MARY McNEAL

Prizoniera seicului

ALCRIS

Capitolul 1

Lisa era uluită. îşi punea, desigur o mulţime de întrebări, dar o interesa în special ce motiv avea Geoffrey să se implice atât de mult în ultimul timp în toate activităţile grupului. Până atunci membrii acestuia se limitaseră la distribuirea de manifeste tipărite pe banii lor şi denunţarea măsurilor pe care ei le considerau nedrepte.

De data asta însă, se hotărâseră să treacă la o altă etapă a demersului lor şi să-şi facă auzite revendicările într-un mod mai zgomotos. Văzându-se pusă în faţa acestei noi tactici, Lisa devenise nervoasă şi temătoare. Din fericire, Geoffrey îi inspira foarte multă încredere.

Geoffrey Mason era frumos, serios şi foarte britanic. în ciuda caniculei marocane, se încăpăţâna să poarte costum şi cravată. După părerea Lisei, tânărul era extrem de reprezentativ pentru mediul din care provenea şi meseria pe care o practica.

Era funcţionar la ambasadă şi, urmând această carieră, nu făcea decât să calce pe urmele tatălui său, care era un

diplomat celebru. Totuşi, corpul diplomatic n-ar fi fost prea entuziasmat să afle că unul din secretarii lui face parte dintr-un grup ca Balek! Geoffrey însuşi era conştient de consecinţele pe care le-ar fi putut avea convingerile politice asupra viitorului său.

Lisa ţinea foarte mult la tânăr. Nu voia să i se întâmple ceva rău. Nu-i era decât bun prieten, dar el lua lucrurile atât de în serios, încât uneori îşi făcea griji pentru el.

- Eşti foarte tăcut, observă ea. Te-a supărat cineva?

Geoffrey se întoarse spre ea, cu ochii plini de tandreţe.

Tânăra nu era numai frumoasă, dar era înzestrată şi cu o prospeţime, un farmec şi o senzualitate faţă de care nimeni nu putea rămâne nepăsător.

- Mă gândesc tot timpul la ce ar putea să ţi se întâmple atunci când vei fi acolo, mărturisi el.

Lisa îşi stăpâni un zâmbet. Era într-adevăr tipic pentru Geoffrey să vadă o nenorocire acolo unde nu era cazul.

- N-am organizat suficient de bine lovitura, continuă el. Dacă iese prost?

Tânăra schiţă o grimasă. Era şi ea conştientă de asta, dar prefera să nu se gândească la eventualele urmări.

- Avem de ales? se interesă ea. Am încercat să ne întâlnim cu el în toate felurile, dar fără succes. De

altfel, nici n-ar fi trebuit să vii în seara asta. îţi asumi nişte riscuri prea mari.

- E posibil.

Indiferenţa tânărului era numai aparentă, deoarece nu se arunca niciodată orbeşte într-o afacere fără să fi chibzuit îndelung înainte.

- Poţi să renunţi, îi sugeră ea, ştiind foarte bine însă că tânărul nu-şi lua niciodată cuvântul înapoi, odată ce şi-l dăduse. Nu-ţi mai reproşa nimic, Geoffrey. Pot să mă descurc foarte bine şi singură.

- Problema asta nici nu intră în discuţie! Vei avea nevoie de cineva prin apropiere, fie şi numai pentru a te sprijini moral. Mă simt foarte prost la gândul că eu voi rămâne pe loc, iar tu te expui unor mari pericole.

- Oh, nu fi ridicol! spuse ea zâmbind. Doar nu-ţi închipui că n-am nevoie de ajutorul tău!

Geoffrey nu spuse nimic. Acţiunea risca să se termine prost şi cu cât se apropiau mai mult de destinaţie, cu atât tânăra era mai nervoasă. Individul cu care urmau să trateze era un personaj foarte imortant şi reacţia lui putea fi una îngrozitoare.

Ce îndepărtată i se părea dintr-o dată cafeneaua în care se aduna grupul ca să stea de vorbă, să bea ceaiuri de mentă şi să ronţăie prăjituri cu miere! Lisa cunoştea mai mulţi marocani - chiar în grupul lor era unul sau doi - dar ea locuia în Casablanca numai de un an. Stătuse mai înainte mulţi ani la mătuşa ei, după care se hotărâse să vină la tatăl ei, care era

consilier comercial pe lângă guvernul marocan. Apoi o prietenă o prezentase grupului, atunci când ea îşi manifestase interesul faţă de acesta.

N-ar mai fi venit la următoarele reuniuni, dacă n-ar fi existat în rândurile acestuia Geoffrey Mason. Făcuseră cunoştinţă încă din prima seară şi se simpatizaseră reciproc din primul moment.

- Lisa, eşti într-adevăr hotărâtă să te duci acolo? o întrebă tânărul, oprind-o din visare.

- Bineînţeles. Oricum, aproape am ajuns, aşa că nu mai e cazul să avem emoţii.

- Nu te-aş condamna deloc dacă ai avea, insistă Geoffrey pe un ton serios.

Lisa izbucni în râs.

- Şi ceilalţi membri ai grupului ar proceda la fel. Aş avea impresia că vă trădez, dacă aş renunţa acum.

Tânăra privi prin geamul maşinii străzile moderne, bine luminate din Casablanca, apoi se lăsă pe spătarul scaunului şi îşi puse mâinile pe genunchi.

- Va fi chiar palpitant, continuă ea. Ce crezi, mă vor lua drept una din invitatele şeicului Abahn?

Geoffrey se întoarse spre ea. Părul lung, decolorat de soare, îi încadra ovalul perfect al feţei, cu buze senzuale şi ochi albaştri.

Tânăra purta o rochie din mătase galbenă încreţită în talie, cu corsajul mulat pe trup. O eşarfă subţire îi apăra părul de vânt şi de praf.

- Eşti foarte frumoasă, spuse el cu obişnuitul lui

ton serios. Mult prea frumoasă ca să te duci acolo singură pentru a-l înfrunta pe Yusuf ben Dacra.

- Ei bine, poate că asta mă va ajuta să-l conving!

Lisa îi zâmbi prietenului ei, dar inima îi bătea ca o tobă în piept gândindu-se la misiunea care i se încredinţase. Yusuf ben Dacra era fiul adoptiv al şeicului Abahn el Boudri, unul din oamenii cei mai puternici şi mai bogaţi din Maroc. Avea de gând să distrugă un întreg sat de băştinaşi ca să construiască un hotel de lux. Acestei intenţii i se opunea grupul. în sinea ei, Lisa se îndoia că Yusuf ben Dacra va catadicsi s-o asculte în cazul în care ar reuşi să se apropie de el.

Observă că Geoffrey o priveşte cu coada ochiului. Era evident că tânărul părea convins că tânăra nu va duce la bun sfârşit misiunea încredinţată.

- Nu sunt deloc sigur, Lisa, spuse el, confirmând astfel bănuielile tinerei. Simt că ar trebui să vin cu tine.

- Oh, nu, n-avem cum să mai schimbăm ceva faţă de planul stabilit anterior. Totul va fi bine, n-am de ce să mă tem, spuse ea neluând în seamă presimţirile rele. Voi intra prin uşa care dă în grădină, aşa cum am vorbit. Apoi mă voi duce să-l caut pe Yusuf ben Dacra şi să-i spun să renunţe la demolarea satului Zobi, altfel... altfel grupul se va opune prin forţă.

- Dar asta este deja o ameninţare! îi răspunse Geoffrey, ca şi cum nu se gândise mai înainte la aspect.

- Păi asta şi este, nu? spuse Lisa, privindu-l mirată.

- Da, da, desigur. Dar mi se pare că eşti prea calmă, observă el cu reproş în tonul vocii. Nu ţi-e frică?

Lisa zâmbi. Nu voia să pară speriată în faţa tânărului.

- Mă simt în toate felurile, recunoscu ea, dar poate că e din cauza emoţiei. Ca să-ţi spun drept, nu reuşesc să-mi dau seama exact ce simt. în viaţa mea n-am mai dat vreun ultimatum cuiva şi e foarte probabil să fiu dată frumos pe uşă afară. Mă mai linişteşte puţin faptul că ştiu că mă aştepţi tu la ieşire ca să mă duci acasă.

- în cazul în care nu cheamă poliţia!

Lisa simţi că-i sare inima din piept. Se întoarse spre Geoffrey, cu ochii măriţi de uimire. Ştiuse întotdeauna că risca să fie arestată, dar abia acum era conştientă pe deplin de ceea ce o putea aştepta. Dacă Yusuf ben Dacra era atât de neînduplecat şi insensibil în legătură cu realizarea proiectului, era clar că va face apel fără nici o ezitare la forţele de ordine. Aparţinea doar uneia din cele mai influente familii din Casablanca.

- Dacă mă arestează, îi spuse ea, silindu-se să adopte un ton glumeţ, va trebui să vii să mă scoţi pe cauţiune. Sper totuşi ca acest lucru să nu se întâmple.

- Şi eu îmi doresc din toată inima, spuse Geoffrey

cu o voce mult mai puţin optimistă. Yusuf ben Dacra este un om dur. Probabil i se va părea că depăşeşti anumite limite în cazul în care-l ameninţi.

- Chiar crezi asta? îl întrebă tânăra după câteva clipe, speriată brusc de vorbele lui, deoarece prietenul ei glumea foarte rar.

Tânărul îi luă mâinile Lisei ca s-o liniştească.

- îl vei lua prin surprindere, ceea ce este în avantajul tău. Dacă reuşeşti să-i transmiţi ultimatumul şi apoi să fugi repede de acolo, mă îndoiesc c-o să facă ceva în condiţiile în care are casa plină de invitaţi.

- Sper şi eu să fie aşa, spuse Lisa oftând.

Se simţea deja profund implicată în toată aventura aceea. De fapt, ce ştia ea despre omul acela pe care se pregătea să-l ameninţe în propria lui casă? Nu mare lucru, îi spuse ea. Ar fi fost mai bine să se fi informat mai înainte în legătură cu el.

- Cine este adversarul meu? Ce ştim de fapt despre Yusuf ben Dacra? se interesă ea.

Geoffrey nu-i răspunse imediat.

- Foarte puţin, spuse el în cele din urmă. Este fiul adoptiv al şeicului Abahn.

- Asta înseamnă că este adevăratul fiu al şeicului?

Geoffrey dădu din umeri. Era evident că întrebarea îl

punea într-o situaţie jenantă. Oare celebrul şeic Abahn el Boudri îl adăpostea sub acoperişul lui pe fiul lui nelegitim? Tânărul ezită să se pronunţe în

legătură cu o problemă atât de delicată.

- Aşa se spune, afirmă el cu prudenţă, dar n-am prea mare încredere în zvonuri. Se mai aude şi că n-ar fi complet arab, ar avea şi sânge european... lucru de care mă cam îndoiesc, dat fiind felul cum arată.

- Deci l-ai văzut?

- O singură dată, recunoscu Geoffrey, la o recepţie. Vorbeşte bine englezeşte, ştie perfect franceza şi se descurcă în spaniolă şi italiană. Ca să nu mai pun la socoteală araba.

- Spune-mi şi mie cum arată, insistă Lisa.

- Ăă... are trăsăturile specifice unui marocan, spuse tânărul dând din umeri. Foarte brunet, poate ceva mai înalt decât media. Este un inginer celebru, un om de afaceri excelent şi este vestit pentru cinstea lui.

- Dar care îşi propune să abuzeze fără să clipească de bună-credinţa compatrioţilor lui! adăugă Lisa încuntându-se. Reputaţia lui de om cinstit mi se pare cam falsă, nu crezi? Dacă ar fi fost adevărat, n-ar fi plănuit să demoleze satul Zobi.

- Poate că ai dreptate, recunoscu Geoffrey. Oricum ar fi, nu-mi place deloc să te văd ducându-te acolo, Lisa. Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât îmi place mai puţin. Vreau să te însoţesc. Insist.

- Şi eu insist să merg singură, i-o reteză tânăra pe un ton atât de hotărât, încât prietenul ei se întoarse spre ea mirat. Nu-ţi face griji pentru mine, continuă ea punându-şi o mână pe braţul lui Geoffrey atunci

când maşina apucă pe un drum îngust. Nu vreau să mai discut nimic pe tema asta.

Tânărul nu mai spuse nimic. Pe faţa lui se citea clar că nu este de acord şi atunci când în sfârşit apăru o uşă între două ziduri foarte înalte, avea faţa foarte îngândurată. în spatele acelor ziduri se aflau grădini înmiresmate, terase răcoroase şi case luxoase care aparţineau marocanilor bogaţi, precum şeicul Abahn. Opri motorul. în liniştea absolută din jurul lor nu se mai auzi decât foşnetul uşor al frunzelor din copaci.

Lisa fu străbătută de un fior de teamă. Strada slab luminată i se părea deodată că seamănă a închisoare.

- Aici este, îi şopti Geoffrey, în cazul în care informatorul nu ne-a păcălit.

Oprise maşina în faţa unei uşi solide, apărată de nişte bare de fier, care părea special concepută pentru a-i pune pe fugă pe musafirii nepoftiţi.

- Nu e încuiată? Eşti sigur? se interesă tânăra.

Geoffrey dădu afirmativ din cap.

- Am fost asigurat că nu este. Şeicul Abahn are o fire încrezătoare.

- Oh, Geoffrey! Nu-mi face sarcina şi mai dificilă! îl imploră ea privindu-l cu reproş. Mă simt prost la gândul că urmează să profit de buna lui credinţă.

- Poate că e doar neglijent, îi sugeră tânărul. Lisa, ar trebui, cred că...

- Ei bine, acum e momentul...!

îi adresă un ultim zâmbet înainte să deschidă portiera.

- îl voi contacta pe Yusuf ben Dacra cu orice preţ, mai adăugă ea. Să mor eu, dacă mint!

- Nu vorbi aşa, Lisa, spuse Geoffrey serios. Nu se glumeşte cu aşa ceva.

Dar, înainte de a o mai putea opri, tânăra deja coborâse din maşină. Se uită în stânga şi în dreapta ei. Strada pustie i se păru înfricoşătoare, ceea ce o sperie puţin. Spre uşurarea ei, văzu că Geoffrey iese şi el din maşină şi se apropie de ea.

Inima Lisei îi bătea puternic în piept. îşi simţea mâinile umede. Nu-i fusese niciodată aşa teamă ca acum. Pentru câteva clipe, fu gata-gata să cedeze ispitei de a se lăsa însoţită de Geoffrey, dar la gândul că Yusuf ben Dacra ar putea chema poliţia, îşi stăpâni spaima, de teamă să nu aducă prejudicii carierei diplomatice a tânărului.

- Mai întâi vreau să mă asigur că uşa este deschisă, îi şopti ea vrând să-şi facă un pic de curaj.

Aşadar, îl lăsă pe prietenul ei în mijlocul străzii şi se apropie de zid, cu picioarele tremurând şi aproape dorindu-şi ca informatorul lor să se fi înşelat.

Tânăra puse mâna pe clanţă şi împinse uşa care se deschise încet. Rămase pe loc, înspăimântată, şi începu să respire greu. în cele din urmă se întoarse spre Geoffrey şi-i spuse pe un ton care se voia triumfător:

- E deschisă!

în spatele uşii se întindea nu numai o grădină imensă, dar şi un gang acoperit de-a dreptul înfricoşător. Lisa ezită câteva clipe.

- Lisa? şopti Geoffrey, bănuind starea sufletească a prietenei lui.

Ea ridică o mână în semn de tăcere, apoi trecu pragul uşii.

- Totul este în regulă, îl asigură ea. încerc să mă orientez.

Gangul era întunecos, rece şi umed. Tânăra auzi la capătul
acestuia un zgomot înfundat de voci, aşa că se mai linişti puţin. Se întoarse, îi făcu cu mâna pentru ultima oară, apoi închise uşa în urma ei.

O luă pe coridorul îngust, ştergând cu rochia pereţii umezi ai acestuia şi curând se trezi la capătul celălalt, la aer curat. Avu deodată impresia că fusese eliberată dintr-o închisoare, dar sarcina cea mai grea abia acum începea, deoarece habar n-avea cum să-l găsească pe Yusuf ben Dacra pentru a-i transmite mesajul grupului.

Se găsea într-o grădină interioară, înconjurată de bughenvilea şi alte plante mediteraneene. Mulţimea florilor de toate culorile înmiresmau aerul, iar în centru se găsea o fântână arteziană care cădea cu un zgomot cristalin într-un bazin uriaş din piatră.

Era un loc superb. în alte împrejurări, Lisei i-ar fi plăcut să stea să-l admire, dar acum nu se gândea decât la misiunea pe care o avea de îndeplinit.

- Bună seara, domnişoară!

Lisa tresări şi se întoarse rapid. Părea atât de speriată, încât tânărul care o salutase se uita la ea curios.

- îmi... îmi pare rău, şopti ea încercând să-şi recapete sângele rece. Nu v-am văzut.

-Ah! Sunteţi englezoaică... aş fi zis că sunteţi franţuzoaică, îi explică el studiind-o din creştet până-n tălpi. Sunteţi atât de... elegantă!

Tânăra nu se putu împiedica să zâmbească atunci când auzi acest compliment. Necunoscutul, în vârstă de douăzeci şi cinci sau douăzeci şi şase de ani, era foarte oacheş la faţă şi foarte frumos, aşa cum erau mulţi dintre marocani. Poate că va reuşi să-şi facă din el un aliat... în calitatea lui de invitat al şeicului, era convinsă că îl cunoştea pe Yusuf ben Dacra măcar din vedere.

Purtarea ciudată a Lisei nu rămăsese însă neobservată de tânăr.

- Păreţi cam stânjenită, spuse el. Aţi fost cumva părăsită de cavalerul dumneavoastră?

- Oh, nu, deloc, spuse Lisa dând din cap.

Nou-venitul era în mod vădit din ce în ce mai intrigat. O
studie preţ de câteva secunde, cu capul uşor înclinat.

- Să nu-mi spuneţi că aţi venit singură! Nici un bărbat demn de acest nume n-ar fi făcut aşa ceva...!

în alte împrejurări s-ar fi lăsat curtată de un tânăr atât de seducător, dar cum avea altceva mai bun de făcut, se mulţumi să-i zâmbească destul de rece.

- Sunt Yacub ben Abahn el Boudri, spuse el.

Aşadar, era un membru al familiei şeicului. Tânăra strânse mâna care i se întindea, dar nu se prezentă, deoarece prefera să nu-şi divulge identitatea.

- Sunteţi fiul şeicului Abahn? se interesă ea.

- Unul din fiii lui, o corectă el cu un zâmbet larg care-i dezveli dinţii foarte albi. Ca să fiu mai exact, eu sunt cel mai mic. Am şase fraţi.

Inclusiv fratele adoptiv Yusuf ben Dacra, îşi spuse Lisa.

- Sunt sigur că fraţii mei nu vă vor interesa prea mult. Toţi sunt căsătoriţi, în afară de unul. Nici eu nu sunt însurat. Cel puţin până în prezent.

- Vorbiţi foarte bine engleza, observă Lisa încercând să devieze conversaţia spre Yusuf ben Dacra, fără să ştie prea bine cum. V-aţi făcut studiile în Anglia, domnule?

-Tatăl meu şi-a desăvârşit educaţia acolo, ca şi patru dintre fraţii mei. Cât despre fratele meu adoptiv, el este foarte talentat la limbile străine. A învăţat-o limba franceză pe sora noastră mai mică.

Acesta i se păru Lisei momentul oportun şi se hotărî să profite de ocazie.

- Vă referiţi la Yusuf ben Dacra? se interesă ea imediat.

Tânărul, din ce în ce mai intrigat, o privea din ce în ce mai
bănuitor.

- îl cunoaşteţi pe Yusuf?

- De fapt, am venit aici special ca să-l întâlnesc, mărturisi ea neliniştită.

Mirat, Yacub Boudri se încruntă subit.

- Trebuie neapărat să-l văd în seara asta, e esenţial, continuă tânăra. V-aş rămâne recunoscătoare dacă mi-aţi arăta care este.

-Vreţi neapărat să vorbiţi cu el deşi nu l-aţi cunoscut încă?

-Am să-i spun ceva de o importanţă capitală, îl imploră ea. E urgent... foarte urgent!

Acum se simţea foarte aproape de atingerea scopului ei şi era convinsă că tânărul îi va sări în ajutor..

- Sunt foarte nedumerit, îi răspunse el. Nu l-am văzut niciodată pe fratele meu făcând afaceri cu femei atât de frumoase. Nu prea e în stilul lui. Dar poate că nu este vorba despre o afacere obişnuită...

- Oh, nu cumva să credeţi că...

Lisa se opri şi se înroşi la faţă observând că ochii lui catifelaţi îi studiază chipul cu o privire de cunoscător.

- V-aş rămâne foarte îndatorată dacă aţi avea amabilitatea să mi-l arătaţi.

- Voi face mai mult de atât, îi promise Yacub Boudri râzând, în timp ce-şi punea mâna pe braţul tinerei. îi voi cere lui Yusuf să vină aici în persoană... pentru această afacere urgentă!

Atunci, Lisa înţelese că Yacub, chiar dacă nu credea ce spunea ea, era suficient de curios ca să

intre în foc.

- Totuşi vreau să vă atrag atenţia asupra unui lucru, spuse el devenind deodată serios. Poate că pe mine aţi reuşit să mă păcăliţi, dar Yusuf nu cade aşa uşor în capcană. Nu este prea binevoitor cu intruşii... şi nici cu intrusele, oricât de frumoase ar fi ele. Nu uitaţi asta.

- N-o să uit, promise ea. Vă mulţumesc.

Tânărul traversă grădina, îndreptându-se spre casă.

în timp ce aştepta, Lisa începu să se uite în jurul ei. Luna scălda într-o lumină blândă vegetaţia luxuriantă. în apropiere, o magnolie îşi legăna florile ca de ceară. Tânăra nu rezistă tentaţiei de a se apleca şi a le mirosi, uitând pe moment de motivul prezenţei ei în acea grădină de vis.

Deodată, tresări. Yusuf ben Dacra se apropie cu paşi mari de ea. înalt, viril, cu pielea oacheşă, inginerul avea părul şi ochii negri, nasul drept şi gura hotărâtă. Purta o cămaşă albatru-deschis şi un costum alb care-i scotea în evidenţă tenul închis, trupul musculos şi picioarele lungi. După felul cum arăta, părea a fi un om hotărât şi cu un caracter puternic.

- Nu ştiu cine eşti, domnişoară, începu el să vorbească cu o voce gravă, seducătoare, şi vreau să ştiu motivul prezenţei dumitale aici.

Yusuf ben Dacra o fixa pe tânără cu o privire intensă. Ea fu nevoită să se înarmeze cu tot curajul

de care se simţea în stare ca să poată vorbi.

- Sunteţi Yusuf ben Dacra?

Acesta dădu scurt din cap.

- Domnişoară, dumneata n-ai nici o legătură nici cu viaţa mea profesională şi nici cu cea privată. înseamnă că ai un alt motiv pentru care vrei să mă întâlneşti. Dar dat fiind că nu obişnuiesc să neglijez invitaţii importanţi ca să răspund somaţiilor ciudate ale unor persoane necunoscute, ai mare noroc că nu te dau afară de pe proprieteatea tatălui meu şi nu pun să fii arestată. Bună seara, domnişoară!

- Am fost trimisă să te avertizez, Yusuf ben Dacra! strigă fata imediat.

Ochii negri ai marocanului, plini de dispreţ dar şi de curiozitate, se îngustară uşor.

-Ai fost trimisă să mă avertizezi, ai spus? repetă el fixând-o pe Lisa cu o privire care o făcu să se cutremure de spaimă.

- Măcar dă-mi voie să-ţi spun de ce... începu ea.

- Nici nu mă gândesc să ascult ce ai de zis, domnişoară. Te rog să ieşi afară imediat pe acolo pe unde ai venit. în caz contrar, voi lua măsurile necesare pentru expulzarea ta din ţară!

Prea tulburată ca să mai poată rosti vreun cuvând, nu spuse nimic, dar în momentul în care se pregătea să plece din grădină, simţi cum creşte în ea vâlvătaia unei furii necontrolate.

- Dar nu am...

Vocea lui tunătoare o reduse din nou la tăcere.

- Deci, nu recunoşti că ai intrat în casa tatălui meu prin uşa din fundul grădinii?

întinse mâna ca să-i smulgă eşarfa subţire de mătase galbenă cu care-şi acoperise părul, şi fluturând-o prin faţa ochilor ei, îi arătă urmele de pământ care era evident că proveneau de pe zidurile pasajului.

- Nu eşti decât o intrusă şi dacă nu binevoieşti să dispari imediat, o să te trezeşti la închisoare!

Lisa tremura din cap până-n picioare, dar nu numai din pricina spaimei. Era furioasă şi mai simţea ceva ciudat, pe care nu putea să-l defineacă exact.

- N-ai dreptul să pui să mă aresteze numai pentru că am intrat în casa ta fără să fi fost invitată. Nu voi pleca până când...

Deodată, lăsă să-i scape un ţipăt de durere. Marocanul o prinsese de mână şi o târâse până la intrarea în gang. Lisa încercă să se elibereze din mâinile lui, dar în zadar. în timp ce mergea pe dibuite prin lungul tunel lugubru, bodogănea cu o voce gâfâită ameninţări indignate.

Peste câteva clipe, era aruncată în stradă. Extrem de tulburată şi cu răsuflarea tăiată, auzi uşa grea din lemn trântindu-se şi cheia răsucindu-se în broască.

Surprins de apariţia bruscă a tinerei, lui Geoffrey îi trebuiră câteva secunde ca să-şi revină. Apoi alergă la ea şi o cuprinse protector cu braţul pe după umeri.

Lisa, cu inima bătându-i puternic în piept şi faţa

stacojie, încă mai tremura. De nervi, credea ea cu covingere. îi zâmbi jalnic camaradului său.

- Am dat-o în bară, îi mărturisi ea, părându-i-se brusc că Geoffrey este cam gălbejit în comparaţie cu Yusuf ben Dacra.

- Cum te simţi? se interesă tânărul. Ce s-a întâmplat?

Lisa îi povesti modul „cavaleresc“ în care fusese aruncată în

stradă şi sângele i se înfierbântă în vene. Era mai hotărâtă ca niciodată să-l împiedice pe omul acela să demoleze satul Zobi. Lupta ei împotriva lui Yusuf ben Dacra era de-acum o problemă personală pe care o va urmări până la victoria finală.

- Poate că astăzi a învins gonindu-mă din casa lui, dar asta nu înseamnă nimic! Până la urmă, vrând-nevrând, mă va asculta.

- Asta nu-mi prea miroase a bine, şopti Geofrey.

Auzind cuvintele lui, spre mirarea ei, Lisa, fu enervată de

prietenul ei.

- N-are importanţă! Am eu grijă de Yusuf ben Dacra! Voi găsi eu un mijloc prin care să-l fac să-i vină mintea la cap! Las' pe mine!

Capitolul 2

Lisa era supărată că nu-i reuşise figura. Contrar tuturor aşteptărilor, Yusuf ben Dacra nu era aşa cum îşi închipuise. Fusese dur şi indiferent cu ea, era adevărat, dar trebuia să recunoască faptul că avea şi ceva care trezise în ea nişte emoţii nebănuite. Şi modul în care rezolvase problema o descumpănise de asemenea pe fată.

Noaptea care se scursese însă nu-i schimbase cu nimic hotărârea. în timp ce-şi lua micul dejun, Lisa se gândea la diferitele modalităţi de abordare a individului. Din când în când îşi ducea, în mod inconştient, mâna la braţul stâng, în locul de care o prinsese marocanul. Amintirea acelui episod o făcea să fie mai hotărâtă ca niciodată să remedieze eşecul suferit în seara anterioară.

Dat fiind că Geofrey lucra toată ziua la ambasada din Rabat, Lisa se hotărî să facă o plimbare cu maşina de-a lungul coastei şi să se gândească la un alt mijloc de atac împotriva lui Yusuf ben Dacra. Atunci când se afla la volan, se relaxa complet şi reuşea astfel să-şi pună ordine în gânduri.

Era o caniculă insuportabilă în timp ce rula pe bulevardul Sour Sjedid, dar după ce ieşi din oraş pe faleză, briza care sufla dinspre mare îi răcori faţa şi braţele.

Priveliştea era grandioasă. Stâncile ascuţite, lovite de spargerea necontenită a valurilor, o fascinau nespus pe Lisa.

Nu departe de Casablanca ştia un mic platou

situat lateral faţă de şosea, de unde putea să admire peisajul cât voia. Locul, cam periculos, nu era frecventat deloc de automobilişti. Fata ajunsese aici prima oară destul de greu, dar acum, că ştia drumul, deveni mai puţin temătoare.

Va opri maşina în locul în care stâncile se prăvăleau în Atlantic, îşi spuse ea, apoi se duse să se aşeze pe o piatră plată ca să admire spectacolul superb.

Poate că era riscant să conducă pe acel drum plin de pietre pe marginea prăpastiei, dar Lisa o mai luase pe aici de mai multe, ori fără să păţească nimic. Numai suspensiile maşinii avuseseră de suferit. Atunci când tânăra părăsi şoseaua, nu era nimeni prin preajmă, în afară de câţiva muncitori care se zăreau ceva mai departe de platou. Trecu în viteza întâi ca s-o pornească pe drumul plin de pietre şi scrâşni din dinţi, în aşteptarea hopurilor.

- Fir-ar să fie! blestemă ea cu voce tare.

Roţile se loviseră de o piatră mare. Volanul îi scăpă brusc din mâini şi văzu cu groază că pierde controlul maşinii, care se îndrepta spre o stâncă uriaşă. Neputincioasă, nu putu decât să apese până la fund pedala de frână.

Maşina se opri brusc. Datorită izbiturii, Lisa se lovi cu capul de parbriz, după care se prăbuşi fără cunoştinţă peste volan.

Atunci când îşi reveni, auzi mai întâi nişte voci. în jurul ei se vorbea în limba arabă.

Nişte mâini neîndemânatice o pipăiau pe frunte. O durea capul şi-şi simţea pleoapele grele.

Dintr-o dată, simţi razele soarelui pe faţă. Se auzi de mai multe ori rostindu-se cuvântul efendi, apoi se făcu linişte. Tânăra încă nu era pe deplin conştientă ca să poată deschide ochii, dar reuşea acum să distingă anumite lucruri.

Nou-venitul, care mirosea a colonie scumpă, se aplecă asupra ei. O mână mai sigură, dar mai blândă, îi palpă fruntea. Lisa scoase un geamăt fără să vrea în momentul în care degetele acelei mâini îi atinseră un cucui apărut la rădăcina părului. Necunoscutul îi amintea de cineva, îşi spuse ea înainte de a-şi pierde din nou cunoştinţa.

Când îşi reveni, fusese ridicată de nişte braţe puternice şi avea capul sprijinit de un umăr de bărbat. Se simţi deodată atât de calmă, încât se lăsă pe el cu toată greutatea. întoarse capul ca să scape de razele fierbinţi ale soarelui şi şi-l lipi de cămaşa curată care acoperea un piept musculos.

- Domnişoară?!

Lisa gemu şi clipi des din gene recunoscând acea voce blândă, dar şi gravă, extrem de seducătoare, şi se lipi şi mai tare de umărul lui puternic.

Era aceeaşi voce care o ameninţase că o aruncă în închisoare dacă nu părăsea imediat proprietatea şeicului Abahn. Fata nu prea avea chef să dea ochii cu Yusuf ben Dacra. Auzi nişte şoapte şi peste câteva

secunde era aşezată cu mare atenţie pe ceea ce i se păru a fi un pat foarte moale.

O mână îi dădu părul la o parte de pe frunte, dar Lisa rămase cu ochii închişi pentru a nu fi nevoită să vadă chipul cu trăsături ameninţătoare pe care şi-l amintea.

- Domnişoară, te rog să deschizi ochii!

Lisa se conformă aproape instinctiv şi-şi ridică pleoapele cu greutate. Era întinsă pe bancheta din spate a unei maşini lungi de lux care mirosea a piele şi a colonie.

Bărbatul care stătea îngenuncheat lângă ea se ridică imediat şi-şi retrase mâna. Ieşi afară şi rămase câteva clipe nemişcat, studiind-o pe pasagera lui.

- Ti-ai revenit, domnişoară, ceea ce mă bucură nespus, spuse el într-o engleză perfectă. Dar maşina arată jalnic. Te simţi suficient de bine ca să te ridici?

Fără să-i mai lase răgazul de a răspunde, îngenunche din nou între scaunul din faţă şi bancheta din spate, îşi vârî un braţ pe sub umerii fetei şi, ridicând-o, o apropie de el. Nu purta haină. Cămaşa de culoare crem se mula frumos pe pieptul lui musculos, lăsând să i se vadă la gât pielea măslinie. Era într-adevăr un bărbat tulburător, îşi spuse ea, devenind nervoasă fără să-şi dea seama de ce.

Fiind sigur acum că Lisa îşi revenise în întregime, ieşi din nou din maşină şi atunci ea putu să-l studieze pe îndelete. Pantalonii, asortaţi cu cămaşa, se mulau pe coapsele lui înguste. Cu toată simplitatea

îmbrăcămintei lui, observă că nu-şi pierduse deloc din aroganţă. Era la fel de impresionant şi irezistibil ca în seara în care îl întâlnise în grădina şeicului Abahn.

- Nu prea ştiu ce s-a întâmplat, îndrăzni să spună în cele din urmă Lisa, rupând în felul acesta tăcerea.

- După câte se pare, ai părăsit şoseaua şi te-ai aventurat cu bunăştiinţă pe drumul stâncos, domnişoară, o informă Yusuf ben Dacra. Cei doi indivizi de-acolo erau în apropiere şi te-au văzut.

Ochii negri o fixau cu calm şi tânăra trebui să facă un efort ca să-i facă faţă.

- După părerea muncitorilor, ai făcut insolaţie, adăugă el. înclin să-i cred, dat fiind că nici un om în toate minţile nu s-ar fi aventurat până într-un asemenea loc.

- Ei bine, te înşeli! îi răspunse Lisa indignată, ridicând capul cu mândrie.

Totuşi, mişcarea respectivă îi provocă o durere ascuţită de cap. îi aruncă lui Yusuf ben Dacra o privire plină de reproş, ca şi cum l-ar fi făcut pe el vinovat de accident.

- Am mai fost acolo de multe ori şi am parcat maşina fără nici o problemă, continuă ea.

- Ai avut noroc, îi răspunse Yusuf ben Dacra imediat. Nu te-ai gândit niciodată la cât de periculoasă este o asemenea escapadă?

Privind în jos, Lisa nu-i răspunse. Se simţea foarte

prost că n-avea nimic de spus în apărarea ei.

- Ai mai avut şi norocul că ai rămas în viaţă. Ai fi putut să cazi în prăpastie şi să te zdrobeşti de stânci.

Avea dreptate, dar fata refuza să recunoască acest lucru. Se simţea jignită că era dojenită în modul acela. în starea jalnică în care se găsea, dimpotrivă, ar fi avut nevoie de compasiune. Ridică privirea spre el, dar ochii marocanului nu exprimau decât o mare nerăbdare.

- N-am avut probleme până acum, insistă ea cu o voce răguşită, încercând să se jusifice. Pur şi simplu m-am izbit de un pietroi.

-Ar fi fost şi greu să n-o păţeşti din moment ce mergeai pe un drum atât de denivelat! observă el cu un dispreţ vădit.

Cei doi muncitori asistau la scenă cu o atenţie deosebită. Probabil că nu înţelegeau limba engleză, dar era evident că discuţia urma să se transforme în ceartă.

- în orice caz, continuă el, acum nu mai ai maşină.

Lisa ridică spre el o privire cam nesigură. Ea, care de obicei era atât de independentă, era furioasă că se simţea atât de neputincioasă. Yusuf ben Dacra se grăbise să-i sară în ajutor, dar nu părea dispus să facă mai mult de atât. Cum să facă să-i ceară s-o ducă acasă? îşi spuse ea încercând să iasă din maşină.

în clipa în care punea pe pământ picioarele tremurânde, el o prinse de mâini şi o ajută să se

ridice. Spre marea ei mirare, Lisa simţi că e străbătută de un fior din cap până-n picioare.

Când, în sfârşit, Yusuf ben Dacra îi dădu drumul, o făcu cu o încetineală şi o senzualitate care o făcură să tresară.

- Eşti rănită uşor la frunte, îi spuse el. Din fericire, nu atât de grav încât să fie nevoie să consulţi un medic. Ai avut noroc că ai scăpat numai cu atât.

- Te repeţi! nu se putu împiedica să-i spună simţindu-se extrem de prost, date fiind împrejurările.

Fruntea o durea şi se întrebă dacă nu cumva marocanul nu minimaliza în mod intenţionat gravitatea rănii ei. Avea un cucui la rădăcina părului şi zgârieturi pe piele.

- Mă doare foarte tare, îi spuse ea. Probabil că m-am lovit de parbriz când am frânat.

- Asta este cea mai plauzibilă explicaţie, aprobă Yusuf ben Dacra. Atunci când am sosit eu, erai inconştientă. Muncitorii te scoseseră deja din maşină şi te întinseseră pe pământ. Au făcut şi ei cum au crezut că e mai bine.

- Le sunt foarte recunoscătoare.

Tânăra îşi aduse brusc aminte de momentul în care Yusuf ben Dacra o ridica de jos cu braţele lui... forţa şi virilitatea care se simţeau în acel trup viguros.

- M-ai cărat până la maşină, continuă ea cu o blândeţe neobişnuită pentru ea. Ai fost foarte amabil.

- Era necesar să stai la umbră, spuse el scurt, şi

maşina mea părea locul cel mai potrivit.

-îţi mulţumesc, spuse ea ducând o mână la frunte, în mod automat.

Scrâşni fără să vrea din dinţi atunci când îşi atinse cucuiul. Se simţea încă uşor ameţită şi se întreba cum va ajunge acasă. Purtarea lui Yusuf ben Dacra nu prevestea nimic bun în acest sens.

- Am cam băgat-o pe mânecă! spuse ea zâmbind jalnic şi încercând să ghicească reacţia inginerului printre genele întredeschise.

- Locuieşti la Casablanca, domnişoară?

Lisa aprobă din cap, bănuitoare.

- în cazul acesta, te duc eu acasă.

Fata îşi imagină imediat drumul de întoarcere alături de un bărbat pe care căutase atât de mult să-l cunoască în urmă cu o zi şi se simţi foarte emoţionată.

- Sunteţi foarte amabil, domnule, răspunse ea pe un ton indiferent. în cazul în care nu sunteţi nevoit să ocoliţi prea mult, sunt de acord.

- Aşa cum ştii deja, domnişoară, locuiesc în Casablanca, îi aminti el. Poate preferi să iei un taxi sau să te întorci în oraş pe jos. Maşina ta oricum nu mai poate fi folosită şi nici n-ai fi în stare să conduci deocamdată.

Ar fi putut totuşi să-i vorbească mai blând, îşi spuse Lisa, dar o ofertă făcută în mod silit trebuia acceptată, în lipsă de altceva mai bun. în alte împrejurări s-ar fi folosit de această ocazie ca să repare eşecul anterior, dar era greu să te apuci să

ameninţi un om care era dispus să te ajute.

Era evident faptul că individul nu înţelegea motivul ezitărilor ei, deoarece se încruntă. Probabil o considera o persoană inconsecventă. în seara anterioară era gata să ajungă la închisoare numai ca să-l poată cunoaşte, iar acum dovedea un entuziasm ponderat la gândul că se va întoarce la Casablanca în compania lui.

- Domnişoară, atunci când vei lua o hotărâre în privinţa întoarcerii acasă, spuse el pe un ton plin de sarcasm, eşti amabilă să-mi spui şi mie, pentru ca să putem în sfârşit să pornim la drum?

- Oh, da, desigur! îşi reveni ea. V-aş rămâne recunoscătoare dacă m-aţi duce acasă.

- îţi pun totuşi o condiţie! adăugă el.

Lisa ridică brusc capul spre el.

- în cazul în care vei începe din nou să mă ameninţi, ca aseară în casa tatălui meu, voi opri fără nici o jenă maşina şi te voi lăsa în voia soartei. E clar? Te conduc acasă numai dacă te vei purta mai politicos decât atunci când ai intrat în grădina noastră fără să fii invitată.

Lisa se făcu stacojie la faţă. Indignată la culme, îi spuse cu o voce tremurată:

- Aseară, domnule, nici unul din noi n-a respectat codul bunelor maniere. Purtarea mea n-a fost cu nimic mai nepoliticoasă decât a dumitale. Aveam un motiv întemeiat să procedez în felul acela.

Yusuf o fixă pe tânără cu şi mai mult dispreţ, încât în cele din urmă ea lăsă privirea în jos.

El deschise portiera şi-i făcu semn să urce, apoi se întoarse şi vorbi ceva cu muncitorii. Unul din ei înclină uşor capul înfăşurat în turban în direcţia fetei şi rosti câteva cuvinte în arabă.

Deşi erau îmbrăcaţi în nişte haine din bumbac pline de praf, din cei doi se degaja o demnitate emoţionantă.

- Aş vrea să le mulţumesc pentru faptul că mi-au sărit în ajutor, spuse fata repede înainte de plecarea muncitorilor. Sunteţi amabil să le transmiteţi mulţumirile mele, vă rog?

Yusuf ben Dacra îi strigă imediat. Muncitorii se întoarseră, ascultară vorbele marocanului şi înclinară din nou capul înainte să plece.

Lisa aruncă o ultimă privire spre maşinuţa ei făcută armonică, apoi urcă în cea a inginerului.

Acesta se aşeză la volan şi demară.

- Sper, domnişoară, că realizezi ce noroc ai avut că ai scăpat atât de ieftin din aventura asta, spuse el. Tare mi-e teamă că maşina ta nu mai este bună de nimic. Ai putea totuşi să te adresezi unui atelier de reparaţii după ce vei ajunge acasă, poate că ei vor reuşi să mai salveze câte ceva din ea.

Lisa ţinea foarte mult la rabla ei, dar Yusuf ben Dacra probabil că nu era omul care să înţeleagă acel sentiment.

- îmi plăcea foarte mult bătrânica Lizzie, spuse ea laconic.

- în cazul ăsta, dacă este posibil, trebuie să încerci s-o repari, îi răspunse el pe un ton în care tânăra descoperi cu mirare o umbră de simpatie. Te sfătuiesc să te duci la Omar el Idris, pe strada Tarik, poate că va reuşi să te ajute. în cazul în care îţi va spune că nu mai e nimic de făcut, crede-l pe cuvânt. E cel mai bun mecanic din Casablanca.

Lisa fu foarte impresionată de neaşteptata lui amabilitate şi nu ştiu ce să-i răspundă, atât de uluită era.

- Mă voi duce la el, îi spuse ea după câteva secunde. îţi mulţumesc.

Timp de câteva clipe el o privi în tăcere şi Lisa simţi că ritmul bătăilor inimii ei se accelerează.

- Il n'y a pas de qoi, mademoiselle. N-ai pentru ce, domnişoară, îi răspunse el în timp ce maşina luxoasă gonea pe faleză.

Yusuf ben Dacra trecuse în mod automat de la engleză la franceză, în loc să se exprime în arabă. Şi părea să procedeze întotdeauna la fel, atunci când folosea altă limbă.

Dar tânăra nu dădu atenţie acestui fapt.

*
* *

Lisa se opri întâmplător la restaurantul Bab. Se dusese în oraş să facă nişte cumpărături, cu intenţia de a se întoarce acasă pentru masa de prânz, dar simţindu-se prea obosită ca să plece în căutarea unui taxi, dat fiind că rămăsese cu o durere cumplită de cap după accident, se hotărî să facă o scurtă escală.

Tatăl ei plecase într-o călătorie de afaceri şi

doamna Raymond, menajera, îşi petrecuse ziua la sora ei. Tânăra prefera deci să ia masa de prânz la restaurant, decât să mănânce singură în sufrageria lor imensă.

Ştia de Bab numai din auzite, deoarece acesta depăşea posibilităţile ei financiare. Deşi fusese construit de curând, era decorat în mod tradiţional şi Lisa, în momentul în care se aşeză la masă, îşi dori să aibă destui bani ca să achite nota de plată.

Nişte frumoase arcade maure împărţeau sala uriaşă în mai multe sectoare, care la rândul lor erau formate din separeuri cochete izolate unele faţă de celelate prin nişte palmieri imenşi, plantaţi în ghivece ornamentale din piatră.

Tânăra avu parte de o masă excelentă. Tocmai se pregătea să savureze o cafea bine îndulcită, când auzi un zgomot de scaun care este deplasat de partea cealaltă a separeului în care se afla ea. La masa de alături veniseră nişte clienţi. Auzi vocea chelnerului, apoi pe cea a unuia din comeseni, din câte se părea un englez.

Vorbi apoi şi o altă persoană. Recunoscu imediat tonul grav şi secucător: era tot el.

- Ce se mai aude despre povestea cu hotelul de la Zobi? se interesă brusc englezul.

Lisa tresări şi ciuli urechea. Marocanul îi făcu britanicului un scurt rezumat al situaţiei. Va construi cel mai mare şi mai luxos hotel de pe coasta marocană.

- Voi pleca mâine sau poimâine ca să supraveghez începerea lucrărilor, încheie el pe un ton satisfăcut. Apoi voi lăsa totul în seama lui Abdullah, adjunctul meu.

- Bănuiesc că te duci cu iahtul, nu-i aşa? se interesă englezul cu o invidie evidentă. Djenoun parcă se numeşte. E un vas superb, Yusuf. Aş da mult să am şi eu unul la fel!

- E adevărat, aprobă interlocutorul lui, dar un vas frumos e ca o femeie frumoasă: uneori e greu de manevrat. Aş putea să mă duc cu maşina la Zobi, aş ajunge mai repede, dar prefer să călătorsc cu iahtul, drumul va fi mult mai plăcut.

Părea atât de calm şi sigur pe el, atât de convins că nimeni şi nimic nu poate sta în calea planurilor lui, încât Lisei îi veni să se ridice de pe scaun, să dea ocol paravanului care separa cele două mese şi să-i spună ce urma să-l aştepte din partea grupului în cazul în care se va încăpăţâna să-şi ducă planurile la bun sfârşit. Dar se mulţumi să-şi termine de băut cafeaua, după care-i făcu semn ospătarului să-i aducă nota de plată.

Când se ridică, picioarele îi tremurau. De fapt, era imposibil să plece din restaurant fără să fie observată de bogatul marocan, lucru care se şi întâmplă. Ii văzu cum încruntă din sprâncene.

Atunci când Lisa, vrând să iasă cât mai repede, trecu pe lângă el, Yusuf ben Dacra se ridică în picioare şi se înclină uşor în faţa ei:

- Domnişoară, spuse el cu o voce politicoasă. Sper că ţi-ai revenit după accident.

Celălalt comesean al marocanului se ridicase şi el şi se uita curios la tânără, care îşi duse, în mod instinctiv, mâna la frunte.

- Da, mă simt mai bine, zise ea, schiţând o grimasă de durere care-i infirma spusele. Vă mulţumesc, domnule.

- Dacă e să mă iau după cucuiul din frunte, cred că nu te-ai refăcut complet. Probabil că încă te deranjează destul de mult.

- Mă doare puţin capul, atâta tot. Suneţi foarte amabil să vă interesaţi de sănătatea mea, dar vă asigur că mă simt minunat.

în acele împrejurări, Lisei îi venea greu să se poarte nepoliticos. în plus, interesul evident pe care i-l arăta celălalt comesean o stânjenea foarte tare. Acesta îşi dresese glasul în mai multe rânduri ca să-i atragă atenţia şi abia după câtva timp îşi dădu seama tânăra că Yusuf ben Dacra nu ştia cum se numeşte.

- Pe mine vă rog să mă scuzaţi, spuse ea cu o voce nesigură, trebuie să iau un taxi până acasă.

în mod normal, această frază ar fi trebuit să pună capăt discuţiei, dar englezul, şi acest lucru devenea din ce în ce mai evident, ţinea să-i afle numele.

- Suntem compatrioţi, spuse el zâmbindu-i cu simpatie şi întinzându-i mâna. Eu sunt din Bradford, o localitate situată în nodul ţării. După accent, eşti din sudul Angliei, nu-i aşa?

Lisa dădu din cap.

- Dat fiind că prietenul meu nu se prea grăbeşte să facă prezentările, îmi iau libertatea s-o fac eu însumi. Numele meu este Sam Martin.

Lisa n-avu încotro. îi întinse mâna cam fără voia ei, nemulţumită de faptul că, începând din acest moment, Yusuf ben Dacra îi va cunoaşte numele.

- Lisa Pelham. încântată de cunoştinţă.

- Pelham? repetă englezul, fixând-o pe tânără cu privirea mirată. Nu cumva sunteţi fiica lui John Pelham?

Ea dădu din cap a aprobare, devenind conştientă de interesul crescând pe care-l manifesta Yusuf ben Dacra faţă de ea.

- Ba da, îi răspunse ea. Tatăl meu este consilier comercial al guvernului marocan.

- Aşa am auzit şi eu, spuse englezul pe un ton devenit dintr-o dată mai amical. A avut noroc! Eu l-am cunoscut înainte de ascensiunea lui vertiginoasă.

- Domnul Pelham are o funcţie foarte importantă, confirmă Yusuf ben Dacra. Guvernul nostru îl apreciază foarte mult.

Lisa văzu că spre ei venea un ospătar şi profită de ocazie ca s-o şteargă de-acolo.

- Trebuie să plec, spuse ea scurt.

Sam Martin îi strânse mâna pentru ultima oară.

- Sper să am curând ocazia de a vă revedea, domnişoară Pelham.

Aruncă o privie maliţioasă spre marocan.

- Poate veţi participa la petrecerea următoare organizată la şeic, sau Yusuf vrea să vă ţină departe de seducătorul lui frate mai mic?

Lisa nu se simţise în viaţa ei mai stânjenită. Nici măcar nu îndrăzni să se uite la Yusuf ben Dacra.

- Domnule Martin, îi voi spune tatălui meu că v-am cunoscut. La revedere, domnilor.

Le întoarse spatele, după ce observă cu coada ochiului că marocanul se înclinase uşor.

Când ajunse la uşă, îl auzi pe englez izbucnind într-un hohot de râs jovial. Oare ce şi-o fi închipuind despre relaţiile dintre ea şi Yusuf? se întrebă ea cu ciudă.

Lisa ştia acum în ce fel să transmită mesajul grupului către fiul adoptiv al şeicului.

Ideea îi venise în timp ce-l asculta pe Yusuf ben Dacra vorbind despre iahtul lui, dar încă nu ştia prea bine cum să-şi ducă planul la îndeplinire.

în aceeaşi seară, tânăra luă masa împreună cu Geoffrey. începu să-i povestească păţania din ziua anterioară, dar în momentul în care intră în scenă Yusuf ben Dacra, prietenul ei avu o reacţie foarte violentă.

- De ce naiba nu mi-ai spus şi mie nimic? exclamă tânărul pe un ton posesiv, ceea ce o cam enervă pe Lisa.

- Nu am considerat necesar, îi răspunse ea pe un ton voit nepăsător. Am avut un accident uşor şi Yusuf ben Dacra m-a dus acasă. Asta e tot.

- Asta e tot! exclamă Geoffey ridicându-şi privirea spre cer. Ar fi trebuit să fii mai atentă cu rabla aia, Lisa. E periculoasă, dacă nu chiar mortală!

- Acum nu mai e nicicum, oftă ea. La sfatul lui Yusuf, m-am dus şi l-am consultat pe cel mai bun mecanic din Casablanca. După părerea lui, sărmana mea Lizzie e bună de dat la fiare vechi.

- Cu atât mai bine! îţi puneai viaţa în pericol conducând-o şi stăteam cu grijă ori de câte ori te urcai în ea. Dar, spune-mi, ce legătură are Yusuf ben Dacra cu povestea asta? Te-ai ciocnit cumva cu maşina lui?

- Nu!

Lisa căută îndelung în farfurie o bucăţică de carne de pui ca să nu fie nevoită să întâlnească privirea tânărului.

- Habar n-am cum a apărut acolo, continuă ea. Probabil trecea întâmplător prin zonă şi a văzut oamenii sărindu-mi în ajutor. în momentul acela zăceam fără cunoştinţă. Atunci când a venit el, cei doi muncitori s-au dat la o parte şi l-au lăsat pe el să preia iniţiativa.

- Oh, Lisa, copila mea, ce riscuri ţi-ai asumat!

Geoffrey avea în jur de treizeci de ani, iar Lisa era cu şapte ani mai mică decât el, dar nu-i plăcea tonul protector pe care-l adopta mereu în prezenţa ei şi de aceea i-o spuse drept în faţă:

- Nu-mi asum mai multe riscuri decât restul muritorilor, insistă ea hotărâtă, şi află, Geoffrey, că

nu sunt deloc „copila“ ta! Nu eşti suficient de bătrân ca să-mi fii tată şi asta îţi dă un aer afectat pe care nu pot să-l sufăr!

- îmi pare rău.

Văzând figura pleoştită a prietenului ei, Lisa regretă imediat că se înfuriase pe el. îi luă mâna şi îi spuse cu blândeţe:

- Mie îmi pare rău, Geoffrey. Am fost foarte rea cu tine şi nu meriţi aşa ceva.

Tânărul diplomat nu-i răspunse imediat.

- Ba poate că meritam, recunoscu el zâmbind slab, după câteva secunde.

Apoi clătină din cap şi schimbă imediat subiectul discuţiei.

- Presupun că nu te-ai putut folosi de ocazie ca să-i explici ce-l va aştepta în cazul în care ar distruge Zobi.

Lisa se încruntă.

- Puteam oare să procedez altfel? Nu e frumos să accepţi ajutorul unui om şi pe urmă să încerci să-l indimidezi, nu-i aşa? spuse ea cu ochii în farfurie, de teamă să nu întâlnească privirea tânărului. Oricum, mi-a închis gura chiar înainte de a porni la drum. Dacă aş fi îndrăznit să-i adresez cea mai mică ameninţare, ar fi oprit maşina şi m-ar fi lăsat în voia soartei. Dat fiind că n-am uitat modul în care m-a expulzat de pe proprietatea tatălui lui în seara anterioară, n-am vrut să-mi asum un asemenea risc. Nu mă simţeam deloc în stare să mă întorc la

Casablanca pe jos.

- Doamne sfinte! exclamă Geoffrey. Doar nu l-ai luat în serios!

- Ascultă-mă pe mine, era foarte sincer, îi răspunse Lisa fără nici o ezitare.

- Are într-adevăr faima unui om foarte intransigent, recunoscu Geoffrey, dar nu-l văd făcând un gest atât de grosolan!

- Şi cu toate astea, a reuşit să mă convingă foarte uşor, insistă Lisa, chiar dacă nu reuşea să uite că marocanul îi sărise în ajutor, în loc să-şi vadă de drumul lui. Ca să-ţi spun drept, nu-l prea înţeleg pe individul ăsta.

- Apropo, observă diplomatul pe un ton indiferent, am aflat nişte chestii despre el. Tatăl lui era francez, dar ben Dacra, născut în Maroc, e de naţionalitate marocană.

Lisa deveni foarte interesată. împinse farfuria goală din faţa ei şi-şi încrucişă braţele pe piept.

- N-aş fi crezut niciodată, şopti ea visătoare, amintindu-şi ochii catifelaţi şi pielea oacheşă. Este cumva...

Se opri, neştiind cum să formuleze întrebarea. Geoffrey dădu din umeri.

- Nu, nu e nimic dubios la mijloc. De fapt, poartă un nume francez arabizat. Tatăl său se numea în realitate Joseph d'Acra.

Tânărul observă privirea visătoare a prietenei lui

şi se încruntă uşor.

- Lisa, ce idei îţi mai trec prin capul ăla frumos?

- Am găsit o soluţie! Ştiu cum să-l impresionăm şi cum să-i transmitem ultimatumul nostru, cu condiţia să fim curajoşi!

Camaradul ei o privea în continuare cu un aer temător.

- Yusuf are un iaht, ştiai? Din câte se pare, e un vas superb... Se numeşte Djenoun.

- Da, ştiam, spuse tânărul dintr-odată jenat, deoarece nu prea reuşea să înţeleagă. Nu văd legătura...

- N-o vezi?, se interesă ea cu inima bătându-i cu putere în piept.

Cu cât se gândea mai mult la stratagema ei, cu atât i se părea mai genială.

- Unde e acostat? continuă ea, prefăcându-se că nu observă figura îngrijorată a camaradului său. în portul Casablanca?

Totuşi, Geoffrey nu părea să împărtăşească entuziasmul tinerei.

- Da, la Casablanca, dar ce ai de gând să faci, Lisa? De ce te interesează atât de mult iahtul lui?

Lisa izbucni într-un râs nervos, dar ochii îi străluceau de bucurie.

- Pentru că am de gând să mă furişez la bordul lui. Mă gândesc la treaba asta de ore în şir şi sunt convinsă c-o să reuşesc.

- Doamne Dumnezeule! exclamă Geoffrey, cu

ochii măriţi de uimire.

- De ce nu? întrebă Lisa, supărată pe prietenul ei că nu era mai entuziasmat de idee. Ii voi lua prin surprindere înainte să plece şi-l voi forţa să mă asculte. îi voi spune atunci ce-l aşteaptă dacă insistă să demoleze Zobi... înainte de a ridica ancora ca să înceapă lucrările.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Lisa! exclamă Geoffrey, speriat. Nici să nu te gândeşti! Nu-ţi dau voie să te urci pe iahtul acelui om! în casa şeicului Abahn mai treacă-meargă... acolo era plin de lume! Şi dacă n-o să fie decât el la bord sau numai membrii echipajului, care sunt de obicei nişte brute? Isuse! Nu, draga mea, nici nu poate fi vorba despre aşa ceva... îţi interzic!

Lisa se prefăcu că nu observă tonul lui autoritar şi privirea înspăimântată a acestuia. Luase deja acea hotărâre şi nimic n-o mai putea face să dea înapoi. Stând cu mâinile încrucişate pe piept, tânăra se întreba totuşi în sinea ei cum se va putea strecura pe puntea lui Djenoun fără să fie observată.

- Pleacă mâine sau poimâine, rosti ea cu voce tare.

- Nu, Lisa! ţipă Geoffrey luând-o de ambele mâini. Ar trebui...

- Tu nu trebuie să faci nimic! îl opri ea repezindu-l. Fii gata, împreună cu membrii grupului să intervii, în cazul în care nu va respecta condiţiile noastre... ceea ce nu mă va mira deloc!

- Oh, Lisa!

Tinerei i se făcu milă de camaradul ei, dar hotărârea fusese luată. Era cea mai bună modalitate de a-l aborda pe Yusuf ben Dacra şi ea voia să-şi încerce norocul. în plus, în adâncul sufletului îşi dorea să vadă acel iaht celebru.

îi luă mâinile lui Geoffrey într-ale ei şi începu să-i vorbească încet şi cu calm, deşi inima îi bătea ca o tobă în piept.

- E o joacă de copii, Geoffrey. Mă furişez pe iaht, apoi aştept momentul potrivit ca să ies din ascunzătoare. îi dezvălui planurile noastre pentru a-l împiedica să demoleze Zobi şi apoi cobor pe uscat.

- Lisa, Lisa, când te aud vorbind pare simplu, dar...

-Va fi greu, ştiu, dar nu imposibil. îmi voi încerca norocul.

Geoffrey dădu din cap şi Lisa văzu în privirea tânărului o
sclipire care-i aduse sângele în obraji şi care o tulbura fără să înţeleagă de ce.

- Ce mult mi-aş dori să am dreptul de a fi mai ferm cu tine, spuse el strângându-i mâinile mai tare. Eşti pe cât de încăpăţânată, pe atât de frumoasă, draga mea, şi amestecul acesta este cât se poate de periculos.

Se aplecă şi-i sărută vârful degetelor.

- Fii prudentă, te implor, îi spuse el.

- Bineînţeles că voi fi!

Lisa zări brusc în ochii camaradului ei ceva care

făcu să-i tresară inima într-un mod alarmant. Ţinea mult la Geoffrey, dar nu era îndrăgostită de el. Spera că acest sentiment era reciproc. După expresia pe care o surprinsese în ochii lui, simţea că îl putea răni foarte uşor, ceea ce nici nu-i trecea prin cap. îşi eliberă mâinile şi-i adresă un zâmbet încurajator.

- Nu-ţi face griji, Geoffrey! îi spuse ea.

Dar veselia ei nu păcălea pe nimeni şi vocea îi tremura.

- în definitiv, ce risc îmi asum? Să mă trezesc doborâtă la pământ? Şi ce dacă?

Geoffrey clătina încet din cap. Ochii lui cenuşii erau plini de tristeţe şi de îngrijorare.

- De asta îmi e cel mai teamă, spuse el.

Capitolul 3

în general, Lisa stătea bine cu nervii, dar la gândul că va trebui să-l înfrunte din nou pe Yusuf ben Dacra, era de-a dreptul panicată. Găsise foarte uşor iahtul Djenoun şi se urcase la bordul lui fără nici o dificultate.

Atunci când sosise în portul Casablanca, la bordul iahtului nu se găsea decât un singur membru al echipajului. Ţinu sub observaţie vasul vreme de câteva zeci de minute ca să se asigure că nu mai era nimeni altcineva şi profită de un moment de neatenţie al marinarului ca să urce la bord.

Tânăra se furişă în vârful picioarelor, ţinându-şi respiraţia şi căută un loc potrivit ca să aştepte sosirea individului.

Deschise câteva uşi. Cabinele înguste nu erau bune pentru ascunziş, dar un salon mare situat în mijlocul vasului i se păru perfect. Era o încăpere al cărui decor luxos semăna cu un palat din O mie şi una de nopţi.

Covorul roşu mărginit cu motive florale se asorta cu mobila din lemn închis la culoare. Lumina pătrundea printre arcadele maure de o delicateţe rafinată. Divane late şi fotolii tapiţate în culori vii formau un contast plăcut cu pereţii albi. în spatele unui paravan împodobit cu ornamente şi al unor palmieri aşezaţi în ghivece uriaşe, Lisa descoperi un ungher în care se găseau un birou şi un scaun şi acesta i se păru locul ideal pentru a se ascunde.

Se hotărî deci să aştepte răbdătoare sosirea stăpânului iahtului.

Tânăra avea trupul încordat. Nervozitatea şi emoţia o făceau să tremure uşor. Peste câteva minute, îşi dădu seama că nu era făcută pentru genul acela de aventură. Intrigile nu i se potriveau de nici un fel. Acum era prea târziu să mai dea înapoi, dar dacă ar fi avut posibilitatea, ar fi renunţat la plan şi i-ar fi lăsat pe membrii mai îndoctrinaţi ai grupului să se ocupe de problemă.

Deodată, auzi nişte şoapte şi apoi râsete însoţite de paşi pe coridor. în timp ce îşi făcea curaj ca să poată da ochii cu nou- sosiţii, se lăsă din nou tăcerea şi scoase un oftat lung de uşurare.

Peste cincisprezece sau douăzeci de minute, Lisa auzi o altă voce şi inima îi sări din nou din piept. După alte câteva secunde, uşa se deschise şi se închise la loc imediat. Cineva traversa salonul cu un mers grăbit şi se apropia de paravan. Chiar dacă aşteptase acest moment cu nerăbdare, tinerei îi venea să se ridice şi s-o ia la fugă.

Era Yusuf ben Dacra. îl recunoscuse mai devreme după voce şi acum mirosul apei lui de colonie scumpe îi gâdila nările în mod plăcut. îşi simţea picioarele atât de moi, încât chiar dacă însăşi viaţa ei ar fi depins de asta, n-ar fi putut să facă nici o mişcare. în acel moment îşi dorea din tot sufletul să-l fi ascultat pe Geoffrey şi să fi rămas acasă.

Oare a fost trădată de o mişcare inconştientă a ei

sau instinctul de conservare îl avertizase pe Yusuf ben Dacra de existenţa unui pericol? Fapt este că paravanul fu pliat brusc cu un zgomot sec şi o mână o prinse de braţ pe tânără care sări atât de repede în picioare, încât ar fi căzut în mod sigur dacă n-ar fi fost sprijinită de un braţ puternic.

- Dumnezeule!

Vreme de câteva secunde, Yusuf ben Dacra o privi uimit pe Lisa, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Văzându-l pe marocan îmbrăcat în pantaloni gri şi o cămaşă albă mulată pe corp, tânăra fu străbătută de un fior puternic.

-Aşadar, ai reuşit încă o dată să te strecori în casa mea fără să fi fost invitată, domnişoară Pelham! exclamă el cu aroganţă.

Tăcu o vreme, şi-i dădu drumul victimei pentru a-şi aprinde o ţigară.

- Chiar n-ai nici un pic de respect pentru viaţa privată a oamenilor?

Lisa îşi freca braţul care o durea, supărată că, după părerea individului, nu era decât o pacoste pe capul lui. Acesta o privea cu asprime, pe când majoritatea bărbaţilor pe care-i cunoştea se purtau foarte frumos cu ea şi încercau să-i facă pe plac.

-Voiam numai să vă văd, este foarte important, îi spuse ea, enervată că nu-şi putea stăpâni tremurul vocii. Am încercat s-o fac prin toate mijloacele, dar n-am reuşit.

- Deci te-ai gândit să pătrunzi în mod clandestin

pe vas şi să-mi tulburi intimitatea!

- Aţi fi acceptat să mă primiţi dacă v-aş fi cerut o întâlnire? îl sfidă ea. M-aţi fi refuzat şi dumneavoastră ştiţi bine asta! Am încercat deja şi în acest mod!

- Ai aflat de prezenţa mea aici ascultând discuţia de la restaurant, spuse marocanul pe un ton de reproş. Spune-mi, domnişoară, ai obiceiul să-i spionezi pe oameni?

Lisa se înroşi la faţă de ruşine. Yusuf ben Dacra avea dreptate, dar îi venea greu să accepte dispreţul cu care-i vorbea. încercă imediat să se justifice, fără să ştie de ce, neînţelegând prea bine de ce se simţea deodată atât de vinovată.

- Nici nu ştiţi cât de important este ce am să vă spun. Nu mă comport aşa de obicei, dar în acest caz... e adevărat, am auzit discuţia şi am profitat de ocazie, dat fiind că nu exista altă soluţie.

Ochii negri ai marocanului o fixau insistent, ca o felină gata să se arunce asupra prăzii.

- Mă întreb, domnişoară, spuse el cu o voce periculos de calmă, dacă tatăl dumitale este la curent cu preocupările pe care le ai. în poziţia în care se află...

Se lăsă o tăcere apăsătoare. Lisa îşi aminti interesul manifestat de Yusuf atunci când aflase cine era tatăl ei şi pentru prima oară înţelese importanţa gestului ei. Activitatea ei în cadrul grupului risca să dăuneze imaginii lui John Pelham. Consilierul comercial era foarte apreciat de către guvernul

marocan, însă era de-ajuns ca Yusuf ben Dacra să rostească un singur cuvânt şi cariera lui putea fi distrusă pentru totdeauna. Fraza neterminată lăsa să se înţeleagă acest lucru extrem de clar.

-Tata nu ştie nimic despre preocupările mele, spuse ea cu o asemenea sinceritate, încât era imposibil să nu fie crezută.

Marocanul nu răspunse imediat.

- Sunt nevoit să te cred, spuse el după câteva zeci de secunde. Îl cunosc pe John Pelham; este un gentleman. Un om cinstit şi inteligent ca el n-ar aproba un asemenea comportament al fiicei lui, dacă ar fi la curent cu ce se întâmplă.

- Nu ştie nici măcar că fac parte din grup, se grăbi să explice Lisa. Probabil că nici n-a auzit despre Balek.

- Balek! repetă Yusuf ben Dacra pe un ton ironic. Deci numai pentru a atrage atenţia asupra persoanei dumitale insignifiante ai intrat prin efracţie pe proprietatea tatălui meu şi apoi la bordul lui Djenoun? Aşadar, ţii atât de mult să fii în centrul atenţiei, domnişoară, încât să recurgi la nişte mijloace atât de infantile?

-Absolut deloc!

-Absolut deloc! o imită el.

Lisa se înroşi toată la faţă de furie.

- Sunt convins, domnişoară, că n-ai de ce să te porţi aşa. Eşti probabil înconjurată de o ceată de admiratori şi-mi vine greu să înţeleg motivele unei

asemenea cutezanţe. De asemenea, nu înţeleg de ce încerci să-mi atragi atenţia fără să ştii dacă sunt sau nu dispus să ţin cont de prezenţa ta.

Nu numai din cauza furiei îi urcase sângele în obraji şi îi bătea inima într-un ritm turbat. Yusuf ben Dacra recunoştea, ca majoritatea bărbaţilor, că nu era o tânără oarecare, dar, spre deosebire de ceilalţi, o lăsa să înţeleagă clar că frumuseţea ei nu îl impresiona deloc.

- Vă rog, domnule, trebuie să mă credeţi. Mă aflu aici din cu totul alt motiv, unul mult... mult mai important.

Simţea că reuşise să stârnească interesul marocanului, dar dat fiind că acesta îşi cam pierduse răbdarea, trebuia să-i explice foarte rapid motivul prezenţei ei pe iaht. în caz contrar, Yusuf nu va avea nici o jenă s-o expedieze pe uscat cu ajutorul membrilor echipajului. în definitiv, se chinuise destul de mult să-l întâlnească pentru ca acum să lase baltă toată acţiunea.

Cu toate astea, un anumit eveniment o făcu să uite pe moment de grup şi de avertismentul pe care-l avea de comunicat. Tânăra se uită la marocan câteva secunde, refuzând la început să creadă ceea ce se întâmplă. în timp ce discuta cu Yusuf ben Dacra, membrii echipajului îşi desfăşuraseră activităţile lor obişnuite, neştiind nimic despre existenţa vreunei pasagere la bord.

- Am pornit! exclamă ea pe un ton acuzator,

cuprinsă brusc de panică. Vasul a luat-o din loc! Opriţi-l! Spuneţi-le să se întoarcă la chei!

Yusuf ben Dacra inspiră adânc fumul ţigării.

- Sigur că plecăm, domnişoară. Am dat ordinul de pornire imediat ce am urcat la bord şi oamenii mei mi-au urmat instrucţiunile cu sfinţenie.

Lisa privi pe fereastră. Djenoun ieşea într-adevăr din portul Casablanca. Simţea sub picioare motoarele trepidând.

Se părea că în cele din urmă căzuse în propria capcană.

- Nu credeam că veţi pleca atât de repede!

Probabil că marocanul observase uşorul tremur al vocii ei, deoarece în ochii lui apăru un licăr de satisfacţie.

- Nu mă aşteptam să te găsesc la bord, domnişoară. Doar nu-ţi închipui că aş fi amânat plecarea pentru că dumneata aveai chef să trăncăneşti despre un subiect misterios din care n-am înţeles absolut nimic nici până acum!

Deşi părea ciudat, în ciuda derutei pe care o simţea, Lisei nu-i era deloc teamă. Doar reuşise să-l întâlnească pe celebrul Yusuf ben Dacra!

- N-are importanţă, îi răspunse ea, foarte hotărâtă să tragă toate foloasele posibile din situaţia creată.

O privire aruncată marocanului o făcu însă să înţeleagă că fusese cam prea optimistă.

- Domnişoară, eşti o pasageră clandestină, o informă Yusuf ben Dacra pe un ton serios. Am deci

dreptul să te pun şi în lanţuri, dacă am chef. Nu fi prea sigură pe tine... aş fi în perfectă legalitate, te rog să mă crezi!

Lisa se uita la el cu o stăpânire de sine de care se simţea foarte departe.

- Vă aflaţi în drum spre Zobi, nu-i aşa?

- Ai auzit acest lucru în timpul discuţiei de ieri, îi aminti el. Alte detalii n-am de gând să-ţi mai dau.

- Pentru că vă este ruşine de ceea ce aveţi de gând să faceţi?

Yusuf ben Dacra îşi stăpânea cu greu furia.

- Nu mi-e ruşine de absolut nimic, o informă el scurt. îţi repet, domnişoară, planurile mele nu te privesc absolut deloc.

- Ba mă privesc, în cazul în care persistaţi în ideea de a demola Zobi pentru a construi în locul lui acel hotel oribil!

Mânată de entuziasm şi recăpătându-şi brusc curajul, continuă:

- Ar trebui ca întreaga lume să afle ce aveţi de gând să faceţi acelui sat! Planurile dumneavoastră sunt de-a dreptul inumane!

Yusuf ben Dacra era foarte liniştit, pe când ea abia reuşea să facă faţă emoţiei. Aproape că-l ura.

- Am toate motivele să cred că, într-adevăr, ştie tot mapamondul, îi răspunse el pe un ton glacial. Dar mă îndoiesc că planul meu a stârnit prin alte părţi atâtea discuţii. în plus, ţin să-ţi atrag atenţia, domnişoară Pelham, că dacă ai de gând să continui în

acelaşi stil, s-ar putea ca afacerea asta să se termine prost în ceea ce te priveşte.

Tânăra tremura ca o frunză, dar nu numai din cauza furiei. Era extrem de palpitant să-şi măsoare forţele cu acel individ, chiar dacă acest lucru s-ar fi dovedit în cele din urmă că este periculos.

- Nu mă speriaţi deloc, domnule, spuse ea. Fac parte dintr-un grup care este preocupat mai mult de binele omenirii decât de averea bogătaşilor. Suntem hotărâţi să vă împiedicăm să distrugeţi Zobi! în cazul în care veţi demola acest sat ca să construiţi hotelul de lux, veţi putea avea necazuri! Nu vom tolera un asemenea jaf!

- îndrăzneşti să mă ameninţi?

- Noi îndrăznim să vă ameninţăm, domnule, pentru că suntem convinşi că luptăm pentru o cauză extrem de importantă!

- Nu sunteţi decât o bandă de descreieraţi! Habar n-aveţi despre ce este vorba!

Lisa se înfioră fără să vrea sub privirea lui plină de furie.

- Iar dumneata, domnişoară, continuă el, eşti obraznică şi exaltată! Nu mai vreau să-ţi ascult ameninţările isterice! Dacă ar fi după mintea mea, te-aş pune în lanţuri imediat!

- Chiar vă rog s-o faceţi! spuse ea, ştiind că Yusuf ben Dacra n-ar ezita nici o clipă s-o facă în cazul în care ar avea dreptul. Dacă mi se întâmplă ceva...

Se opri în momentul în care văzu în ochii marocanului un dispreţ profund.

- Nu voi ajunge până acolo, promise el, dar nici nu mai vreau să fiu deranjat mereu de tinere aiurite care n-au altceva de făcut decât să profereze ameninţări jignitoare. Ascultă sfatul meu, domnişoară: pe viitor găseşte-ţi distracţii mai inteligente. Ia-ţi un iubit, de exemplu. Poate că el te va ajuta să înţelegi că femeile ştiu să facă şi altceva decât să strige lozinci!

- Cum în...

- Nu-ţi place ce-ţi spun? o opri el nervos, în timp ce-i studia rotunjimile trupului cu un interes atât de mare, încât Lisa se făcu roşie ca focul la faţă. Sunt convins că nu-ţi va fi greu să-ţi găseşti un iubit. Totuşi, dacă ai venit cu gândul de a te folosi de farmecul dumitale incontestabil ca să mă faci să mă răzgândesc, află că te-ai înşelat! Din moment ce sunt deja prevenit, îţi va fi foarte greu să mă convingi!

Lisa era uluită. Nu se aşteptase deloc la o asemenea ofensivă din partea marocanului. Probabil că acesta observase deruta ei, deoarece în ochii lui se citea o satisfacţie imensă.

- Nici nu m-am gândit la aşa ceva! insistă ea cu o voce răguşită. Vă jur!

Yusuf ben Dacra ridică din umeri şi se uită la ceas.

- N-am timp de pierdut, domnişoară. Am de rezolvat afaceri mai urgente.

- Atunci, veţi da ordin să facem cale-ntoarsă ca să pot coborî?

Până atunci, Lisa fusese convinsă că marocanul va ordona oamenilor lui să se întoarcă la Casablanca, dar când ridică ochii spre el, înţelese că se înşelase şi-şi simţi inima bătându-i mai repede în piept.

- N-am de gând să fac cale-ntoarsă, domnişoară, numai ca să-ţi fac dumitale pe plac. Ai hotărât singură să urci la bordul iahtului meu fără să fi fost invitată? Ei bine, vei coborî de pe vas atunci când voi hotărî eu să-ţi dau voie.

- Dar nu puteţi să mă reţineţi aici!

Yusuf ben Dacra ajunsese deja la uşă. Se întoarse încet ca s-o privească pe tânără cu un aer de nepătruns, dar trăsăturile feţei lui rămăseseră aspre. Lisa nu mai avea nici o speranţă să-l mai convingă să se răzgândească.

- Ba da, pot. Nu împotriva voinţei tale, deoarece ai venit aici de bunăvoie şi pe furiş. Sunt convins că vei încerca să fugi în acelaşi mod, dar nu te sfătuiesc să încerci să te întorci la Casablanca înotând.

- Păi atunci... ce veţi face cu mine?

- Dat fiind că te-ai hotărât să mă deranjezi cu prezenţa dumitale, poate că în cele din urmă îmi vei fi de folos. Din nefericire, bucătarul meu şi-a rupt o mână şi n-a putut să vină cu noi. Aşadar, dacă preferi bucătăria în locul unei lungi călătorii înot până la Casablanca, poţi să-l înlocuieşti.

Lisa îl fixă pe marocan cu un aer uluit.

- Vă închipuiţi că eu o să...

-Am de gând să te pun la treabă, asta e tot, o opri el pe un ton aspru. Mă voi întoarce imediat, ca să-mi spui ce-ai hotărât. Până atunci, am altceva de făcut.

îi întoarse spatele, ieşi şi închise uşa în urma lui. Lisa îl urmări cu un aer zăpăcit. Rolurile se inversaseră. Acum îşi dădu seama că norocul o părăsise. începu să bată cu furie în pernele brodate ale divanului pe care şedea. Oricât ar fi încercat, n-avea nici o şansă să evadeze de pe iaht atâta timp cât acesta plutea pe mare. în cele din urmă se linişti şi se ghemui printre perne.

Oare cât timp petrecu privind cu tristeţe marea prin fereastră? Nu ştia. La un moment dat, obervase că duduitul motoarelor suferise o modificare. Şi brusc, cu inima bătându-i puternic în piept, se ridică şi ciuli urechea. Nu mai auzi nimic. Djenoun stătea pe loc.

Tânăra alergă la uşă şi aruncă o privire afară. Scara ducea direct pe punte. Dacă pasarela era legată la mal, poate ar fi avut norocul să se salveze.

Deasupra ei se auzeau paşi. Lisa se întoarse şi se refugie în salon. Era riscant să stea sus şi atunci încercă să găsească o altă soluţie. Din câte îşi amintea, bucătăria era situată la capătul celălalt al coridorului, adică mai aproape de mal. Atunci, deschise încet uşa acesteia şi răsuflă uşurată: în bucătărie nu era nimeni.

îi atrase atenţia o fereastră. Se căţără pe o saltea, desfăcu pătratul de geam şi-l scoase cu uşurinţă.

Şansa îi surâdea. Pasarela era la câţiva metri depărtare şi nu se zărea nimeni prin preajmă. Tinându-şi respiraţia, se îndreptă repede spre ea. Apoi, tot ghemuită, o traversă şi se trezi la un moment dat pe un chei plin cu coşuri şi baloturi de piei care constituiau un ascunziş perfect.

Marinarii erau ocupaţi cu urcarea unui escavator pe puntea iahtului, având grijă să nu distrugă marginile acestuia. Tânăra profită de ocazie şi se strecură printre două rânduri de coşuri. Acest port nu putea fi prea departe de Casablanca. Se hotărî să plece în căutarea unui telefon.

Ieşi din ascunzătoare ca să prospecteze împrejurimile. Singurele clădiri existente erau nişte depozite şi hangare dărăpănate, construite pe nişte străduţe înguste. Nu se zărea nici o femeie, ci numai bărbaţi cu pielea măslinie care o priveau curioşi şi discutau între ei cu voci răguşite.

Lisa se simţi dintr-o dată foarte singură în mijlocul acelor muncitori. Şi mai ales foarte vulnerabilă, având în vedere păru ei blond, pielea albă, pantalonii albi mulaţi pe corp şi bluza albastru-deschis destul de transparentă.

Pe măsură ce mergea, îşi dădea seama că toate clădirile nu adăposeau decât diverse mărfuri. Aşadar, nu era un sat sau un orăşel, cum crezuse la început, ci un port destinat în mod exclusiv comerţului. Disperată, în cele din urmă îşi dădu seama că este total pierdută.

Străduţa pe care o luase era blocată la capăt de un depozit uriaş din piatră care mirosea puternic a peşte stricat şi era înconjurat de roiuri mari de muşte. Lisei îi veni să leşine. Duse mâna la nas, apoi vru să se întoarcă pe unde venise.

Dar încremeni brusc, cu inima cât un purice. Pe strada pustie, spre ea venea un bărbat. Purta tradiţionala djellaba, cu gluga pe cap.

Văzându-l pe acel necunoscut cu mers rapid şi sigur, fu cuprinsă de o spaimă nebună şi primul ei gând fu acela de a-şi lua picioarele la spinare. Văzu un spaţiu îngust între două clădiri şi pătrunse în interiorul acestuia, fără să ştie unde ducea.

Dar necunoscutul o urmărea în continuare. Lisa alerga de-i sfârâiau călcâiele.

Gâfâind disperată, observă că intrase tot într-o fundătură. Se opri, tremurând de frică şi cu fruntea plină de sudoare. Acum, individul era foarte aproape. Tânăra se năpusti asupra uşii întredeschise a unui alt depozit ca să-şi caute aici un adăpost, dar un maldăr de coşuri n-o lăsă să pătrundă înăuntru.

- Oh, nu! gemu ea cu o voce răguşită.

Paşii se apropiau. Deodată, în timp ce se întorcea, din cutele djellaba-lei ieşi o mână care o prinse de braţ.

Lisa începu să se zbată, îngrozită de ochii negri, gura necruţătoare de sub glugă şi mâinile lungi şi oacheşe care căutau s-o domolească. încercă să-l lovescă cu pumnii, dar necunoscutul îi dădu drumul

la braţ, prinzând-o de ambele mâini cu o forţă care pe moment pur şi simplu o ameţi.

- Ajunge! suse el cu o voce blândă şi plăcută.

Uluită, Lisa ridică ochii spre Yusuf ben Dacra.

- De ce eşti atât de îngrozită? Ce ţi s-a întâmplat? o întrebă el.

Lisa dădu încet din cap. La început, se simţise uşurată când

îl recunoscuse, dar acum acest sentiment era înlocuit treptat de furie.

- Am crezut că-mi dau duhul de spaimă! îl acuză ea cu voce tremurată. Credeam că sunteţi...

Se opri brusc, nedumerită de ochii gânditori ai marocanului. Sub gluga albă, trăsăturile feţei lui, de o senzualitate rară, erau şi mai tulburătoare în acele împrejurări, îşi spuse ea întorcându-şi repede privirea de la el.

- Ti-e teamă de mine? o întrebă el, aparent încântat.

- Cum aş fi putut să vă recunosc îmbrăcat aşa? îi răspunse ea arătând cu degetul spre djellaba. N-aţi mai purtat aşa ceva înainte.

- Ba da, dar nu în prezenţa dumitale.

El tăcu şi se uită lung la tânără, cu mâinile în şolduri.

- De acum, sper că eşti conştientă de pericolul la care se expune o tânără care merge singură într-un asemenea loc, continuă el. Nu vreau să te oblig să te întorci la Djenoun, dar dacă refuzi să mă urmezi, voi fi nevoit să folosesc forţa.

Lisa era prinsă la mijloc. Ori rămânea în acel port care-i lăsa puţine posibilităţi de a se întoarce la Casablanca, sau se întorcea la iaht cu Yusuf ben Dacra, ca să devină bucătăreasă. Acolo, măcar ar fi în siguranţă. Totuşi, refuza să cedeze fără să protesteze.

- Nu mă puteţi forţa să vin cu dumneavoastră! spuse ea sfidându-l din priviri.

- Chiar crezi că aş putea să te las aici îmbrăcată aşa? îi răspunse marocanul. Hai să mergem! îi ordonă el prinzând-o strâns de braţ.

Lisa suferise o înfrângere ruşinoasă. în timp ce mergea pe drumul de întoarcere la Djenoun, avea impresia că este o evadată care fusese capturată. Toţi de pe stradă întorceau capetele după ei.

Ar fi putut să strige după ajutor, dar simţea că era în zadar. Yusuf ben Dacra era cunoscut de acei oameni, pe când ea era o străină, o femeie europeană. Atunci când trecu peste pasarelă, aproape izbucni în plâns de necaz şi stătu cu privirea plecată sub ochii curioşi ai membrilor echipajului.

Marocanul îi dădu drumul la braţ şi-i făcu semn să coboare scara.

- O să vă pară rău! îl avertiză ea, încercând să braveze pentru ultima oară.

Yusuf ben Dacra se încruntă, enervat.

- Iar mă ameninţi, domnişoară? Nu mai ştii şi altceva? N-ai avut niciodată şi nişte apucături mai feminine?

Intrară în salon. Marocanul o aşeză cu forţa pe o

canapea, apoi, observând că are obrajii extrem de roşii şi fruntea umedă, îi spuse cu o voce ceva mai blândă:

- Voi cere să ţi se aducă ceva rece de băut. Se pare că îţi este foarte cald.

- Nu vreau nimic, mulţumesc!

Yusuf nu-i răspunse. Totuşi, în ochii lui descoperi un dispreţ atât de mare, încât Lisa, încurcată, lăsă privirea în jos.

- Ai nişte ieşiri foarte copilăreşti! E o prostie, domnişoară, să procedezi în felul acesta, dar dacă aşa doreşti...

Se pregătea să iasă din încăpere când adăugă:

-Vei rămâne în camera asta până când vom pleca din port. După aceea vei putea merge unde vrei pe iaht, cu condiţia să nu-i deranjezi pe membrii echipajului.

Deodată, Lisa se simţi foarte singură şi nefericită. Călcându-şi pe mândrie, îl strigă pe marocan în momentul în care acesta trecea pragul uşii.

- Domnule!

El se întoarse spre ea. Era prea bine crescut ca să nu ia în seamă rugămintea ei.

-Vă rog să mă scuzaţi... aş dori ceva de băut, dacă se poate...

- Ai vreo preferinţă?

Lisa clătină din cap.

- Nu. Orice, vă mulţumesc.

Marocanul înclină uşor capul.

- Mă voi ocupa imediat de problemă, spuse el

închizând uşa în urma lui.

Oare visa? se întreba Lisa. Nu-i va fi uşor să evadeze de pe acest vas, şi cu toate astea, nu renunţase încă la idee.

Reuşise să transmită mesajul grupului şi în această privinţă nu se putea face mai mult de-atât. Totuşi, tânăra simţea nevoia să fugă cât mai repede departe de Yusuf ben Dacra. Trebuia să recunoască adevărul: marocanul era mult prea seducător şi nu era prudent să stea prea mult în preajma lui, deoarece individul avea o părere atât de proastă despre ea, încât nu putea spera nimic în această privinţă.

*

* *

Lisa se simţea mai bine şi chiar avea senzaţia că este înconjurată de o atmosferă răcoroasă.

Totuşi, mergea de colo-colo prin salon, nervoasă şi uşor ameţită, întrebându-se cum se va sfârşi aventura aceea. De acum încolo, orice gest îi va fi urmărit îndeaproape. Oare cât timp avea de gând Yusuf ben Dacra s-o ţină la bord?

în cazul în care nu s-ar întoarce acasă dimineaţă, doamna Raymond, menajera, se va alarma şi-l va anunţa pe Geoffrey. El va bănui imediat că prietena lui fusese reţinută ca prizonieră la bordul lui Djenoun şi-l va anunţa pe domnul Pelham. Şi Lisa nu dorea în nici un caz ca tatăl ei să afle toată tărăşenia.

Oricum, un gând o mai linştea: Yusuf ben Dacra n-ar îndrăzni s-o reţină la bordul vasului pe timpul

nopţii.

Stătea în genunchi pe canapea şi privea pe fereastră la cerul fără nici un nor, când uşa se deschise şi intră Yusuf. Nevrând să arate cât era de agitată, Lisa îi spuse cu îndrăzneală:

- Aşadar, când mă voi întoarce acasă?

Marocanul se dezbrăcase de djellaba şi părea mai puţin impresionant în haine europene.

- Eşti amabilă să mă urmezi, domnişoară?

Era mai degrabă un ordin decât o rugăminte. Lisa ridică în mod automat capul şi rămase pe loc.

- Unde anume? se interesă ea.

- Pentru început, în cabina care ţi-a fost rezervată şi apoi la bucătărie, unde îl vei întâlni pe Hassan.

- N-am de gând să fac pe bucătăreasa. Cer să fiu lăsată să cobor pe uscat!

- Ceri? spuse el cu o voce înăbuşită.

Se apropie de ea şi tânăra se înfioră de spaimă.

- Nu te afli în situaţia de a-ţi permite să ceri ceva, domnişoară. Aşadar, uite ce îţi propun: ori dai ajutor la bucătărie, ori te încui în cabina dumitale. Alege.

- Nu aveţi dreptul să..., începu să spună Lisa.

- Dimpotrivă, am tot dreptul să te încui, domnişoară, o informă el cu un calm glacial. Ai urcat în mod clandestin la bordul iahtului meu, m-ai ameninţat cu represalii în cazul în care nu voi respecta obiecţiile voastre în legătură cu un proiect menit să îmbunătăţească nivelul de trai al concetăţenilor mei. Am dreptul să te tratez ca pe o

delincventă şi să te predau poliţiei imediat ce ajungem pe uscat. Nu-mi vorbi de drepturile mele, domnişoară, pentru că le cunosc foarte bine. Autorităţile se vor arăta mult mai puţin îngăduitoare decât mine... îţi vei da repede seama de acest lucru dacă vei continua să te porţi în felul acesta!

Oare ce se va întâmpla dacă o va da pe mâna poliţiei? îşi imagină imediat cum va reacţiona tatăl ei, cât de jenat se va simţi atunci când va afla că fiica lui fusese arestată. Şi cu toate astea, nu se putea hotărî să acţioneze cu şi mai mare atenţie.

- De unde ştiţi dacă mă pricep sau nu să gătesc?

- Dacă nu te-ai pricepe, îi răspunse el râzând, n-aş fi mirat din cale-afară, deoarece îţi lipsesc mai ales calităţile care sunt atribuite în general femeilor.

Lisa se înroşi la faţă de furie şi se ridică de pe scaun. Niciodată până acum un bărbat nu se arătase atât de insensibil la farmecele ei. Pentru ea era o provocare uriaşă, dar nu realiză pericolul la care se expunea în acea situaţie.

- Nu au existat niciodată plângeri în legătură cu feminitatea mea, îl informă ea. Sunteţi un începător în domeniul acesta, domnule!

Yusuf o studie din cap până-n picioare, urmărind fiecare curbă a trupului ei zvelt. Văzându-i expresia de pe faţă, avu senzaţia că o dezbracă din priviri.

- Dacă mi-ar plăcea părul blond decolorat de soare şi obrajii rozalii, ai fi pe gustul meu, într-adevăr, observă el cu calm. Dar n-am timp să-ţi

măgulesc orgoliul, domnişoară. Vrei să dai o mână de ajutor de bunăvoie sau trebuie să te încui în cabină şi apoi să te dau pe mâna poliţiei, în momentul în care vom arunca ancora?

Era pur şi simplu şantajată. Lisa era conştientă de acest lucru, dar nu putea face nimic. Trebuia să se gândească la tatăl ei, chiar dacă era poate prea târziu. Ridică din umeri, cu un aer resemnat.

- O să vă ajut.

Lisa zări în ochii lui o sclipire de satisfacţie, ceea ce o făcu să strângă din pumni. îi venea să sară la el şi să-i tragă câteva palme.

- îţi voi arăta mai întâi cabina.

îi vorbea ca unei invitate, îşi spuse Lisa emoţionată, în timp ce îl urma pe coridorul îngust.

Putu să-i studieze pe îndelete umerii laţi şi înălţimea de uriaş. îşi scosese pantofii şi-şi pusese nişte papuci din piele moale.

La jumătatea coridorului se opri, deschise o uşă şi-i făcu semn cu capul, dându-se apoi la o parte pentru a o lăsa să intre înaintea lui.

Lisa pătrunse în cabină şi privi în jurul ei. Mobilierul era din lemn deschis la culoare, iar patul era acoperit cu o cuvertură brodată. încăperea era prevăzută cu aer condiţionat.

Se îndrăgosti pe loc de cabina ei. în plus, simţea o emoţie pe care nu reuşea să şi-o explice.

- Uşa se încuie cu cheia?

Pusese întrebarea în mod spontan. Yusuf ben

Dacra se încruntă imediat.

- Există, într-adevăr, şi o cheie, dar poţi să fii sigură că virtutea nu-ţi este ameninţată, domnişoară. îţi dau cuvântul meu de onoare că nici unul din oamenii mei nu se va apropia de dumneata, iar eu unul nu am de gând să te bat la cap cu insistenţele mele amoroase.

Lisa se făcuse roşie la faţă.

-Vă cunosc părerea despre mine, domnule, dar aş prefera totuşi să pot încuia uşa.

-Cum doreşti.

Yusuf ben Dacra îi întoarse spatele. Tocmai ajunsese la uşă, când se răsuci in nou spre ea.

- în cazul în care intenţionezi să te încui în cabină cu scopul de a scăpa de corvoada gătitutului, te sfătuiesc să-ţi iei gândul de la aşa ceva.

Lisa clipi des din gene. Temnicerul ei îi ghicise gândurile.

- Ei bine, aflaţi că n-am nici un chef să muncesc în blestemata aia de bucătărie! îi răspunse ea pe un ton îmbufnat.

Yusuf se uită la ea timp de câteva secunde fără să spună nimic.

- De acord, dar în cazul ăsta, nu vei primi nimic de mâncare. Gândeşte-te mai bine înainte de a lua o hotărâre pe care ai putea s-o regreţi mai târziu, domnişoară.

-Nu aveţi dreptul să mă trataţi aşa! insistă ea îngrijorată.

-Ba da, domnişoară, spuse el pe un ton hotărât.

închise uşa în urma lui. Lisa crezu că o va încuia pe
dinafară, dar nu auzi cheia răsucindu-se în broască, aşa că răsuflă uşurată.

Yusuf ben Dacra era aşa cum îşi închipuise: nemilos şi imprevizibil. Oare până unde va putea merge fără să rişte să fie pedepsită de el? Individul era nu numai seducător, dar şi periculos. Lisa nu reuşea să-şi înţeleagă propriile reacţii.

Când deschise uşa pentru a se duce la bucătărie, lăsă să-i scape un oftat de disperare.

Capitolul 4

Lisa avusese de mai multe ori ocazia de a-şi dovedi talentele culinare. Doamna Raymond o iniţiase chiar şi în secretele bucătăriei marocane, dar era departe de a fi un expert şi se simţea îngrozită la gândul că va trebui să-i hrănească pe toţi bărbaţii aceia înfometaţi.

Din fericire, pe iaht exista un congelator plin cu carne de pasăre, de oaie şi vacă, precum şi cu legume de tot felul. Lisa ar fi preferat să prepare clasica friptură cu legume, care ar fi mulţumit pe orice marinar englez. Alese însă o tajine, echivalentul marocan al fripturii înăbuşite.

Conform reţetei, era nevoie de pui, legume şi mirodenii, dar în ceea ce priveşte cantităţile şi timpul de fierbere nu ştia absolut nimic. Trebui să se bizuie pe instinct. Amintindu-şi sfaturile menajerei, puse în oală din toate ingredientele, în cantităţi mari.

Dacă eforturile ei vor fi încununate de succes, cu atât mai bine! Dar în caz contrar, cum va reacţiona Yusuf ben Dacra?

Tânăra nu prea avea mari speranţe să facă o mâncare care să-i placă şi era gata s-o greşească în mod intenţionat.

Produsul final i se păru în cele din urmă comestibil şi-l împărţi în două farfurii mari din ceramică. Apoi urcă pe punte ca să respire puţin aer curat, deoarece nu avea poftă de mâncare.

Acolo nu se afla nimeni, în afară de tânărul de la

cârmă care-i aruncă pe furiş o privire pe furiş. Yusuf ben Dacra îi spusese adevărul atunci când îi promisese că nu va fi deranjată de nici unul din oamenii lui. Pe de o parte, în sinea ei era uşor dezamăgită, deoarece de când sosise la bordul iahtului nu vorbise decât cu temnicerul ei. Dacă ar fi putut să schimbe câteva cuvinte cu o altă persoană, poate s-ar fi simţit mai liniştită.

în orice caz, Lisei îi făcea plăcere, ca de obicei, să călătorească pe mare. Cerul era de un albastru intens şi vasul lăsa în urma lui un siaj învolburat.

Djenoun era superb. Yusuf nu exagerase atunci când îl lăudase. Yahtul era probabil singurul lucru pe care îl iubea pe lume, se gândi ea cu tristeţe.

Tânăra zări în depărtare nişte vase care se îndreptau cu siguranţă spre Casablanca. Din nefericire, acestea se aflau mult prea departe ca să încerce să le atragă atenţia în vreun fel oarecare.

Se duse apoi să se sprijine cu coatele de bastingajul aflat de cealată parte a iahtului. Disperată, Lisa nici nu mai îndrăznea să se întrebe cât va mai rămâne la bord. Atunci când ajunse în cabina ei, se aruncă pe pat, furioasă.

Probabil că existau şi femei care visau să devină prizonierele lui Yusuf ben Dacra, dar ea era din ce în ce mai îngrijorată. O va lăsa să coboare deseară, încercă ea să se autoconvingă. După aceea îşi va continua drumul spre Zobi, convins fiind că ei îi mai

scăzuse entuziasmul referitor la activităţile grupului.

Deodată, tresări şi se ridică din pat. Cineva bătea discret în uşa ei. Crezând că este Yusuf, tânăra simţi că parcă îi explodează inima în piept şi nu răspunse imediat. Persoana bătu din nou, dar de data asta mai tare. Se duse la uşă să vadă cine este.

Nu era bogatul marocan, ci un tânăr arătos, îmbrăcat într-o haină de bumbac alb, care o privea cu curiozitate.

Chipul nou-venitului se lumină de un zâmbet mulţumit. Ori Yusuf nu-i comunicase interdicţia referitoare la prizoniera lui, ori servitorul se hotărâse să nu ţină cont de ea.

- Domnişoară, domnul ben Dacra vă roagă să veniţi şi dumneavoastră, spuse el cu un accent stâlcit.

La început, Lisa se uită la el fără să înţeleagă ce voia să spună. Convocarea aceea era atât de neaşteptată, încât încercă imediat să-i găsească motivul ascuns.

- Domnişoară?

Lisa schiţă un zâmbet.

- De ce doreşte domnul Dacra să mă vadă? se interesă ea.

Tânărul păru mirat de întrebarea ei.

- Vă rog, domnişoară, veniţi? încercă el s-o convingă. Domnul ben Dacra vă aşteaptă.

Era evident că şeful lui îi spusese s-o aducă la el cu orice preţ, deoarece părea foarte dornic să se achite de sarcina încredinţată.

- Vreau să aflu mai întâi de ce doreşte să mă vadă, insistă tânăra, fără să facă nici un pas afară din cabină.

- Pentru ca să luaţi masa de prânz în sufragerie, domnişoară.

Era evident că servitorul îşi închipuia că era cam grea de cap.

- Acum veniţi?

Lisa era din ce în ce mai jenată. Nu se aşteptase să primească o invitaţie la masă din partea lui. Care să fie motivul acestei convocări?

- Se aşteaptă să... doreşte să iau masa de prânz împreună cu dumnealui? Despre asta este vorba?

Tânărul dădu din cap, foarte mirat de reticenţele ei. Lisa se gândi la început să refuze să stea la masă împreună cu gazda ei tiranică, dar cum stomacul începuse să-i cam ghiorăie de foame, invitaţia lui Yusuf ben Dacra i se păru chiar tentantă, chiar dacă ar fi fost nevoită să mănânce propria tajine.

- Bine, spuse ea, codindu-se încă. Vin, dar parcă sunt o ţigancă în straiele astea, după ce am stat ore în şir în bucătărie.

- Poftim?

Lisa nu mai avea chef să-i dea şi alte explicaţii, aşa că scutură din cap şi-l urmă pe servitor până la uşa de la capătul coridorului. De ce oare stăpânul locurilor ţinea atât de mult s-o invite? se întrebă ea din nou. Ca să se plângă de felul cum gătise... fără

nici o îndoială! Atunci când intră în sfârşit în sufragerie, era atât de convinsă de acest lucru, încât se pregătea deja să se apere.

Yusuf stătea în picioare lângă un geam şi se întoarse imediat spre ea atunci când intră. Tânăra fu izbită, ca întotdeauna, de magnetismul animalic emanat de trupul acelui bărbat.

Şi el se uita la invitata lui, care avea părul ciufulit şi cămaşa albastră lipită de corp din cauza căldurii şi umidităţii din aer.

- Te rog să intri, domnişoară.

Această frază simplă o enervă cumplit pe Lisa: Yusuf ben Dacra o trata ca pe un oaspete de marcă şi nu ca pe o persoană care ar şterge-o cu prima ocazie de pe iaht. Din acest motiv, în loc să-i răspundă, avu grijă să nu se uite la el şi începu să studieze încăperea în care se afla.

Era foarte evident că lui Yusuf ben Dacra îi plăcea confortul. Sufrageria era mobilată mai simplu decât marele salon, dar era la fel de frumoasă.

O masă mare foarte lucioasă ocupa aproape toată cabina şi la ea se puteau aşeza vreo douăsprezece persoane.

în ziua aceea pe ea nu se aflau decât două tacâmuri. Argintăria sclipitoare, faţa de masă imaculată şi paharele de cristal, dovedeau că marocanul avea gust. Lisa îi mulţumi lui Dumnezeu că nu era nevoită să mănânce cu degetele, ca marocanii, deoarece încă nu reuşise să stăpânească

acea artă.

Pe podea se afla un covor splendid, tradiţional, asemănător cu cel din salon. Pereţii erau albi şi împodobiţi cu garnituri fine făcute din puncte de aur. Lângă fereastră arau agăţate două desene frumoase, ceea ce se vedea rar într-o casă marocană, cu atât mai puţin pe un vas.

Lisa recunoscu imediat personajul înfăţişat în primul desen: era şeicul Abahn el Boudri, tatăl adoptiv al lui Yusuf. Al doilea, dimpotrivă, o intrigă foarte mult: era cu siguranţă Joseph d'Acra, tatăl lui adevărat. în acel portret, europeanul avea în jur de treizeci de ani. Forma şi trăsăturile feţei acestuia aduceau cu cele ale fiului său, doar că era blond.

Fusese aşezat un tacâm în capul mesei, iar celălalt în dreapta lui. Lisa se abţinu să nu izbucnească în râs când se gândi că tajine-ul ei ţărănesc urma să fie servit într-un cadru atât de luxos. Mâncarea gătită de ea nu merita atâta deranj şi amfitrionul ei îşi va da repede seama cum stau lucrurile.

Tânăra se întoarse în cele din urmă cu faţa la Yusuf ben Dacra. Acesta o privea în tăcere.

- Sper că mă veţi scuza pentru ţinuta în care am venit, spuse ea cu o voce răguşită şi agresivă. Am muncit câteva ore bune la bucătărie şi era foarte cald înăuntru. După câte ştiţi, nu am la mine haine de schimb.

- Putem repara uşor acest lucru, spuse el cu un

asemenea calm şi siguranţă, încât Lisa ridică imediat capul spre el.

- Nu va fi nevoie, dacă...

- Ia loc, domnişoară, o opri el, prefăcându-se că nu-i auzise protestele.

Vreme de câteva secunde, Lisa tremură de furie.

Nu mai putea refuza să ia masa cu el, aşa că rămase pe loc, mai îngrijorată decât lăsa să pară.

- Cât timp mai aveţi de gând să mă ţineţi sechestrată? spuse ea, stăpânindu-şi cu greu nervozitatea.

Yusuf ben Dacra stătea tot în picioare, cu mâinile sprijinite de spătarul scaunului Lisei. El o privi vreme de câteva secunde în tăcere, după care spuse:

- Vei rămâne aici atâta timp cât voi considera că este necesar, o informă el. Acum, te-aş ruga să iei loc şi să mănânci. Probabil că îţi este foame.

Tânăra nu putea să nege acest lucru şi cum nu prea avea de ales, se supuse şi se aşeză la masă. în ciuda statutului de pasager clandestin, era tratată ca o invitată, cu o deosebită curtoazie, observă ea în timp ce marocanul o ajuta să ia loc.

Pe când acesta stătea cu mâinile pe spătar, braţele lui musculoase îi amintiră de ziua în care Yusuf ben Dacra o luase pe sus pentru a o duce la maşina lui. Când îi văzu deschizătura cămăşii, care lăsa să i se vadă pieptul bronzat, inima ei începu să-i bată şi mai tare. în viaţa ei nu mai fusese atât de tulburată de vreun bărbat. Răsuflă uşurată când el se

depărtă în sfârşit de ea, ca să se aşeze la masă.

- Sper că îţi va plăcea mâncarea, spuse bărbatul din faţa ei.

Lisa îl privi curioasă.

- Vă referiţi la tajine-ul pregătit de mine? se interesă ea. Nu-mi asum răspunderea pentru felul în care a ieşit. N-am mai gătit niciodată aşa ceva. L-am făcut după ureche.

Yusuf se uita la ea fără să scoată nici un cuvânt şi de aceea tânăra simţi că reînvie în mintea ei vechile bănuieli legate de temnicerul ei.

- Sper că ţi-a reuşit, spuse el. Spre binele echipajului meu şi al tău. Dar nu vei fi servită cu tajine. Ali îmi pregăteşte cu mâinile lui mâncarea. Ali este valetul meu, adăugă el, ca şi cum ar mai fi fost nevoie de vreo explicaţie.

între timp, servitorul intrase în încăpere.

- Sper că a ales un fel de mâncare care ştie că-ţi place, spuse marocanul.

Lisa fu uşurată când auzi că Yusuf ben Dacra nu se va atinge de tajine-ul ei, deoarece era sigură că ar fi găsit ceva de criticat. îi era atât de foame, încât ar fi înfulecat orice ar fi gătit zâmbitorul Ali.

- Sunt convinsă, spuse ea. Am o foame de lup. A trecut mult timp de când am luat micul dejun!

- Fără îndoială te-ai trezit foarte devreme, spuse seducătorul marocan cu o voce politicoasă, ba chiar curtenitoare. Mănâncă pe săturate. Ali pregăteşte întotdeauna porţii mari.

Valetul aduse mâncarea. Era foarte rafinat. Trecea rapid şi discret de la ea la stăpânul lui servind puiul rece, salata şi zâmbind cu graţie de fiecare dată când întâlnea privirea Lisei.

Era foarte evident că tânăra simţea nevoia să fie încurajată puţin. Oare ce ştia el despre toată povestea asta? se întrebă ea. Ar ajuta-o dacă ar încerca din nou să fugă de pe iaht? Era sigură că nu, îşi spuse ea după câteva secunde de gândire, deoarece n-ar îndrăzni să stârnească furia stăpânului său.

Yusuf turna vinul în pahare, un bordeaux slab, plăcut la băut. Cei doi comeseni vorbeau foarte puţin. Atunci când Ali ieşi din sfragerie, îi zâmbi şi-i făcu cu ochiul tinerei. Lisa se întoarse imediat spre Yusuf ben Dacra ca să vadă dacă nu cumva acesta observase comportamentul valetului său. Dar marocanul nu se uita la Ali, ci la prizoniera lui.

- Nu mă aşteptam la asta, îi mărturisi ea.

El se încruntă uşor.

- Nu te aşteptai să ţi se dea de mâncare? se interesă el. Dacă n-ai fi muncit la bucătărie, domnişoară, n-ai fi primit nimic, doar aşa ne-am înţeles, nu-i aşa? Dat fiind că ai fost ascultătoare, mi-am ţinut promisiunea.

Lisa îl săgetă cu privirea.

- Şi dacă nu m-aş fi supus voinţei dumneavoastră?

El nu-i răspunse imediat. Privirea lui rămase de nepătruns.

- Dacă nu te-ai fi supus, aş fi aşteptat să văd cât timp rezişti fără mâncare. Sunt sigur, totuşi, că n-ai fi fost lăsată să mori de foame!

Inima Lisei bătea din ce în ce mai tare, nu de teamă, ci de emoţie şi agitaţie.

- Nu asta am vrut să spun. De fapt, nu mă aşteptam să am onoarea de a sta la masa căpitanului, îi explică ea cu un ton uşor sarcastic. Credeam că voi fi surghiunită la bucătărie sau la masa echipajului. Acolo ia masa bucătarul dumneavoastră, nu-i aşa?

Yusuf mestecă încet o bucăţică de pui înainte de a-i răspunde.

- Eşti suficient de inteligentă ca să-ţi dai seama că nu vă pot trata pe amândoi la fel, spuse el în cele din urmă.

- Desigur. Nu este frumos să-l înfometaţi pe Hassan ca să-l faceţi să vă asculte.

Prefăcându-se că nu-i ia în seamă observaţia, Yusuf începu s-o studieze atent. Privirea lui se opri asupra gurii ei cu o intensitate şi o senzualitate atât de mari, încât fu zguduită de un tremur scurt.

- Dumneata îţi cunoşti puterea de seducţie, domnişoară, şi chiar dacă majoritatea marocanilor sunt mai puţin sensibili la farmecul dumitale decât europenii, prefer să te ţin departe de membrii echipajului meu. E şi spre binele lor, dar şi al dumitale.

Pulsul Lisei se acceleră şi reuşi să înghită cu

greutate bucăţica ei de pui. Ridică provocatoare ochii spre el.

- Poate veţi fi mirat să aflaţi că niciodată nu m-am gândit să-i seduc pe oamenii dumneavoastră, răspunse ea cu o voce înăbuşită de emoţie. Păreţi a avea o părere foarte proastă despre moralitatea mea, domnule. Dacă prezenţa mea la bordul iahtului dumneavoastră vă deranjează atât de mult, situaţia se poate remedia. Lăsaţi-mă să cobor pe uscat şi atunci nu va mai trebui să vă temeţi că vă corup marinarii sau că veţi fi acuzat de răpire!

- Poftim? spuse el uitându-se la Lisa cu mai multă aroganţă decât de obicei. Nici nu poate fi vorba despre aşa ceva, domnişoară. Mai ales când se va afla că te-ai urcat de bunăvoie la bordul lui Djenoun.

- Nu şi a doua oară!

Ochii lui negri scăpărară de supărare. Era evident totuşi că Yusuf ben Dacra nu era impresionat de ameninţărie ei.

- Nici un bărbat nu te-ar fi lăsat singură la Bouli. Aş fi dat dovadă de o inconştienţă crasă. Tatăl dumitale ar fi avut în acest caz toate motivele să mă considere responsabil de ceea ce s-ar fi putut întâmpla!

Când îşi aminti de tatăl ei, i se făcu brusc dor de el şi-şi dori să fi fost şi el acolo, dar alungă repede din minte acest gând. Putea foarte bine să se descurce şi singură, aşa îl asigurase atunci când sosise în Maroc, anul trecut. Şi acum gândea la fel, chiar şi în

împrejurările de faţă.

- în cazul în care nu mă întorc acasă..., începu ea să spună.

- Te-ai dus să petreci câteva zile la o prietenă, completă Yusuf propoziţia. în vremurile noastre, se întâmplă destul de des ca o fată să fie sedusă de un şeic romantic. Ba merg şi mai departe şi zic: nu te va crede nimeni!

- Nu mă gândeam la dumneavoastră...

Se opri. Yusuf rostise câteva cuvinte în franceză cărora nu le înţelesese sensul, dar observând vocea lui caldă şi privirea languroasă, Lisa simţi cum sângele îi urcă rapid în obraji.

Se uită imediat în altă parte şi spuse, încercând să-şi stăpânească tremurul vocii.

- Bănuiesc că nu sunteţi de acord cu emanciparea femeii!

Yusuf se încruntă şi continuă să mănânce.

- Te înşeli, nu sunt misogin, o asigură el cu calm. Totuşi, mărturisesc că îmi place mai mult tipul de femeie mai puţin agresivă.

Lisa se uita atent la paharul din faţa ei.

- Nu credeţi în emancipare, spuse ea, fără să creadă de altfel ce spunea, în ciuda a tot ce ştia despre acel om.

Marocanul scutură energic din cap.

- Ba da, cred în emancipare, dar nu sunt de acord cu o inversare totală a rolurilor. Istoria şi evoluţia au dovedit-o foarte clar: femeile nu au tendinţa de a juca un rol dominant. De altfel nici nu au nevoie de

aşa ceva, deoarece dispun de alte mijloace de acţiune. Nu port pică femeilor că vor să se emancipeze, ar fi trebuit să obţină acest lucru de multă vreme, dar nu văd ce-ar avea de câştigat femeia dominându-i pe alţii, pierzându-şi în felul acesta din feminitate.

Yusuf ben Dacra o privea atât de intens, încât se simţea aproape hipnotizată.

- în ceea ce mă priveşte, eu sunt mult mai uşor de convins cu vorba bună decât prin ameninţări, domnişoară. Ca de altfel toţi cei asemenea mie.

Era evident că marocanul făcea aluzie la purtarea prizonierei lui şi ea, în timp ce-l asculta, se simţea foarte emoţionată, deşi nu era în întregime de acord cu teoriile lui.

Duse paharul la buze şi, privindu-l provocator pe Yusuf ben Dacra, spuse:

- Ca şi majoritatea celor ca dumneavoastră, sunteţi convins că bărbaţii sunt nişte fiinţe superioare prin voinţă divină, nu-i aşa?

Era tipic pentru el să nu încerce nici măcar să nege spusele ei.

- Prefer să răsfăţ o femeie decât s-o tratez ca pe un bărbat, spuse el. N-am obiceiul să mă port frumos cu adversarii, oricare ar fi ei. Ai dreptate, domnişoară, într-o relaţie bărbat- femeie, îmi place să fiu cel care domină. Dacă nu mă înşel, cred că majoritatea femeilor gândesc la fel.

- înţeleg, spuse Lisa scurt, continuând să se uite atent la pahar.

Văzând-o astfel, un nou-venit ar fi putut să creadă că este blândă şi docilă, dar când ridică privirea spre el, în ochii ei strălucea o umbră de provocare:

- Sunteţi foarte sigur pe dumneavoastră, domnule. Aşa răsfăţaţi dumneavoastră o femeie, silind-o să îndeplinească o sarcină umilitoare pentru care nu are nici un fel de înclinaţie? Aşa răsfăţaţi dumneavoastră o femeie, reţinând-o cu forţa pe un iaht al cărui echipaj este format exclusiv din bărbaţi?

- Dă-mi voie să-ţi amintesc, domnişoară, că eşti unica responsabilă de această stare de lucruri. Te-ai urcat la bordul lui Djenoun fără să fii invitată şi m-ai ameninţat cu acţiuni violente. Ai avut mult noroc că ai scăpat atât de uşor până acum. în rest, ţi-am dat cuvântul meu că nici unul din oamenii mei nu se va atinge de dumneata.

- Şi dumneavoastră? Vă consideraţi bărbat?

Lisa era exaltată şi inima îi bătea puternic în piept, dar îşi regreta deja impulsivitatea. Nu numai că lipsa ei de politeţe era de neiertat, dar distrusese şi fragila complicitate care existase între ei vreme de câteva secunde.

Yusuf schiţă o grimasă îngrijorătoare. Avea degetele aproape albe atunci când luă paharul de pe masă.

- Dacă mi-ar fi plăcut femeile bărbătoase şi agresive, ai fi aflat de multă vreme dacă sunt sau nu bărbat, domnişoară!

Se enervase cumplit. Speriată şi considerându-se

vinovată de reacţia lui violentă, Lisa încercă să-l calmeze.

- Nu... nu voiam să spun că...

El îi reteză imediat discursul.

- Să nu crezi că sunt tâmpit, domnişoară! Ştiu exact ce ai vrut să spui şi sper că victoria ta neînsemnată ţi-a măgulit orgoliul!

Lisa era gata să izbucnească în plâns, dar nu înţelegea de ce. în mod normal, ar fi trebuit să fie mulţumită de victoria ei, aşa cum remarcase Yusuf, dar de fapt nu era. Dimpotrivă, regreta că se răzbunase într-un mod atât de josnic.

- Vă rog, îndrăzni ea să spună. Nu asta am vrut să spun.

- Dimpotrivă, domnişoară, exact asta ai vrut spui. Reacţia dumitale nu mă miră deloc. Ar fi trebuit să mă aştept la aşa ceva.

îşi puse cuţitul şi furculiţa în farfuria goală şi continuă să vorbească fără să se uite la ea.

- Dacă ai terminat, spuse el pe un ton glacial, îl voi suna pe Ali să ne aducă felul al doilea. Te-aş ruga totuşi să nu mai spui nimic, ca să mă pot bucura de restul mesei fără să mai fiu nevoit să mă înfurii.

Nefericită şi tremurând din tot trupul, Lisa se ridică de pe scaun atât de repede, încât aproape se împiedică.

- Nu vă mai faceţi griji pentru mine. Masa a fost excelentă. Dacă îmi permiteţi, aş vrea să mă duc în cabina mea.

Se simţea dintr-odată foarte vulnerabilă, ceea ce pentru ea era un lucru total nou şi extrem de îngrijorător. Ce bine ar fi fost dacă s-ar fi aflat aici şi Geoffrey, ca s-o mai liniştească puţin!

Distanţa până la uşă i se păru atât de mare, încât nu înţelese cum reuşise el să i-o ia înainte. Yusuf ben Dacra îi bara drumul, cu spatele sprijinit de panourile mari din lemn.

- Ia loc, te rog, şi termină de mâncat, îi spuse el pe un ton hotărât. N-are nici un rost să-ţi agravezi situaţia făcând pe martira. Prietenii dumitale nu-ţi vor fi recunoscători.

- Prietenii mei? repetă ea privindu-l câteva secunde fără să priceapă nimic.

Lisa dădu încet din cap. Era incredibil, dar, vreme de câteva clipe, uitase cu desăvârşire de motivul prezenţei ei pe iaht.

- Vă înşelaţi dacă vă închipuiţi că îmi dau aere de martiră, spuse ea cu o voce tremurată care ar fi impresionat pe oricine, mai puţin pe marocan. E foarte simplu, nu mi-e foame.

Deodată, Yusuf ben Dacra o prinse de bărbie şi o forţă să se uite la el. Lisa fu atât de uluită, încât simţi că se sufocă şi-l privi cu un aer bănuitor. El o fixă câteva secunde, cu îndrăzneala lui obişnuită.

- Nu prea ştii să minţi. Dacă munceşti, trebuie să mănânci. E nevoie să-ţi mai amintesc faptul că în seara asta ai de pregătit o altă masă pentru echipaj?

- Oh, dar nu sunt în stare să gătesc.

Vreme de câteva clipe crezu că-l impresionase,

dar adversarul ei îşi reveni rapid.

- Ba eşti în stare, după cum ai şi dovedit, insistă el. Există un proverb francez care confirmă vorbele mele: „Pofta vine mâncând!“

Lisa tremura din tot trupul. Se simţea total deprimată în faţa acelui bărbat şi aproape îi dăduseră lacrimile. Yusuf ben Dacra însă n-ar fi fost emoţionat de lacrimile ei, ci mai degrabă s-ar fi bucurat, date fiind împrejurările.

- Nu puteţi să mă sechestraţi pe vasul acesta, spuse ea cu ochii aburiţi de plâns. Nu... nu aveţi dreptul!

Marocanul o ţinea în continuare de bărbie.

- Dar dumneata ce drept ai avut să te strecori pe iahtul meu? Cu ce drept mi-ai violat intimitatea şi m-ai ameninţat? Vorbeşti despre drepturi de parcă numai dumneata ar trebui să te bucuri de ele!

Gura Lisei începu să tremure. Ar fi vrut să-l implore să-i dea drumul, dar orgoliul o împiedica. Refuza să-i cadă în genunchi ca să-şi recapete libertatea, dar în ochii ei se citea o rugăminte fierbinte.

- Sunteţi mai rău şi mai insensibil decât mi-aş fi putut închipui, îl acuză ea cu o voce răguşită. Sunteţi un monstru de aroganţă şi egoism! îmi doresc să nu fi urcat niciodată la bordul acestui iaht blestemat!

Yusuf ben Dacra îşi miji ochii. O prinse de braţ şi o trase la pieptul lui tare şi musculos.

- Şi eu..., şopti el. Dumnezeule, şi eu îmi doresc acelaşi lucru!

Luată prin surprindere, Lisa nu încercă să-i mai opună
rezistenţă. Marocanul se înclină uşor şi-i strivi gura cu buzele, într-un sărut pasionat.

Atacul violent o lăsă pe Lisa sleită de puteri în braţele marocanului. Atunci când el îi dădu drumul încet, îi trebuiră câteva secunde ca să-şi recapete răsuflarea. îl privi uluită.

Marocanul se îndreptă cu un pas grăbit către masă. Dat fiind că stătea cu spatele la ea, nu putea să-i vadă faţa, dar când observă că-şi trece nervos mâna prin părul negru, îşi dădu seama că nu era atât de calm pe cât lăsa să se vadă tonul cu care îi vorbi.

- Probabil că nu-ţi sunt deloc străine aceste situaţii. îmi pare rău, nu voiam să se întâmple aşa ceva.

Lisa îl studia, uluită. Yusuf ben Dacra era mai preocupat de faptul că îşi pierduse stăpânirea de sine, decât pentru că tulburase simţurile prizonierei lui. Timp de câteva clipe, simţi că-l urăşte pentru că o judecase greşit. Niciodată nu fusese atât de excitată de un sărut, dar marocanul nu observase acest lucru.

Lisa îşi duse mâna la buzele umflate de forţa sărutului.

- Chiar crezi că sunt obişnuită cu asemenea scene? îl întrebă cu o voce răguşită. Mă consideri acum şi o femeie de moravuri uşoare, pe lângă celelalte defecte pe care mi le atribui?

Intrigat de reproşurile ei, Yusuf ben Dacra stătea

cu sprâncenele încruntate şi se uită la ea cu curiozitate.

- Sunt convins că ai mai fost sărutată şi înainte, spuse el cu o voce gravă şi răguşită. M-ar mira să fii atât de inocentă!

Lisa nu ştia cum să-i spună adevărul. Oare ar fi putut să înţeleagă că mângâierile camarazilor ei după ce ieşiseră în oraş nu se asemănau deloc cu tulburarea adâncă, senzuală, pe care o încercase în urmă cu puţin timp? Nu încercă să-i explice toate astea, deoarece oricum n-ar fi servit la nimic. Puse mâna pe clanţă şi deschise uşa.

- Chiar dacă ţi-aş spune adevărul, tot nu m-ai crede, se mulţumi ea să spună, cu voce tremurată.

Dar când se întoarse să închidă uşa în urma ei, aruncă o ultimă privire spre marocan, care stătea în picioare lângă fereastră. Pulsul i se acceleră când văzu sclipirea din ochii lui.

- Dimpotrivă, dragă domnişoară, îi spuse el cu blândeţe în glas.

Lisa simţi că îi stă inima în loc văzând că gura lui Yusuf ben Dacra schiţează un zâmbet plin de senzualitate.

Capitolul 5

Lisa tocmai se întreba ce să mai gătească pentru membrii echipajului, când Ali intră în bucătărie zâmbind.

Tânăra îi zâmbi şi ea, spunându-şi că totuşi servitorul se găsea acolo la ordinul lui Yusuf.

- Ai venit să te asiguri că-mi văd de treabă? se interesă ea. înseamnă că mâncarea mea nu a fost pe placul marinarilor de la bordul iahtului Djenoun!

Ali izbucni în râs.

- Tajine-ul a ieşit delicios pentru o...

- Pentru o străină sau pentru o începătoare? termină Lisa propoziţia. Dacă oamenii nu sunt mulţumiţi, să mă reclame patronului! în definitiv, nu ţin prea mult la slujba asta!

- Domnul ben Dacra mi-a cerut să vă ajut, spuse Ali.

După felul cum zâmbea, părea foarte bucuros să execute
acel ordin.

- Cu ajutorul sfaturilor mele, în curând veţi deveni o bucătăreasă nemaipomenită, domnişoară.

- Nu mi-am propus să rămân aici atât de mult încât să am posibilitatea să practic această meserie, îi răspunse ea întorcându-se spre el. Poţi să-i transmiţi din partea mea domnului ben Dacra că n-am de gând să urmez un curs de gastronomie, pentru că n-o să rămân o veşnicie pe vas!

Ali fu vizibil nedumerit de vehemenţa tinerei. Lisa

simţi că e nedreaptă cu el, descărcându-şi nervii atât de violent asupra lui, fără ca tânărul să se fi făcut vinovat de ceva.

- Doriţi să vă ajut, domnişoară? se interesă el privind-o ca un câine bătut. Ştiu să gătesc foarte bine, insistă el.

- Sunt convinsă, aprobă Lisa zâmbind.

- Bunicul meu era francez. Era un bucătar celebru!

- Serios? spuse ea, impresionată în mod plăcut.

Servitorul luă un cuţit şi începu să cureţe şi să taie nişte
legume.

- Credeam că eşti marocan, Ali. Nu ştiam că ai şi sânge francez.

- Ştiţi şi despre domnul ben Dacra?

Lisa aprobă cu un semn din cap şi-i aruncă o privire scurtă.

- De ce? E secret?

Valetul ridică din umeri.

- Nu, dar nu ştie toată lumea acest lucru. După felul cum arată, pare a fi marocan, nu-i aşa? Şi când mai poartă şi djellaba...

- L-am văzut îmbrăcat în djellaba, spuse tânăra şi Ali zâmbi cu gura până la urechi, ca şi cum vorbele ei îl amuzau foarte tare.

- Ah, da? îi răspunse el. Atunci când domnul ben Dacra v-a adus din nou la bordul iahtului, la Bouli, nu-i aşa?

- Râzi tu, râzi, dar mie nu mi s-a părut deloc

amuzantă figura aceea!

Valetul deveni imediat serios, dar în ochii lui apăruse o privire şireată.

O bună bucată de vreme munciră în tăcere, apoi Ali schiţă din nou un zâmbet irezistibil.

- Deci îmi daţi voie să vă învăţ să gătiţi? o întrebă el.

Lisa se strâmbă uşor.

- Dat fiind că bunicul tău a fost un bucătar celebru, cred că ar trebui să profit de asta!

- Ştiţi, domnişoară, eu am puţin sânge franţuzesc, o picătură de sânge spaniol şi mult sânge marocan, dar, la fel ca domnul ben Dacra, am ales să fiu marocan.

- Dimpotrivă, nu semeni deloc cu domnul ben Dacra, spuse ea pe un ton laudativ. Nu-mi plac tiranii autoritari şi cruzi ca el şi am de gând să scap de prezenţa lui imediat ce se va ivi ocazia.

- Nu vă place de el? se interesă Ali, vădit intrigat.

- E chiar atât de simpatizat de oameni? Te rog să mă crezi, nu înţeleg de ce!

- Femeile îl iubesc, îi explică Ali cu un aer complice.

- Şi el? spuse ea intrând în jocul lui. Le iubeşte şi el pe ele?

- Desigur! aprobă valetul, zâmbind mai tare ca niciodată. Dar domnul ben Dacra este discret. Nu ca domnul Yacub Boudri, fratele dânsului... care are o faimă foarte proastă!

Lisa îşi aminti ochii catifelaţi şi privirea languroasă a tânărului care o ajtuase, forţat de împrejurări, în grădina şeicului.

- Aşa este! Te referi la fratele lui vitreg, totuşi. Nu sunt fraţi buni!

- Frate vitreg sau nevitreg, ce diferenţă este între ei? spuse Ali dând din umeri. Fac parte amândoi din aceeaşi mare familie.

Lisa nu voia să pară prea curioasă, de teamă să nu întrerupă şirul confidenţelor servitorului.

- Aparţin într-adevăr aceleiaşi familii? N-am înţeles prea bine.

- Mai întâi, doamna s-a căsătorit cu inginerul francez şi apoi cu şeicul Abahn. Domnişoara Yeineb este fiica lor.

Lisa înţelesese. Era într-adevăr mai simplu a-i considera membrii aceleiaşi familii.

- îţi place să lucrezi pentru domnul ben Dacra?

- Da, domnişoară, îi răspunse el imediat, cu o sinceritate evidentă. Este un om foarte bun. Toată lumea ţine la el. Şi în plus, plăteşte bine.

- Sunt sigură de asta, îi răspunse ea cu convingere.

într-adevăr, şi după părerea lui Geoffrey, acesta era un om
de afaceri cinstit.

- Dar de ce spui că domnul este bun, Ali? De ce foloseşti acest cuvânt care în ziua de astăzi nu mai este la modă?

Servitorul părea uluit. Clătină din cap, ca şi când n-ar fi reuşit să urmărească raţionamentul ei.

- Să ne referim la Zobi, de exemplu, continuă ea. Cum poţi să...

- Nu ştiu nimic în privinţa asta, domnişoară. Vă rog să mă scuzaţi.

Aşadar, îi pusese în vedere să nu sufle o vorbă despre acest subiect, îşi spuse Lisa tăind un ardei iute roşu. Lui Ali îi plăcea să-l laude pe stăpânul lui, dar nu voia să discute despre ceea ce o interesa în cel mai înalt grad pe ea.

- Ai fost foarte bine dresat, spuse ea zâmbind cu tristeţe. Dar de fapt, ceea ce se întâmplă la Zobi este de notorietate publică. Nu e nimic rău să vorbim despre asta.

- Nu pot, domnişoară. Este imposibil.

- Pentru că te-a ameninţat...

- Domnul ben Dacra nu ameninţă niciodată, domnişoară, o certă Ali cu o mândrie neaşteptată, aparent hotărât să nu discute nimic despre Zobi.

- îmi pare rău, spuse ea zâmbind cu tristeţe. N-o să te mai deranjez punându-ţi întrebări despre planurile şefului tău referitoare la Zobi.

- Mulţumesc, domnişoară... dar, înţelegeţi şi dumneavoastră, domnul ben Dacra este stăpânul şi şeful meu.

Lisa se întrebă după câteva clipe dacă valetul glumise atunci când o corectase.

- Bineînţeles, Ali. îmi pare rău că te-am supărat.

începând din acel moment, se înţeleseră de

minune.
Trebuia să recunoască faptul că Ali era nu numai un bucătar talentat, dar şi un profesor competent. Atunci când mâncarea fu gata, învăţase deja destule lucruri şi despre gastronomie şi despre Ali. Servitorul era simpatic şi blând, dar în acelaşi timp constată că îi era atât de devotat lui Yusuf ben Dacra, încât niciodată, de exemplu, nu va putea conta pe el ca s-o ajute să fugă de pe vas.

Râdeau amândoi cu poftă când deodată expresia de pe faţa lui Ali se schimbă şi zâmbetul îi încremeni pe buze. Lisa se întoarse imediat ca să vadă ce se întâmplase. Yusuf, stând în picioare în pragul uşii întredeschise, se uita la ei cu o figură supărată. Rosti câteva cuvinte în arabă şi deodată valetul aruncă o privire spre ea şi lăsă capul în jos.

Cina era aproape gata, aşa că Ali nu mai avea nimic de făcut, dar Lisa era supărată pe temnicerul ei pentru că îl gonise pe servitor ca şi cum acesta, făcând-o să râdă, ar fi comis cine ştie ce delict grav.

- Nu-l certa pe Ali, spuse Lisa luându-i-o înainte lui Yusuf. M-a făcut să râd, pur şi simplu. Nu e vinovat de nimic, decât poate de faptul că mi-a ridicat moralul!

Yusuf îi făcu un semn cu capul servitorului său. Acesta se îndreptă rapid spre uşă, apoi, pe când se afla la jumătatea drumului, îi făcu cu ochiul fetei. Patronul îl văzu şi-i dădu un ordin pe un ton aspru. Valetul rămase o vreme descumpănit şi părăsi grăbit încăperea.

- Chiar era necesar să-l repezi în felul ăsta? îl

întrebă Lisa, supărată. N-ai de ce să-ţi faci griji: şi-a pus fermoar la gură imediat ce am pronunţat cuvântul Zobi!

- Sper că aşa a făcut, îi răspunse Yusuf cu calm. Nu ţin neapărat ca servitorii mei de încredere să trăncănească despre problemele mele pe toate drumurile.

Lisa fusese pusă la punct pe un ton hotărât.

- Tocmai de aceea mi s-a părut că l-ai certat exagerat de mult, protestă ea.

- Nu-l cunoşti pe Ali aşa cum îl cunosc eu. L-am dojenit pentru că ţi-a făcut cu ochiul. E de ajuns un zâmbet încurajator şi are tendinţa să devină foarte... amical.

- Uite pe cine ai trimis să mă înveţe să gătesc! îţi mulţumesc!

Yusuf se uită la ea o vreme fără să spună nimic şi îşi trecu o mână prin părul de culoarea abanosului. Acelaşi gest îl mai făcuse şi la prânz, după ce o sărutase, un gest care exprima un eşec umilitor.

- Mă aşteptam să-l ţii la distanţă. Impresia asta am avut-o atunci când...

Oricât de incredibil ar fi părut, Yusuf ben Dacra se simţea stânjenit. Inima Lisei bătea şi mai puternic când îşi aminti de sărutul lui năvalnic.

Tânăra se întoarse şi începu să cureţe masa de lucru.

- Sper că nu-l vei mai certa pe Ali, spuse ea cu o voce nesigură. Nu merită aşa ceva. în plus, n-am avut nici un motiv să-l pun la punct.

Yusuf nu-i răspunse şi când se întoarse din nou spre el, constată că nu mai era acolo. închisese uşa încet şi ea nu auzise nici un zgomot. Oare de ce se simţi dintr-o dată atât de dezamăgită că o părăsise!

*

*   *

Lisa dormise foarte prost. Se culcase după miezul nopţii, dar, datorită agitaţiei, nu reuşea să adoarmă. Crezuse până în ultimul moment că Yusuf ben Dacra n-o va reţine la bord pe timpul nopţii. Când fusese pusă în faţa faptului împlinit, simţise pentru prima oară o stare de nelinişte profundă, la gândul că era extrem de izolată pe iaht.

La puţină vreme după plecarea lui Yusuf din bucătărie, Ali venise s-o invite la masă din partea stăpânului său. Tânăra refuzase politicos şi se mulţumise să mănânce orez cu carne de oaie, ca şi echipajul. Probabil că bogatul marocan o considera încăpăţânată şi ridicolă, pentru că refuzase acel privilegiu, dar Lisa nu voia să rişte un alt incident ca cel de la prânz.

Se culcase de câteva minute, când cineva bătu în uşă. Fiind deja sigură că nu va fi eliberată până dimineaţa, nu se deranjă să deschidă. Se ridicase din pat numai pentru a răsuci cheia în broască.

Se trezi târziu şi se uită în jur mirată. Când evenimentele din ziua anterioară îi veniră în minte, fu gata să se pună pe plâns de necaz. Se gândi chiar să izbucnească în lacrimi în faţa lui, pentru a-l face să-i fie milă de ea, dar renunţă la idee, fiind convinsă că

lacrimile nu vor reuşi să înmoaie o inimă atât de împietrită.

Lisa se ridică de la masă, se duse în baie, făcu un duş şi se simţi mai bine. în timp ce-şi punea pantalonii, cineva bătu la uşă. Să fie oare tot vizitatorul nocturn? Dacă era Ali ca s-o roage să se ducă să ia micul dejun în sufragerie, va refuza invitaţia, ca şi prima oară, chiar dacă ar fi trebuit să moară de foame. Yusuf ben Dacra era un bărbat mult prea tulburător ca să mai stea la masă cu el. Se mai temea şi de repetarea episodului din ajun.

De data asta însă, îi fu imposibil să nu răspundă, deoarece bătăile erau din ce în ce mai intense. Se încheie la pantaloni şi, în timp ce se îndrepta spe uşă, strigă:

- Gata, gata, Ali. Vin acum!

Tânăra deschise uşa şi, spre marea ei uimire, se trezi în faţa lui Yusuf ben Dacra.

- Oh! exclamă ea, prea zăpăcită ca să mai acţioneze cu tact. Nu mă aşteptam să fii tu.

Acesta se uită la ea câteva clipe, fără să scoată nici un cuvânt.

- Bună dimineaţa, domnişoară. Ai dormit bine?

- N-am închis nici un ochi, spuse Lisa, fără nici un efort să se arate politicoasă. Ceea ce n-ar trebui să te mire, date fiind evenimentele din ultima vreme.

Yusuf ben Dacra purta o cămaşă albă şi nişte pantaloni de culoare deschisă. Era proaspăt bărbierit

şi mirosea a apă de colonie. Era într-adevăr un bărbat extrem de seducător şi senzual şi tinereri îi era din ce în ce mai greu să-l urască, în ciuda purtării lui arogante.

Prefăcându-se că nu-i auzise ultimele cuvinte, aruncă o privire cămăşii şi pantalonilor şifonaţi ai prizonierei lui, ca şi asupra părului ei ciufulit.

- Pot să intru? se interesă el.

Dat fiind că ea ezita, marocanul se încruntă.

- Mi te-ai plâns ieri că nu ai haine de schimb, continuă el.

- Nu am decât ce se vede pe mine..., datorită bunăvoinţei marelui Yusuf ben Dacra!

- Lucrurile stau astfel numai din vina ta, îi aminti el pe un ton aspru. Oricum, treaba asta se poate remedia. Voiam să-ţi spun aseară, dar ai refuzat să iei masa cu mine. Atunci când mi-am adus aminte, era prea târziu, te culcaseşi deja. Doar dacă n-ai avut alt motiv să nu-mi răspunzi.

- Nu am obiceiul de a deschide oricui uşa camerei mele în toiul nopţii, îi răspunse Lisa sarcastic, ştiind foarte bine că o auzise totuşi răsucind cheia în broască. Mai ales în împrejurările actuale!

- în dimineaţa asta nu rişti nimic, spuse Yusuf, uşor enervat. îmi dai voie?

Lisa se dădu la o parte şi-l lăsă să intre.

- Bineînţeles.

- Sora mea a fost ultima persoană care a ocupat cabina asta, spuse el. Dacă nu mă înşel, Zeineb a

lăsat nişte haine în dulap. S-ar putea să ţi se potrivească.

- Sora ta?

Lisa nu se putuse abţine să nu pună acea întrebare.

- Sora mea vitregă, ca să fiu mai exact, domnişoară.

Atunci, Lisa se simţi prost că insistase. Yusuf deschise uşa
dulapului. într-o parte erau nişte sertare suprapuse, iar în cealaltă umeraşe pe care se găseau câteva haine atârnate în dezordine. Majoritatea erau rochii din bumbac foarte simple, dar de cea mai bună calitate.

Apoi, marocanul deschise sertarele. Lisa zări în ele lenjerie intimă aruncată claie peste grămadă.

- Zeineb uită mereu câte ceva, oftă marocanul. Măcar de data asta neglijenţa ei va fi cuiva de folos.

în timp ce vorbea, o studia pe Lisa cu o privire de cunoscător.

- Probabil că hainele astea îţi vor fi prea mari, continuă el. Zeineb e mai înaltă şi mai... durdulie. Femeile noastre nu sunt atât de zvelte ca europencele, dar cred că vei găsi ceva care să ţi se potrivească.

Lisa se uita la marocan curioasă.

- Cine te-ar auzi, n-ar crede că eşti european, spuse ea. Femeile noastre nu sunt atât de zvelte ca europencele... Dar nu curge şi sânge francez prin

venele tale?

Yusuf păru surprins, apoi clătină încet din cap.

- Eşti foarte bine informată, domnişoară. Nu ştiam. Puţini oameni au aflat despre originile mele franceze.

- Ti-e ruşine cu ele?

- Nu, domnişoară, nu mi-e ruşine, spuse el încercând să-şi stăpânească furia. Mama s-a căsătorit cu un francez, dar l-am cunoscut foarte puţin pe tatăl meu. M-am considerat întotdeauna marocan, ca şi ea. M-am născut aici, Marocul este ţara mea, deşi mi-am făcut toate studiile în Franţa.

- Ai folosit mai des franceza decât araba atunci când nu te-ai descurcat în engleză, observă ea.

Lisa ridică ochii spre el şi roşi când zări o sclipire ciudată în privirea lui.

- Văd că m-ai studiat îndeaproape, domnişoară, spuse el cu o voce gravă, ba chiar emoţionată dintr-o dată, care făcu să-i bată inima mai tare tinerei. învaţă să-ţi cunoşti duşmanul... Asta este deviza ta?

- Mă interesează oamenii în general, nu persoana ta în mod special.

- Aha!

Era clar că nu era prea convins de vorbele ei. Nevrând să se implice şi mai mult, Lisa adăugă:

- Altceva mă interesează pe mine în mod deosebit. Când îmi vei da voie să mă întorc acasă? Nu ţi se pare că toată povestea asta a durat deja prea mult? Nu poţi să mă sechestezi mult timp fără să te aştepţi la mari necazuri. Chiar nu realizezi că

deja a fost remacată absenţa mea?

- Ba da, spuse el cu o siguranţă de sine care o ului. Cu toate astea, sunt conştient şi de faptul că atâta timp cât te afli în mâinile mele, prietenii tăi nu îşi vor pune în practică ameninţările. îmi vei servi drept monedă de schimb, domnişoară.

Lisei nu-i venea să-şi creadă urechilor. în sfârşit, înţelegea jocul lui Yusuf ben Dacra. Acesta avea perfectă dreptate: militanţii din Balek nu vor declanşa ostilităţile la Zobi atâta vreme cât ea va fi prizonieră la bordul iahtului Djenoun. Totuşi, îi scăpa ceva: cu toate că şeicul Abahn era un om foarte influent, fiul lui adoptiv nu putea s-o ţină închisă în mod ilegal fără să se expună unor riscuri majore.

- Atunci când va afla tatăl meu, va fi vai de tine! N-o să scapi prea ieftin în cazul în care vei continua să mă ţii ostatică!

- Tatăl tău înţelege mai bine situaţia decât tine, domnişoară, şi e convins că nu te paşte nici un pericol la bordul lui Djenoun.

Rămasă cu gura căscată, Lisa se uita la temnicerul ei, nevenindu-i să creadă ce auzise.

- L-am contactat prin radio ieri, continuă el. Mi-a dat mână liberă. Pot să te las să cobori pe uscat atunci când voi crede eu de cuviinţă.

- E absolut ridicol! exclamă Lisa, scandalizată. Nu mai sunt copil, sunt femeie! Nimeni, nici măcar tatăl meu, n-are vreun drept asupra mea. Am douăzeci şi doi de ani, în curând fac douăzeci şi trei. Sunt

responsabilă pentru faptele mele. Nu mai sunt sub tutela tatălui meu!

Ochii lui ca tăciunele rămaseră nepăsători.

- în ţara mea, domnişoară, o fată rămâne sub tutela tatălui ei până în ziua în care se căsătoreşte. în afară de asta, nu ştii proverbul: dacă trăieşti între lupi, trebuie să înveţi să urli? Te-ai purtat cu o lipsă de maturitate nemaiîntâlnită şi asta mă face să cred că încă mai este nevoie de autoritatea cuiva care să vegheze asupra ta. Totuşi, dacă tu consideri că, dată fiind vârsta pe care o ai, nu trebuie să mai fii tratată ca un copil neascultător, e dreptul tău să ai această opinie. Aşadar, vei fi tratată ca o tânără care are nevoie de o lecţie serioasă pentru faptul că s-a purtat într-un mod iresponsabil într-o ţară străină... care în plus mai e şi ţara mea. Oricare ar fi alegerea ta, tatăl tău m-a rugat să fiu indulgent cu tine şi eu am dat curs dorinţei sale.

Inima Lisei bătea atât de tare, încât credea c-o să leşine. Era clar că John Pelham se aliase cu Yusuf ben Dacra, ceea ce n-o mira deloc. îi venea greu să accepte totuşi atitudinea consilierului comercial.

- De ce ar accepta tatăl meu să se încreadă într-un străin? se întrebă ea.

Ochii întunecaţi ai lui Yusuf exprimară, timp de o fracţiune de secundă, o milă profundă.

- Eu şi tatăl meu îl cunoaştem pe John Pelham de mulţi ani, nu ştiai? L-am asigurat că eşti în siguranţă, iar el m-a crezut pe cuvânt, chiar dacă situaţia de faţă nu prea corespunde uzanţelor lumii civilizate.

Ce bine era dacă ar fi fost mai atentă atunci când tatăl ei vorbea despre munca lui! Poate că ar fi învăţat cum să se poarte cu acest adversar periculos. Deocamdată, era nevoită să bată în retragere. într-adevăr, Yusuf îl convinsese pe John Pelham că fiica lui era în siguranţă şi că o reţinea la bordul iahtului ca să se asigure că grupul din care făcea parte nu va comite o faptă nesăbuită.

- Ce i-ai spus? îl întrebă ea.

Acum puţin îi păsa de răspunsul lui, dar căuta să tragă de timp. Simţea nevoia să reflecteze asupra problemei, dar avea ochii aburiţi de lacrimi.

- I-am spus aşa: că ai pătruns ilegal pe iahtul meu ca să mă ameninţi în legătură cu planurile mele de construire a hotelului la Zobi. Pentru a nu fi predată poliţiei şi a muşamaliza afacerea, ai acceptat să rămâi la bord şi să găteşti pentru echipajul meu.

-Asta e de-a dreptul şantaj! îl acuză Lisa fără nici o ezitare.

- Deloc, domnişoară, îi răspunse Yusuf cu fermitate. Tatăl tău înţelege foarte bine situaţia delicată în care te-ai afla în cazul în care povestea ar ajunge la urechile presei. Planul pentru Zobi a fost ratificat de guvern, deşi este un proiect al unei firme private. Orice încercare de sabotaj ar fi considerată o acţiune care aduce atingere intereselor statului nostru. Şi cum în cazul în speţă este vorba despre nişte cetăţeni străini, consecinţele ar putea fi extrem de grave pentru ei şi pentru familiile lor.

Era convinsă că Yusuf dramatizează situaţia, dar

raţionamentul lui părea foarte logic, recunoscu Lisa în silă.

- Exagerezi! spuse ea, încercând să adopte un ton glumeţ. Tatăl meu este extrem de respectat aici. Guvernul nu-l poate face responsabil de faptele mele.

- Indiferent de părerea ta despre evenimentele menţionate mai înainte, spuse Yusuf ben Dacra văzând refuzul ei de a accepta realitatea, un lucru este clar: îmi eşti mai de folos aici, pe iaht, ca garanţie a bunei purtări a prietenilor tăi, decât în libertate, unde poţi să faci multe fapte necugetate. Tatălui tău i s-a părut că sunt foarte îngăduitor, date fiind împrejurările. După părerea lui, un pic de penitenţă nu-ţi va prinde rău. Preferă să te ştie la bordul lui Djenoun, decât să te comporţi împreună cu prietenii tăi.

- Ti-ai calculat lovitura în cele mai mici amănunte, nu-i aşa? întrebă ea pe un ton provocator. Guvernul tău n-are nici un interes să construiască un hotel în detrimentul unei mici comunităţi. Nu cred nici o iotă din pledoaria ta. Chiar dacă mă vei ţine în continuare ostatică, grupul meu nu va abandona cauza pentru care militează.

- Nu cred, spuse tranşant marocanul, studiind atent chipul Lisei. Dacă am înţeles bine, există un oarecare tânăr cu numele de Geoffrey Mason..., acela care te aştepta la uşa casei tatălui meu în seara cu pricina, care mi se pare că ţine suficient de mult la tine pentru a-i împiedica pe ceilalţi să comită o faptă

necugetată.

Lisa era enervată la culme de atitudinea tatălui ei, care se dăduse de partea autorităţilor, adică a familiei şeicului Abahn.

- Cum a putut tata să mă lase în ghearele unui om care mă consideră o simplă ostatică şi care mă pune să-i slugăresc pe marinarii lui?

- Exagerezi, îi răspunse Yusuf ben Dacra, netulburat defel. Tatăl tău m-a rugat să am grijă să nu ţi se întâmple nimic rău şi voi face ce stă în puterile mele să nu regrete faptul că a avut încredere în mine.

- Nu e cam târziu?

Lisa îl văzu pe marocan strângându-şi brusc buzele, dar acesta îşi păstră sângele-rece, aşa că pe tânără nu o prea mulţumi rezultatul obţinut ca urmare a observaţiei sale acide.

- Geoffrey Mason este cumva iubitul tău?

Ea roşi... ceea ce o enervă şi mai tare. Cu ce drept îi punea asemenea întrebări?

- Nu, nu este iubitul meu! negă ea cu hotărâre. Geoffrey nu este decât un foarte bun prieten, atât şi nimic mai mult!

- Tatăl tău nu este de aceeaşi părere, observă Yusuf. Oricum, acum când ştii că tatăl tău este la curent cu toată tărăşenia, sper că te-ai mai liniştit.

- Ce să-ţi spun, halal consolare! Vreau să mă întorc la mine acasă!

însă rugămintea ei înduioşătoare nu-l impresionă deloc pe Yusuf ben Dacra, care aruncă o privire spre ceas şi apoi arătă cu degetul spre şifonier:

- Ia orice îţi poate fi de folos, după care te vei duce să pregăteşti prânzul pentru oamenii mei. E deja târziu şi lor le place să lucreze cu burta plină.

- Va fi şi Ali acolo, să-mi dea o mână de ajutor?

- Nu!

în timp ce el se întorcea să iasă pe uşă, Lisa îi spuse cu o voce plângăreaţă:

- De ce te porţi atât de urât cu mine?

- Nu mi-ai dat de ales, spuse el înainte de a trânti uşa în urma lui.

în hainele împrumutate, Lisa nu prea se simţea în largul ei, deoarece erau cu două numere mai mari decât trebuia şi mult prea elegante ca să le folosească la bucătărie.

îşi puse o rochie din bumbac de culoarea coralului, cu mâneci scurte, garnisită cu alb la gât şi mâneci. O alesese pe aceasta deoarece culoarea ei veselă îi ridica moralul şi-i scotea în evidenţă pielea şi părul.

Atunci când o îmbrăcase, parcă era un sac, dar găsise într-un sertar o eşarfă a lui Beineb Boudri pe care o folosise drept cordon. Răscroiala de la gât era cam mare şi-i dezvelea uşor gâtul graţios, dar în privinţa asta nu putea face nimic. în aceste împrejurări, Yusuf ben Dacra ar face mai bine să se

abţină de la comentarii.

După ce servi masa marinarilor, mâncă şi Lisa de prânz. Nu mai primise nici o invitaţie de la Yusuf, de când îl refuzase. Apoi, ca de obicei, urcă pe punte să respire puţin aer curat.

Ţărmul i se părea mai aproape ca niciodată, dar nu era prea sigură de asta. Ar fi vrut să afle mai multe amănunte, dar, ca întotdeauna, nu era nimeni acolo, în afară de bătrânul de la cârmă care nu părea mai vorbăreţ, decât cel dinaintea lui.

Tânăra considera că nu risca nimic dacă încerca, aşa că se îndreptă spre el şi-i adresă un zâmbet timid.

- Bonjour! îi spuse ea plină de curaj.

Nu ştia nici o boabă de arabă şi doar puţină franceză, dar cum mulţi marocani cunoşteau franceza, îşi încercase norocul. Din nefericire însă, individul nu făcea parte din categoria acestora, aşa că mormăi un răspuns în arabă. Dezamăgită de încercarea nereuşită, continuă, arătând cu degetul spre o aşezare de pe ţărm:

- Cum se numeşte locul acela? E un oraş?

Soarele îi lua vederea. Credea că zăreşte nişte case, dar nu reuşea să vadă clar dacă era un oraş, un sat sau un port izolat ca Bouli, unde încercase să fugă cu puţin timp mai înainte.

Necunoscutul rosti câteva cuvinte în arabă, din care Lisa nu înţelese decât unul. Atunci când îl auzi,

întoarse rapid capul şi privi din nou construcţiile din depărtare care străluceau în soarele torid.

Cu inima bătându-i puternic în piept, întinse din nou degetul şi repetă insistent:

- Zobi? Este chiar Zobi?

Omul aprobă cu un semn din cap, privind-o curios. Lisa ardea de nerăbdare, căci individul nu ştia englezeşte. Un bărbat de vârsta ei, poate chiar tată de familie, cu siguranţă ar fi ajutat-o dacă ar fi reuşit să-i aducă la cunoştinţă situaţia ei nefericită, dar acest lucru nu era posibil. Tânăra oftă cu un aer resemnat şi se sprijini cu coatele de balustradă.

Era fascinant să se vadă ajunsă în sfârşit în locul care, de câteva zile, căpătase o importanţă uriaşă în viaţa ei, locul pentru care fusese nevoită să înfrunte o mulţime de pericole. Din depărtare, Zobi nu părea prea mare... Nu zărea decât câţiva palmieri şi zona i se păru destul de neospitalieră ca să se preteze construcţiei unui hotel.

Lisa se uita încă spre ţărm, când simţi o prezenţă în spatele ei. Era Ali, care îi zâmbi şi mai călduros ca înainte. Tânăra fu foarte mirată de atitudinea lui.

- Domnul ben Dacra doreşte...

- Nu mă interesează ce doreşte domnul ben Dacra în momentul de faţă, îl opri ea imediat, refuzând să asculte ultimele directive ale temnicerului ei. Acolo este Zobi, Ali, nu-i aşa?

Servitorul dădu din cap în semn de aprobare, dar nu părea prea bucuros de faptul că Lisa nesocotea

mesajul de la patronul lui.

- Ne îndreptăm spre Zobi?

- Da, domnişoară.

- Când vom intra în port? în după-amiaza asta? Deseară? Când, Ali? repetă Lisa, înfrigurată.

- Cred că în după-amiaza asta, domnişoară, îi răspunse tânărul, mirat. Dar nu vom arunca ancora chiar la Zobi, mai adăugă el, neputând să reziste tentaţiei de a-şi arăta cunoştinţele. Djenoun nu poate intra în Zobi, din cauză că în port există un banc de nisip şi de aceea trebuie să stăm puţin mai departe.

Lisa făcu semn spre escavatorul uriaş pe care marinarii îl urcaseră la bord la Bouli.

- Şi cu maşinăria asta cum se va proseda?

Ali ridică din umeri.

- Vom arunca ancora la circa o sută de metri de Zobi, aşa că va putea fi transportată cu uşurinţă pe ţărm.

- Am înţeles.

Tinerei i se părea incorect să-l tragă de limbă pe Ali, dar era singurul membru al echipajului care vorbea englezeşte. Poate că va accepta s-o şi ajute, dacă i-o va cere.

- Aş da mult să cobor pe uscat după ce vom arunca ancora, îndrăzni ea să spună. Pentru asta însă, ar trebui...

Lisa nu termină fraza în mod intenţionat, dar observă că Ali era foarte stânjenit. Expresia feţei era aceeaşi, dar ochii, atât de sinceri de obicei, acum îi

evitau privirea. Ştia oare situaţia grea în care se afla tânăra? în caz că da, se temea prea tare de stăpânul lui ca să-şi asume vreun risc.

Evitând cu grijă privirea Lisei, valetul reveni la problema rămasă nerezolvată.

- Vreau să vă întreb, domnişoară, dacă aţi mâncat de prânz. Domnul ben Dacra ţine să se asigure că vă hrăniţi corespunzător.

- Da, răspunse Lisa cu un gest de enervare. Totuşi, sunt mult mai interesată de ceea ce se va întâmpla în momentul în care vom ajunge la Zobi, Aii. Nu poţi să-mi spui? zise ea încercându-şi din nou norocul.

- Nu, domnişoară.

Lisa îl privi la început mirată, apoi izbucni în râs. Acum se convinsese că toţi angajaţii lui Yusuf erau devotaţi stăpânului lor.

- Ei bine, măcar acum ştiu la ce să mă aştept! Nu pot să contez decât pe mine însămi.

- Domnişoară!

Ali părea intrigat, dar Lisa se întrebă dacă era într-adevăr atât de uluit pe cât părea.

- Las-o baltă! îi răspunse ea întorcându-se din nou spre ţărm. Ai putea măcar să-l întrebi pe timonier în cât timp vom ajunge acolo?

Ali ridică din umeri cu un aer resemnat. Nu-i va dezvălui nimic fără aprobarea stăpânului său, dar o simpatiza pe fată. Purtarea valetului îi mai ridica puţin moralul.

îi şopti câteva cuvinte bătrânului în arabă, apoi îi spuse:

-în circa o jumătate de oră.

-Atât de repede? se miră Lisa, nervoasă.

Se gândea la Geoffrey şi la ceilalţi membri ai grupului, care cu siguranţă se aflau la faţa locului şi, dintr-un motiv nu prea clar, tânăra îşi dorea să se fi răzgândit. Probabil că tânărul îşi făcea mari griji pentru ea, deoarece era convinsă că John Pelham nu-i dezvăluise chiar totul. în realitate, acesta nu-l prea simpatiza pe Geoffrey. Lisa nu înţelegea de ce. Nu reprezenta pentru majoritatea părinţilor partida ideală?

-Ce se va întâmpla când vom ajunge la Zobi?

-Nu ştiu, domnişoară.

-De fapt, nu vrei să-mi spui! îi răspunse Lisa, înfuriată.

-îmi pare rău, domnişoară.

Lisa oftă şi se uită la Ali, îngrijorată.

- Nu ai voie să-mi spui nici dacă există vreun telefon sau un oficiu poştal la Zobi?

încă nu apucase de rostit fraza, că Ali deja scutura din cap.

- Nu există aşa ceva, domnişoară. Satul acesta are foarte puţini locuitori.

-Şi nu va mai fi nici unul când stăpânul tău îl va devasta! Pot să găsesc vreun mijloc de transport, în afară de Djenoun, pentru a pleca din sat?

-îmi pare rău, domnişoară, nu am nici un răspuns

pentru dumneavoastră în această privinţă.

Lisa dădu din umeri enervată şi se sprijini din nou cu coatele de balustradă. Curând, simţi că servitorul nu mai era lângă ea. Se dusese probabil la stăpânul lui pentru a-i raporta că prizoniera lui se interesa nu numai de Zobi, ci şi de vreo modalitate de a o şterge. Ei bine, îşi spuse ea cu satisfacţie, n-are decât să-i spună tot! Yusuf trebuie să ştie că va încerca să fugă încă o dată.

Cu cât se apropia iahtul mai mult de Zobi, cu atât satul i se părea mai neînsemnat. Oare merita să se facă atâta vâlvă în jurul acelui cătun minuscul? se întrebă Lisa. Cum reuşeau să supravieţuiască locuitorii acestuia în locul acela atât de arid şi de neprietenos? De ce ţineau atât de mult să rămână acolo?

Djenoun încetini în faţa satului, după care se îndreptă spre punctul de ancorare. Zobi era într-adevăr complet izolat din cauza unui banc enorm de nisip în jurul căruia se formaseră nişte vârtejuri de apă extrem de periculoase.

Nimic nu lăsa să se bănuiască prezenţa lui Geoffrey şi a celorlalţi membri ai grupului printre colibele joase. în locul acela se zăreau numai câţiva muncitori care se opriseră temporar din lucru ca să admire sosirea iahtului.

Djenoun se pregătea să arunce ancora la mai puţin de o sută de metri de Zobi, într-un mic port natural. De ce oare Yusuf nu alesese acel

amplasament ca să-şi construiască hotelul, în loc să distrugă satul din apropiere?

Chiar în momentul acela, bogatul marocan apăru pe punte, neobservând prezenţa ei, fiind total absorbit de manevrele iahtului. Lisa urmărea fascinată operaţiunile de ancorare. Yusuf ben Dacra era peste tot în acelaşi timp, verificând distanţa şi adâncimea şi dând ordine scurte. în cele din urmă Djenoun rămase nemişcat.

După ce manevrele luară sfârşit, veni la Lisa. La început nu rosti nici un cuvânt, ci o privi îndelung, pufăind din ţigară.

- într-adevăr, rochiile lui Zeineb sunt prea mari pentru tine, spuse el în cele din urmă.

Lisa îşi duse imediat mâna la răscroiala de la gât, care lăsa să se vadă pielea satinată, bronzată de soare. Deodată, i se păru că eşarfa care-i servea drept cordon îi scoate prea mult în evidenţă formele graţioase. Dat fiind că privirea lui Yusuf se oprise aupra acestora, tânăra simţi deodată cum îi urcă sângele în obraji. Niciodată până atunci admiraţia unui bărbat nu o jenase atât de mult.

- Mi-a fost imposibil să-i fac ceva decolteului, îi explică ea cu o voce răguşită de emoţie. N-am găsit ceva mai închis la gât.

- îţi stă foarte bine cu culoarea asta.

Complimentul neînsemnat o luă pe nepregătite pe tânără. Nu ştiu ce să răspundă. în timp ce marocanul o studia în continuare, ea simţi că inima îi bate

nebuneşte în piept şi fu străbătută de un lung fior.

- E totuşi destul de ciudat, spuse Yusuf cu vocea lui gravă, seducătoare, că pari atât de fragilă şi vulnerabilă doar pentru că porţi o rochie prea mare pentru tine.

Lisa schiţă un zâmbet timid. Nu-i mai vorbise niciodată pe tonul acesta. începuse oare să se înduioşeze?

- Mă şi simt vulnerabilă în acest moment, îi spuse ea plină de speranţă, pentru că nu ştiu ce ai de gând să faci cu mine sau cât timp intenţionezi să mă mai ţii la bordul iahtului.

Yusuf îşi puse mâna fermă şi fierbinte pe braţul prizonierei lui şi Lisa, la atingerea lui, începu să tremure.

- Deocamdată, aş vrea să cobori în cabina ta, spuse el.

Datorită surprizei şi dezmăgirii, Lisa îşi retrase brusc braţul.

De ce oare îi venea dintr-o dată să plângă? Pentru că, vreme de câteva clipe, marocanul o tratase ca pe o femeie şi nu ca pe un musafir nepoftit, ca până atunci?

- Nu sunt totuşi prizoniera ta! insistă ea cu vocea tremurând'. Sunt convinsă că tatăl meu n-ar accepta aşa ceva!

Yusuf o prinse brusc de mână şi o împinse spre scară.

- N-am de gând să te încui cu cheia, spuse el. Nu eşti prizonieră, într-adevăr, dar te afli sub supraveghere datorită calităţii tale de pasageră clandestină şi posibilă sabotoare. Dacă îmi dai totuşi cuvântul de onoare că nu vei încerca să fugi de la bordul lui Djenoun, nu voi mai pune un om de pază la uşa ta.

- De ce nu pot să rămân pe punte? Ai putea să mă supraveghezi foarte bine şi acolo, sus!

- Nu e loc de spectatori pe punte. Avem mult de lucru. Te rog să rămâi aici până vom termina de descărcat, mai adăugă el deschizând uşa cabinei.

- Şi după aceea?

- După aceea, domnişoară, sper să fii suficient de potolită ca să accepţi să cinezi cu mine.

Marocanul închise uşa, lăsând-o pe Lisa mult prea uluită ca să-i mai poată răspunde.

Se prăbuşi pe pat. De ce se simţea oare atât de tulburată la gândul că va lua masa cu misteriosul marocan? în definitiv, nu se putea considera tot prizonieră, deşi nu mai era încuiată în cabină?

Capitolul 6

în noaptea aceea, Lisa dormi fără vise. Poate şi din cauză că se simţea mai în siguranţă acum, când aflase că tatăl ei ştia unde se află.

în plus, băuse în timpul mesei câteva pahare dintr-un vin foarte bun, care contribuise foarte mult la temperarea atitudinii ei războinice. Masa decursese în mod armonios şi în anumite momente chiar îşi dorise ca împrejurările să fi fost altele.

Atmosfera plăcută nu schimbase însă nici pe departe părerea tinerei despre el. Când se trezi din somn, era la fel de hotărâtă să evadeze, în ciuda armistiţiului stabilit de gazda ei. îi datora acest lucru lui Geoffrey, care era convinsă că îşi făcea mari griji pentru ea.

Dat fiind că Lisa avea suficient timp liber până la pregătirea mesei de prânz, îşi reluă locul favorit de pe punte. Găsise în dulapul lui Zeineb Boudri o tunică în culori vii care îi ajungea până la genunchi şi lăsa să se vadă picioarele fine şi bronzate. Rochia era largă şi avea un decolteu adânc.

Tânăra îşi îndepărtă o şuviţă de păr de pe frunte şi se înălţă pe vârful picioarelor ca să poată vedea mai bine ţărmul. Mişcarea respectivă făcu să-i alunece de pe umăr tunica şi nu şi-o mai ridică, bucuroasă să simtă briza răcoroasă pe pielea umedă.

De pe iaht, Lisa nu vedea nici urmă de grup, în afară de muncitorii lui Yusuf, îmbrăcaţi în djellabale în dungi, care făceau stive de saci cu ciment şi

cărămizi.

Probabil că Geoffrey şi ceilalţi membri ai grupului stăteau la distanţă, aşteptând să afle care era poziţia ei exactă la bordul lui Djenoun. Tinerei îi venea să urle de furie că nu putea să intre în legătură cu ei.

- Mâine începem demolarea, spuse Yusuf cu o voce calmă.

Lisa se întorse spre el fulgerător, simţind că se înăbuşe de
emoţie.

- Te-am speriat? o întrebă el.

înainte să-i răspundă, îşi trecu limba peste buze. Chiar şi în plină zi, bărbatul acesta o tulbura peste măsură.

- Din câte înţeleg, nu vei ţine seama de ameninţările noastre.

Sprijinindu-se cu coatele de balustradă, Yusuf clătină din cap şi întinse mâna ca să-i acopere umărul.

- Nu ţi-am mai spus o dată? Tu reprezinţi o garanţie pentru mine, domnişoară, o garanţie foarte eficientă, dat fiind că n-am văzut pe nici unul din prietenii tăi prin preajmă până acum.

- Oh, vor veni, spuse ea imediat. Sunt convinsă că în momentul acesta stabilesc planul de bătaie, dar vor veni, să n-ai nici o grijă! Şi nu-ţi face iluzii nici în legătură cu mine! Voi încerca să evadez, prin orice mijloc!

în ochii marocanului apăru o sclipire ironică.

- N-ai decât să râzi! exclamă ea indignată. Nimic nu ne va putea sta în cale!

- Te asigur că nu văd nimic de râs în asta, domnişoară, îi spuse el pe un ton aspru. Nu m-aş fi aflat în situaţia asta ridicolă dacă tu şi nătărăii ăia de amici ai tăi v-aţi fi văzut de treburile voastre! Nu râd, domnişoară, sunt furios pentru că m-ai făcut să pierd timp şi ai abuzat foarte mult de răbdarea mea! Eşti foarte frumoasă, observă el simplu, cu o voce care o făcu pe Lisa să vibreze din creştet până-n tălpi. Dar femeile frumoase ar trebui să se mulţumească să rămână frumoase şi nu să se arunce cu trup şi suflet într-o aventură menită să apere nişte cauze pierdute, făcând abstracţie de orice altceva. Atunci când procedează aşa, scumpa mea domnişoară, ele pot deveni foarte enervante... ceea ce, din nefericire, este şi cazul tău acum...

Lisa se înroşi la faţă, dar se strădui să-şi păstreze calmul.

- Dacă ţi se pare că sunt atât de enervantă, de ce nu mă laşi să cobor pe uscat?

Yusuf ben Dacra avea darul s-o scoată din sărite şi acest lucru o făcea să turbeze de furie. îmediat ce-i făcea un compliment, se grăbea să adauge un comentariu jignitor, care anihila efectul produs anterior.

- N-are rost să mai discutăm iar despre acest subiect, spuse el aprinzându-şi o ţigară. îmi permiţi

să-ţi sugerez că ar fi mai bine să te întorci la cratiţele tale? Până acum n-am primit nici o reclamaţie în legătură cu felul cum găteşti. înseamnă că ai măcar o calitate feminină... din moment ce eşti o bucătăreasă destul de bună.

- Mulţumesc, îi răspunse ea pe un ton sarcastic.

De fapt, comentariile acide ale marocanului o jigneau cumplit. Acum regreta amarnic faptul că cearta scurtă dintre ei degenerase într-un război pe faţă.

- Dacă aş fi mai ascultătoare şi mai... supusă, spuse ea cu tristeţe, n-aş avea nici o şansă în faţa unui... tiran ca tine.

Lisa era gata să izbucnească în lacrimi..., lacrimi de furie, evident, dar şi de regret. Vocea ei era răguşită şi tremurătoare, dar prefera să-l înfrunte decât să se supună şi să coboare la bucătărie.

- Ai putea să mă laşi măcar o oră pe uscat! continuă ea.

Yusuf clătină din cap.

- îmi pare rău, domnişoară. Nu te vei duce acolo atâta vreme cât prietenii tăi vor repezenta un pericol pentru proiectul meu.

- Dar nu este posibil aşa ceva! exclamă ea stăpânindu-şi cu greu lacrimile. Ar putea să treacă luni bune, sau chiar ani până se va termina o asemenea construcţie!

- Oare entuziasmul prietenilor tăi va dura până atunci? Mă cam îndoiesc, îi răspunse el eliminând un

nor de fum pe nas. Oricum ar sta lucrurile, te voi ţine la bord atâta timp cât va fi necesar. Poate că în acest timp vei învăţa să te preocupi şi de alte lucruri şi să renunţi la cele pe care nu le înţelegi deloc.

- Mă preocupă Zobi şi planurile tale referitoare la sat! insistă Lisa cu o voce tremurând'.

- Nu ştii nimic despre Zobi şi nici despre locuitorii lui, altfel nu te-ai fi aruncat cu capul înainte într-o aventură atât de absurdă! Şi acum, du-te imediat la bucătărie! E un ordin. E târziu şi oamenii mei sunt obişnuiţi să mănânce la ore fixe. Am reputaţia unui patron bun şi n-am de gând să mi-o pierd din cauza ta.

- Dacă îţi închipui..., începu ea să spună.

Dar el plecase deja. Furioasă, Lisa îl urmări cu privirea. Era clar că n-avea încotro. Trebuia să-l asculte.

*

* *

Peste două zile, Lisa stătea cu coatele sprijinite de balustradă, mai nefericită ca niciodată, când Yusuf ben Dacra se apropie de ea. Pulsul i se acceleră, dar nu rosti nici un cuvânt.

- Cunoşti Tiznit-ul? se interesă el fără nici o introducere.

Lisa întoarse repede capul spre el. O nuanţă din vocea
marocanului îi dădea noi speranţe.

- Am auzit vorbindu-se despre el. De ce?

Ochii temnicerului ei priveau în depărtare, dincolo

de sat.

- E la câţiva kilometri de aici, spuse el.

Inima Lisei începu să bată cu putere sporită în piept.

- Ti-ar plăcea să faci o plimbare cu maşina până la Tiznit? o întrebă el.

- Oh, da! exclamă ea cu ochii strălucind de bucurie. Acum?

- în curând.

- Tinuta asta nu se prea potriveşte pentru drum, spuse ea după ce aruncase o privire rochiei viu colorate.

Yusuf se uită la ea cu un aer cunoscător.

- Rochia îţi vine de minune, îi răspunse el cu o voce calmă, aranjându-i din nou breteaua pe umăr.

Lisa fu cuprinsă de un tremur incontrolabil în momentul în care simţi mâna marocanului pe pielea ei arsă de soare.

- Dar, date fiind împrejurările, poate că ar fi mai bine să-ţi pui hainele cu care ai venit aici. Nu trebuie să te grăbeşti prea tare.

- Cine mă va conduce? se interesă Lisa cu voce nesigură. Tu?

La gândul că va urca în maşină alături de el, tânăra simţea

o senzaţie ciudată în zona stomacului. Nu mai intenţiona să fugă, ci ardea de nerăbdare să admire oaza despre a cărei frumuseţe auzise adesea

vorbindu-se.

-Asta ţi-ar tăia cheful de a merge acolo? o provocă el pe un ton maliţios.

- Nu, spuse Lisa scuturând din cap. Mi-ar plăcea să merg la Tiznit, indiferent cine m-ar duce acolo.

- Ah! Te gândeşti că este romantică o oază situată în mijlocul deşertului, nu-i aşa? spuse misteriosul marocan cu ochii plini de amuzament. Tiznit se află la marginea Saharei. Este într-adevăr o oază, dar cred că nu arată nici pe departe aşa cum ţi-o închipui.

Lisa se uita tot timpul spre Zobi, de teamă să nu întâlnească privirea tulburătoare a lui Yusuf ben Dacra.

- Deşertul exercită o fascinaţie uriaşă asupra oamenilor care n-au fost niciodată prin locurile astea, insistă ea. Poate din cauză că în Europa nu avem nimic de acest gen.

- Deşertul îi fascinează şi pe cei care îl cunosc foarte bine, adăugă Yusuf.

în timp ce trăgea cu coada ochiului la el, Lisa îşi spuse că temnicerul ei semăna mai mult cu mama lui marocană, decât cu tatăl francez.

- Cunoşti bine deşertul? se interesă ea.

- Foarte bine. Mama este originară din tribul R'Guibat. Câţiva membri ai familiei sale duc şi în prezent o viaţă de nomazi. Pe vremea când bunicii mei trăiau şi veneau la Goulimine, îi vizitam destul de des.

- Tribul R'Guibat? repetă Lisa curioasă, numele părându-i-se cunoscut.

- Oamenii Albaştri, îi explică el. Probabil că ai auzit de ei.

- Da, desigur, spuse ea gândindu-se în sinea ei că Yusuf era foarte diferit atunci când aborda şi alte subiecte în afară de afaceri sau defectele prizonierei lui. Ce păcat că nu mergem la Gouilimine!

Marocanul trase pentru ultima dată din ţigară, după care o aruncă în apă.

- După ce îmi voi termina treburile la Tiznit, am putea să dăm o fugă şi până la Goulimine, dacă vrei. Ti-ar plăcea?

- Oh, da, da! exclamă ea cu inima bătându-i ca o tobă în piept, de parcă ar fi alergat câţiva kilometri. Ai ceva probleme de rezolvat la Tiznit?

- Da, dar nu va dura mult.

De ce oare o lua cu el la Tiznit şi Goulimine? Care era motivul real al plimbării lor cu maşina? Ar fi putut s-o lase la bordul iahtului în timp ce el îşi vedea de treburi, dar risca în felul acesta să-i ofere ocazia de a scăpa de sub supravegherea membrilor echipajului. Dimpotrivă, luând-o cu el, era sigur că nu va evada. Aşa era logic şi Yusuf era logica întruchipată, dar, fără să vrea, îşi dori ca marocanul să n-o ia cu el numai din acest motiv.

- Şi dacă aş fi refuzat să te însoţesc? se interesă

ea cu o voce slabă.

- Mi-ar fi părut foarte rău, spuse el simplu.

Lisa închise ochii pentru câteva clipe, simţindu-se dintr-o dată foarte uşurată.

Şi pentru prima oară de când îl cunoştea, îi zâmbi cu sinceritate.

- în cazul ăsta, ar fi mai bine să mă duc să mă schimb.

*
* *

Yusuf avea dreptate. Tiznit nu era aşa cum şi-l imaginase ea, dar Lisa nu era deloc dezamăgită. De departe, priveliştea semăna cu un decor de teatru. Era un oraş fortificat plin de palmieri, înconjurat de contraforturi şi turnuleţe.

Yusuf îşi rezolvă problemele foarte repede şi o găsi pe tânără admirând una din cele şase porţi monumentale care dădeau spre fortificaţii. Făcuse câteva cumpărături, pentru că avea în mână câteva pachete.

Urcară în Land Rover ca să meargă la Goulimine.

- Sper că nu te deranjează faptul că trebuie să ne ducem la Goulimine, spuse el după ce demară.

Marocanul se uită la Lisa cu o privire impenetrabilă.

- Nu m-aş fi oferit să te duc acolo dacă n-aş fi avut chef s-o fac, spuse el.

Lisa începea să-l cunoască. Acum era convinsă că spunea adevărul.

Drumul era mai lung decât îşi închipuise Lisa, dar

dat fiind că plecaseră de pe iaht devreme şi nu pierduseră prea mult timp la Tiznit, dacă nu se întâmpla nici un eveniment neprevăzut, s-ar fi putut întoarce la bordul lui Djenoun pe înserat.

Trecură prin defileul Tizi Mighert, apoi printr-o pădure de copaci ţepoşi în care păşteau nişte capre. în cele din urmă, ultimele dealuri golaşe ale lanţului muntos Anti-Atlas dispărură şi se treziră în faţa unei câmpii nesfârşite. Lisa lua primul contact cu deşertul.

Niciodată nu mai văzuse o întindere atât de mare de nisip. Oftă uşurată în momentul în care apăru la orizont un pâlc de palmieri.

- Aceea este o oază? se interesă ea.

- Da, dar nu este Goulimine. Mai avem cincisprezece kilometri până acolo.

- E atât de departe?

Yusuf schiţă un zâmbet.

- O să vezi că nu va dura mult. Care este prima ta impresie despre deşert?

Lisa ezita. Nu voia să se pronunţe prea repede.

- Este... impresionant, mărturisi ea.

- Şi încă n-ai văzut nimic. Adevărata Sahară începe dincolo de Goulimine.

- Acolo unde trăieşte şi acum familia mamei tale.

Yusuf dădu din cap, fără să spună nimic.

Intrară, în sfârşit, în Goulimine. Dincolo de zidurile groase se înălţau case din pământ roşu. Oraşul era mai mare decât crezuse Lisa la prima vedere.

Două hoteluri şi câteva restaurante stăteau la dispoziţia clientelei europene, dar Goulimine era înainte de toate locul în care cei din familia R'Guibat veneau în fiecare duminică să-şi vândă produsele în târg.

Lisa auzise vorbindu-se despre Oamenii Albaştri. De patru sute de ani, adică de când un negustor englez le vânduse nişte bumbac de culoare indigo, membrii tribului purtau aceleaşi veşminte şi aceleaşi turbane vopsite într-un albastru ciudat, care le colora chiar şi pielea. Acest fenomen îi deosebea de toate celelalte triburi din deşert.

Din păcate, nu era zi de târg şi tânăra nu putu să asiste la venirea nomazilor din Sahara.

însă erau multe de văzut. Obiecte de artizanat tipic marocane..., căldărari, marochineri, orfevrieri care munceau în micile lor dughene din pământ roşu...

Lisa era fascinată, dar un obiect îi atrase atenţia în mod deosebit. Nu putea să-şi mai ia ochii de la el. Era o brăţară grea din argint, de felul acelora purtate de femei în deşert. Avea o formă primitivă, dar frumuseţea ei îţi tăia răsuflarea.

- îţi place?

Ea ridică privirea spre Yusuf, care arăta spre brăţară. Tânăra făcu semn că da, dându-şi seama imediat de consecinţele gestului ei.

- Nu ştiu de ce, recunoscu ea râzând emoţionată.

îmi plac la nebunie obiectele de acest gen. Primitive, lucrate grosolan, dar extrem de frumoase.

Explicaţia îi plăcu lui Yusuf, deduse Lisa când văzu că marocanul zâmbeşte, dar când începu să vorbească în arabă cu negustorul, înţelese brusc motivul întrebării lui. Scutură din cap şi dădu să-l oprească, dar fu zadarnic. Pe de o parte, nu era uşor să-l întrerupi pe Yusuf ben Dacra şi pe de alta, el începuse deja să se târguiacă, aşa cu era obiceiul locului.

Cei doi bărbaţi discutau aprins, făcând gesturi largi, pe tema brăţării. Lisa încercă să intervină, înainte să fie prea târziu, dar Yusuf o reduse la tăcere cu un gest al mâinii. Târguiala continuă.

în cele din urmă se înţeleseră asupra unui preţ. Yusuf îşi scoase portofelul şi-i întinse negustorului numărul de dirhami cerut. Tânăra era îngrijorată. N-avea destui bani ca să-i achite costul bijuteriei şi nu ştia dacă trebuia să primească acel cadou.

- Nu pot să-l accept, şopti ea.

Artizanul se uita la cei doi cu curiozitate, intrigat de bărbatul atât de înalt şi oacheş care o însoţea pe fata slăbuţă şi blondă.

- Nu este...

- Vrei alta? îi răspunse Yusuf.

- N-aveam de gând să cumpăr ceva anume.

Yusuf îi luă mâna şi-i prinse brăţara la încheietură cu un gest blând.

- Nu l-ai cumpărat.

Neştiind ce să mai spună din cauza surprizei pe care i-o făcuse, Lisa se uita la bijuteria grea, în timp ce misteriosul marocan o studia cu interes.

- Nu poţi..., nu te pot lăsa să-mi cumperi un asemenea cadou, insistă ea, încercând să-şi ascundă plăcerea pe care o simţea la atingerea acesteia. Este foarte frumoasă, îmi place foarte mult, dar n-am acceptat niciodată un cadou de la vreun bărbat... Ţi se pare lipsit de logică ce-ţi spun, nu-i aşa?

- De data asta sper că vei face o excepţie. Ar fi păcat să te privezi de un obiect care îţi place atât de mult numai pentru a respecta nişte principii de modă veche.

Lisa ridică ochii spre el, cu buzele întredeschise, gata să-i amintească faptul că el însuşi era de modă veche, dar fu cucerită de sclipirea din privirea lui. în loc să-i răspundă, începu să studieze brăţara. După formă şi greutate, semăna cu o cătuşă. Nu s-ar mai despărţi de ea pentru nimic în lume.

- E foarte frumoasă, spuse ea. îţi mulţumesc.

*
* *

Atunci când ajunseră la iaht se înserase deja. în timp ce Land Roverul parcurgea ultimii metri care îi despărţea de vas, Lisa rememora evenimentele zilei.

Fără să înţeleagă de ce, avea impresia că în cele câteva ore petrecute împreună viaţa îi fusese dată peste cap. Nu schimbaseră nici un cuvânt jignitor, marocanul se arătase a fi un ghid perfect şi îi oferise

chiar şi o brăţară în dar, însă toate astea nu erau de-ajuns pentru a-şi explica de ce se simţea atât de satisfăcută.

Luna era aproape plină şi se reflecta pe suprafaţa apei în lungi unduiri argintii. Atmosfera era atât de idilică şi de romantică, având palmierii din Zobi în prim-plan, încât Lisa uită pentru câteva clipe de colibele dărăpănate ale acestuia pe care le apărase cu atâta înverşunare.

Tânăra oftă uşor, dar probabil că Yusuf o auzise, deoarece întoarse capul spre ea şi o privi înainte să apese frâna.

- îţi pare rău că te-ai întors pe iaht? o întrebă el întinzându-i mâna pentru a o ajuta să coboare.

Lisa îl aşteptă pe chei, în timp ce el lua cele câteva pachete de la Tiznit de pe bancheta din spate a maşinii.

- Da, recunoscu ea mergând alături de el. în definitiv, sunt tot prizoniera ta, chiar dacă vreme de câteva ore am reuşit să uit acest lucru.

- Nu te-am ameninţat că îţi voi pune cătuşe la mâini? îi spuse Yusuf atingându-i brăţara de argint.

Lisa izbucni într-un râs vesel.

Pasarela era aruncată la ţărm, dar nu era nimeni pe puntea iahtului. Deodată, din întuneric se ivi Ali.

Se înclină uşor în faţa Lisei, apoi începu să discute cu patronul lui. Poate că servitorul dorea s-o împiedice pe fată să înţeleagă ceva vorbind în arabă, dar ea, în ciuda relatării inteligibile şi a accentului

pronunţat al lui Ali, recunoscu numele lui Geoffrey.

Se întoarse spre Yusuf. De ce oare devenise brusc atât de nervoasă la gândul că Geoffrey sau membrii grupului putuseră să sosească în lipsa lor? Puse cu timiditate mâna pe braţul marocanului. Acesta se întoarse repede spre ea, încruntat, întrebându-se probabil câtă încredere poate avea în ea. După ziua plăcută petrecută împreună, trezirea la realitate era foarte dură, îşi spuse Lisa cu tristeţe.

- Geoffrey este aici? se interesă ea pe un ton atât de puţin entuziast, încât Yusuf o privi într-un mod ciudat. Mi s-a părut că îl aud pe Ali spunând...

- A venit, într-adevăr, îi răspunse el scurt. A sosit la puţin timp după plecarea noastră. Era singur şi a cerut să te vadă.

Ascultându-l pe marocan, ai fi zis că acesta avea toate drepturile să se opună cuiva care avea ceva de cerut tinerei.

- E exact cum am bănuit, continuă el mulţumit. Prezenţa ta la bordul iahtului îmi serveşte drept garanţie.

- Aşadar, ceilalţi nu au venit la Zobi? se interesă ea, simţindu-se oarecum trădată. într-adevăr, îşi dorise pe undeva ca ceilalţi membri ai grupului să nu-l fi însoţit pe Geoffrey.

- Nu i-a văzut nimeni. Prietenul... tău probabil se află aici pentru că este implicat sentimental în afacerea asta. Doar dacă n-a venit ca cercetaş. Cu puţin noroc, poate că i-a convins să renunţe.

Lisa însă era şi mai îngrijorată.

- Nu cred. Soarta satului Zobi îi preocupă în cel mai înalt grad. Prezenţa mea pe iaht nu-i va împiedica să acţioneze.

Tânăra se întoarse spre Zobi, unde fusese aprins un foc mare, în jurul căruia muncitorii mâncau liniştiţi. Acum îşi dorea ca nimic să nu tulbure pacea acelui sătuc. Intrase în acest joc cu idei preconcepute, abia acum îşi dădea seama. Situaţia risca să se înrăutăţească. Se apropie cu teamă de Yusuf, ca pentru a găsi la el o alinare.

- Nu... nu-mi place ideea unei bătălii pentru satul ăsta, îndrăzni ea să spună.

Bogatul marocan o privi o vreme fără să spună nimic.

- Nu cred că se va ajunge până acolo. Prietenii tăi sunt suficient de inteligenţi ca să înţeleagă că nu pot avea câştig de cauză în faţa muncitorilor din Zobi şi a echipajului de pe Djenoun.

Lisa înţelese atunci de ce era puntea pustie.

- I-ai trimis pe toţi la Zobi, în cazul în care grupul va da atacul?

- Vor ataca oare? o întrebă el cu blândeţe.

- Habar n-am, spuse Lisa după ce ezită câteva secunde. Nu ştiu nimic, îţi jur! exclamă ea văzând că marocanul se încruntă.

- Mi-ai spune dacă ai şti? o întrebă el pe acelaşi ton convingător.

- Nu ştiu, mărturisi ea.

- în seara asta nu vor face nimic, o linişti Yusuf zâmbind. Oricum, oamenii mei sunt acolo şi stau la pândă. Putem să luăm cina pe punte, sub clar de lună, fără să ne temem că vom fi deranjaţi. Sau nu vrei să mănânci împreună cu mine, Lisa? adăugă el cu o voce răguşită.

Inima ei bătea din ce în ce mai tare. Simţi că leşină de emoţie. Ca să se mai liniştească, aruncă o privire spre cămaşa şi pantalonii pe care-i purtase toată după-amiaza. Ar fi vrut să-şi pună o rochie de seară ca să ia cina cu Yusuf, dar nu văzuse nici una în dulapul surorii lui.

- Nu voi refuza, spuse cu o voce uşor tremurată. Ar fi un mod foarte plăcut de a sfârşi o zi încântătore.

Yusuf îi aruncă o privire de nepătruns şi-i făcu semn s-o ia înainte pe scară.

- Cu ce ai de gând să te îmbraci? o întrebă el atunci când ajunseră în faţa uşii cabinei fetei.

Ea se întoarse spre el, dar înainte să apuce să-i răspundă, el îi întinse un pachet.

- Până acum ai purtat hainele lui Zeineb. Poţi s-o faci şi în continuare.

- Ce este aici?

- Haide, ia-l, insistă el. Din fiecare călătorie îi aduc surorii mele câte un suvenir. De data asta i-am cumpărat un caftan de la Tiznit. Chiar dacă este prea mare, la genul ăsta de îmbrăcăminte n-are nici o

importanţă.

- Oh, dar nu pot accepta un cadou destinat surorii tale, protestă Lisa. N-aş putea nici măcar să-l împrumut.

- îl vei îmbrăca, insistă Yusuf. Zeineb n-are neapărată nevoie de încă un caftan, pe când ţie îţi trebuie ceva ca să-ţi mai ridici moralul. De altfel, chiar ea, dacă ar fi aici, ţi l-ar oferi. îmi faci plăcerea de a-l primi? şopti el insistent.

- Sper că ai dreptate, spuse ea cu mâinile tremurând de emoţie. Mulţumesc, Yusuf, mai adăugă ea deschizând uşa de la cabina ei.

îi spusese pe nume... în mod automat, fără să-şi dea seama.

- Pentru puţin, draga mea, spuse el cu blândeţe în glas.

După care luă mâna Lisei, o duse la gură şi-şi apăsă buzele
pe ea cu tandreţe.

*
* *

De multă vreme Lisa nu se mai simţise atât de frumoasă. Caftanul din brocart roşu cu fir de argint dădea o strălucire deosebită tenului său.

După ce se pieptănase cu grijă, se duse degrabă să se admire pentru ultima dată în oglindă înainte de a urca pe punte pentru a se întâlni cu Yusuf. Caftanul îi venea foarte bine. Lungimea era perfectă, îşi spuse ea zărindu-şi vârful sandalelor pe sub veşmântul larg.

Dar deodată se încruntă.

Zeineb Boudri era cu mult mai solidă decât ea. Aşa îi spusese fratele acesteia şi se vedea şi după rochiile din dulap. De ce oare Yusuf, care se părea că se pricepe la moda feminină, alesese pentru sora lui un caftan prea scurt şi potrivit dimensiunilor ei?

Tânăra zâmbi când îşi văzu imaginea reflectată în oglindă. Ochii îi străluceau de satisfacţie. îşi întoarse uşor brăţara şi atingerea acesteia o făcu să-şi aducă aminte de mângâierea blândă a degetelor lui Yusuf atunci când i-o prinsese pe mână.

Să-i spună lui Yusuf că-i descoperise şiretlicul referitor la caftan? Nu, nu încă. Era încântată... îmbrăcată în rochia lungă din brocart roşu cu fir de argint, i se părea că nu fusese niciodată mai strălucitoare... şi la gândul că va lua cina sub clar de lună împreună cu bărbatul care i-l dăruise, se simţea tulburată până în adâncul sufletului.

Capitolul 1

Atunci când sosi Lisa, Yusuf era deja pe punte. Ghicindu-i prezenţa, se răsuci spre ea şi aruncă ţigara în mare. îl văzuse făcând adesea acel gest şi simţi din nou o stranie senzaţie de intimitate.

Şi marocanul se îmbrăcase extrem de îngrijit pentru acea împrejurare. înalt, zvelt, viril, cu alte cuvinte, era un bărbat impresionant, dar în seara aceea acest lucru era şi mai evident.

Peste o cămaşă crem şi o cravată maro îmbrăcase un costum alb - probabil acelaşi ca în seara în care se întâlniseră pentru prima dată - care îi făcea chipul măsliniu şi mai întunecat.

în timp ce se apropia de el cu picioarele tremurând, o dezbrăca din priviri. Deşi era foarte emoţionată, reuşi totuşi să schiţeze un zâmbet.

- Ce noapte magnifică! spuse ea sprijinindu-se cu coatele de balustradă ca să admire valurile oceanului scăldate într-o lumină argintie.

Yusuf nu-i răspunse, dar îi zâmbi cu tandreţe, dezvelindu-şi dinţii strălucitori.

între timp, apăru Ali. Bogatul marocan îi oferi braţul Lisei şi o conduse la masa pe care se aflau două tacâmuri.

Fuseseră pregătite felurile de mâncare care să se potrivească acelui decor romantic. Lisa avea impresia că plutea pe un nor, că era izolată împreună cu Yusuf de restul universului.

Ali îi servea, ca întotdeauna, în mod discret,

umplându-le paharele cu un vin alb uşor. Atunci când dispăru, după ce pusese cafetiera pe masă, lăsă în urma lui o senzaţie ciudată de aşteptare.

Prea nervoasă ca să suporte liniştea care-i înconjura, Lisa duse paharul la gură, fără însă să-şi înmoaie buzele în el. Evitând cu grijă ochii catifelaţi care o priveau insistent, ea spuse:

- Mă simt cu totul altfel în rochia asta. Este atât de... de exotică.

- îţi vine foarte bine.

Lisa nu se putu împiedica să observe pe un ton şiret:

- Este exact măsura mea.

Izbucni în râs şi sorbi o înghiţitură de vin.

Nu era prea uşor să-l tulburi pe Yusuf care, stând cu paharul într-o mână şi cu ţigara în cealaltă, părea extrem de sigur pe el.

- îmi place ca femeile mele să fie frumoase, spuse el.

Când auzi această frază, Lisa simţi că-i cade cerul pe cap.

Nu spuse nimic. Situaţia era prea provocatoare. Fu străbătută de un lung fior atunci când sorbi o altă înghiţitură de vin, ca să nu fie nevoită să întâlnească privirea marocanului. Deodată, un zgomot înfundat şi îndepărtat îi reaminti că satul nu era decât la câţiva metri depărtare. Prinse paharul cu ambele mâini, tremurând din tot trupul. îi era imposibil să uite de Zobi, chiar dacă îşi dorea din tot sufletul s-o poată

face.

- Sper că nu se va întâmpla nimic grav acolo, spuse ea cu emoţie în glas.

Yusuf o studie visător, apoi strivi ţigara în scrumieră. înghiţi apoi puţin vin, ca şi cum ar fi vrut să tragă de timp pentru a-şi putea pregăti răspunsul.

- Tu nu ştii nimic despre Zobi, nu-i aşa, Lisa?

Ea clătină din cap. Din nefericire, iată că problemele sătucului Zobi riscau să-i strice o seară de neuitat.

- Mi-ai mai spus asta, îi aminti ea. Ca să-ţi spun sincer, nu ştiu mare lucru, decât că satul va fi ras de pe suprafaţa pământului ca să facă loc unui hotel de lux. Aşa este?

Aproape îşi dorea să se fi înşelat, chiar dacă asta ar fi făcut ca protestele grupului să devină inutile. Lui Yusuf îi trebuiră câteva zeci de secunde înainte să-i răspundă.

- în esenţă, acesta este adevărul, recunoscu el. Zobi va fi distrus în întregime şi pe locul lui va fi construit un hotel.

Lisa ridică ochii spre el şi-l privi mirată.

- Păi, atunci...?

- Totuşi, nu este un gest atât de... barbar, cum spui tu.

- Să demolezi nişte case ca să le înlocuieşti cu un hotel? Oh, Yusuf, nu cred că vorbeşti serios!

- Ba da.

Lisa nu ştia ce să mai zică. Ar fi vrut foarte mult

să-l creadă, chiar dacă asta ar fi însemnat să nu mai fie de partea grupului.

- Spune-mi unde am... unde am greşit noi? îl întrebă ea.

Apropierea marocanului stârnea simţurile tinerei. Cu ochii
plecaţi şi tremurând, aşteptă răspunsul lui.

- Dacă am înţeles bine, voi contestaţi faptul că eu am de gând să demolez satul ca să înalţ aici un hotel.

- Cunoşti deja poziţia noastră.

Yusuf trase adânc din ţigară înainte să continue.

- într-adevăr, ai fost mai mult decât categorică, spuse el zâmbind cu tristeţe. Opoziţia ta m-a mirat încă de la început, îi mărturisi el. în cele din urmă, am tras concluzia că nu ştiai deloc care este situaţia. în ultimii ani, satul se îndreaptă cu fiecare zi care trece spre ruină. Pământul din jurul lui este arid, astfel că nu reuşeşte nici măcar să asigure hrana pentru toată populaţia.

Lisa se uita la el uşor jenată. Inima îi bătea atât de tare, încât simţea că se sufocă de emoţie.

- N-am ştiut cum stau lucrurile în realitate. De unde să fi aflat?

- Nu era prea greu, dacă ai fi dorit să-mi cunoşti planurile în întregime.

- Dar... ce o să se întâmple cu sătenii? Chiar dacă sunt săraci şi trăiesc la limita mizeriei, Zobi este totuşi satul lor. După ce le-ai demolat casele, n-au mai rămas cu nimic.

- Eşti sigură?

Gândurile Lisei pluteau într-o ceaţă atât de deasă, încât îi venea greu să judece clar. Oare bogatul marocan să nu fi fost la urma urmei un monstru, aşa cum crezuse ea? Se simţi dintr-o dată uşurată, chiar dacă asta însemna că grupul se înşelase. Ea clătină din cap fără să spună nimic şi-l lăsă pe Yusuf să-şi continue povestirea.

- Tatăl meu are nişte terenuri în interiorul zonei, în apropiere de Zobi. Pământul acela este mai fertil. Locuitorii îşi vor pierde satul lor strămoşesc de pe malul mării, dar se vor alege cu un altul, mult mai rodnic. E un schimb destul de echitabil. Noi avem nevoie de acest amplasament pe malul oceanului şi sătenii de un pământ mai fertil. Trocul a stat multă vreme la baza economiei ţării mele, Lisa. Nu e nimic nou pentru noi.

Lisa era uluită. Rămase mult timp tăcută, încercând să-şi pună ordine în idei.

- Aşadar... nici un sătean n-a fost alungat cu forţa pentru a permite construcţia hotelului tău?

Yusuf clătină din cap şi îşi aprinse o nouă ţigară.

- Nu.

Lisa îşi puse mâinile pe masă, ca să nu se vadă că-i tremură. Yusuf întinse braţul şi puse o mână peste cele ale ei.

Lisa voia să-i spună cât de rău îi părea pentru toate cele întâmplate, dar mângâierea marocanului o

tulbură atât de tare, încât rămase tăcută.

Apoi schiţă un zâmbet stângaci, ezitant, care îi îmblânzi privirea.

- Acum îmi dau seama că nu te cunosc aproape deloc, spuse ea cu timiditate. Spune-mi, cine eşti tu, Yusuf?

Oare se supărase pentru că îi pusese o asemenea întrebare? Cu siguranţă nu, pentru că el continua să-i zâmbească tandru.

- Mai întâi, vorbeşte-mi tu despre tine, insistă el. Eşti singură la părinţi, nu-i aşa?

Lisa dădu din cap în mod afirmativ.

- Probabil din cauza asta sunt şi răsfăţată, spuse ea pe un ton provocator care nu suscită însă nici o reacţie marocanului.

îi povesti apoi despre copilăria ei. Yusuf o asculta cu interes.

- Mama a murit în urmă cu câţiva ani, încheie ea. Am locuit împreună cu o mătuşă până anul trecut, apoi am plecat din Anglia ca să vin la tatăl meu, la Casablanca. Urmarea o cunoşti.

- Ai vreun logodnic? Poate pe Geoffrey Mason? se interesă el fără să se uite la ea, dar strângând-o ceva mai tare de mână.

- Nu e logodnicul meu. Ne-am cunoscut cu ocazia unei şedinţe a grupului şi el...

- Şi el s-a îndrăgostit de tine. Nu mă mir deloc, mai adăugă el ducând mâna Lisei la buze.

Inima tinerei bătea atât de tare, încât îi venea

greu să-şi audă propria voce.

- Nu ştiu dacă mă iubeşte, dar eu nu sunt îndrăgostită de el. Ţin la el... ca la un prieten... atât, şi nimic mai mult.

Lisa îl privi în ochi pe Yusuf fără să clipească. Ţinea să-l convingă cu orice preţ.

- Am vorbit destul despre mine. Acum este rândul tău.

- Chiar ţii neapărat?

Lisa dădu afirmativ din cap.

- Şeicul Abahn este... tatăl tău adoptiv, nu-i aşa?

Era gata să spună „tată vitreg“, dar se oprise la timp. Nu voia să-i dezvăluie faptul că Ali îi vorbise despre familia lui.

- Tată vitreg, confirmă Yusuf. Tatăl meu adevărat era din Poitiers... era inginer constructor, ca şi mine, dar l-am cunoscut foarte puţin. Se numea Joseph d'Acra. Deci numele meu actual este unul francez arabizat. Mama este o verişoară îndepărtată a tată... a şeicului Abahn. El a fost al doilea soţ al ei. Şi el era văduv. Au împreună o fiică, pe sora mea Zeineb, care are aproximativ vârsta ta. Dar bănuiesc că deja ştii toate astea. Ai toate datele astea în dosar!

- N-am nici un dosar, mărturisi Lisa, amintindu-şi cât de puţine lucruri ştia despre el atunci când se aruncase în acea aventură. Am... auzit doar vorbindu-se despre... planurile tale. Nu... nu ştiam nimic despre tine.

- Şi acum?

- Cred că am început să te înţeleg mai bine.

- Să sperăm că este spre binele relaţiilor noastre ulterioare...

Lisa se înfioră când auzi ultima lui frază şi ca să nu se lase intimidată, schimbă rapid subiectul discuţiei.

- Când l-ai întâlnit pe tatăl meu prima oară?

- în urmă cu câţiva ani, dar tatăl meu, şeicul, îl cunoaşte mai bine ca mine.

Lisa schiţă o grimasă.

- Dacă nu i-aş fi interzis tatei să vorbească despre problemele de serviciu acasă, aş fi aflat mai multe despre tine şi ce...

- Şi ce căpcăun sunt, nu-i aşa? îi sugeră Yusuf pe un ton blând.

- N-am spus asta! negă ea energic. Nu căpcăun, nu... n-am spus aşa ceva!

Marocanul se ridică brusc de la masă şi, luând-o de mână pe Lisa, o conduse la balustradă, de care se sprijini cu coatele fără să spună multă vreme nici un cuvânt, admirând lumea şi marea. Apoi se întoarse spre ea, duse mâna tinerei la buze şi-i sărută palma îndelung.

- Micuţa mea, atât de supărată din cauză că îţi formaseşi o impresie greşită despre mine. Atât de vulnerabilă... atât... de fermecătoare, nu-i aşa, Lisa?

- Yusuf...

Nu ştia cum să formuleze fraza. Ar fi vrut să se scuze pentru că se înşelase în privinţa lui, să-l asigure

că îi va opri pe membrii grupului să facă un gest ireparabil. Şi în timp ce rămăsese nemişcată, căutându-şi cuvintele, Yusuf se aplecă spre ea şi o sărută pe ceafă, lângă ureche.

Lisa încerca să-şi păstreze calmul, dar marocanul o tulbura îngrozitor de tare. Ridică ochii spre el şi, cu o mână şovăitoare, îi atinse cămaşa, simţind prin mătasea subţire căldura trupului său viril şi bătăile inimii.

Yusuf îi luă din nou mâna în a lui şi îşi lipi buzele fierbinţi de palma ei.

Lisa era străbătută de emoţii noi care o făceau să tremure de voluptate.

- Lisa? şopti el la urechea ei. Vrei să faci ceva pentru mine?

Ea dădu din cap imediat, fără să şovăie nici o clipă.

- Ceva ce tu doreşti să faci? continuă el.

Ea repetă gestul, fiind gata de orice pentru acel bărbat.

- Dă-mi voie să... du-te în cabina ta.

Ea simţi că se sufocă. Uluită şi dezamăgită, şopti:

- Vrei.. vrei să plec?

Yusuf se aplecă spre ea şi-i sărută îndelung căuşul palmei.

- Nu vreau să faci asta, Lisa, dar n-am încotro. I-am promis tatălui tău că vei fi în siguranţă la bordul iahtului meu. Vrei să-mi încalc cuvântul dat?

- Yusuf...

- Mi-am dat cuvântul, insistă el.

Era evident că vorbea în pofida dorinţei lui. îi luă mâinile într-ale sale şi o împinse uşor, privind-o cu pasiune.

- Noapte bună, Lisa, şopti el. Ajută-mă, te rog, să-mi respect promisiunea.

Lisa îi înţelegea atitudinea, dar nu voia să plece. îşi retrase mâinile, le puse pe umerii laţi ai marocanului şi, înălţându-se pe vârfuri, îl sărută tandru pe buze.

- Lisa!

O prinse de mâini, dar ea, ca să-l ajute să-şi respecte jurământul, se feri rapid. Când ajunse pe scara yahtului, se întoarse spre el şi-i zâmbi.

- Noapte bună.

Era sigură că nu se va lua după ea, deoarece Yusuf ben Dacra era un om de onoare, dar îi plăcea să-şi închipuie că era tentat s-o facă. în timp ce cobora scara, zâmbea în continuare. Cine ar fi crezut, atunci când se strecurase ilegal la bordul lui Djenoun că...

- Lisa!

Ea tresări. Oare auzise într-adevăr pe cineva strigând-o? Vocea părea că venise din colţul format de peretele bucătăriei cu cel al sufrageriei. Cu siguranţă nu era Yusuf, iar Ali nu şi-ar fi permis niciodată să-i spună pe numele mic.

- Cine este? se interesă ea în şoaptă.

Din întuneric îşi făcu apariţia o siluetă.

- Geoffrey! exclamă ea.

- Ssst!

Lisa aproape izbucni în râs, văzând că situaţia respectivă semăna foarte mult cu o scenă dintr-o melodramă ieftină.

Tânărul era îmbrăcat în negru din cap până-n picioare. Era de-a dreptul sinistru şi chipul lui nu-i păruse niciodată atât de încruntat.

- Am venit să te iau de aici, îi şopti el. Vino, draga mea, acum, până nu apare cineva.

- Nu, Geoffrey... e imposibil!

El se încruntă şi mai tare, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

Cu câteva zile mai înainte, Lisa l-ar fi întâmpinat cu braţele deschise, bucuroasă că poate, în sfârşit, să evadeze, dar acum, dacă ar fi fugit împreună cu Geoffrey, Yusuf n-ar fi înţeles motivul pentru care o făcea.

- E imposibil? Cum adică?, o întrebă el cu o voce răguşită, prinzând-o de mână.

Ce încordat era! îşi spuse ea. îşi asumase un mare risc venind după ea. Nu va înţelege niciodată de ce refuza să-l urmeze dacă nu-i va spune totul despre felul cum se înşelaseră în privinţa lui Yusuf şi planurile lui referitoare la Zobi.

- Geoffrey, n-am avut dreptate atunci când l-am vorbit de rău pe Yusuf, îi spuse ea repede.

Dorea atât de mult să-l convingă, încât nu observă că tânărul clipeşte des din ochi în momentul în care ea îi spusese pe nume marocanului, cu atâta

familiaritate.

- Ne-am înşelat..., continuă ea.

- Ce Dumnezeu ţi-a băgat în cap individul ăsta?

- Adevărul! şopti ea cu vocea emoţionată. Zobi nu va fi devastat, Geoffey. Niciodată n-a intenţionat să facă acest lucru!

- Şi tu chiar crezi balivernele lui?, continuă el pe un ton glacial.

- îl cred, Geoffrey. Nu este omul pe care... pe care îl credeam noi. Nu-i lasă la voia întâmplării pe sătenii din Zobi, ci, dimpotrivă, el... şi tatăl lui fac tot posibilul ca să-i ajute.

- Doamne sfinte!

Lisa nu văzuse niciodată în ochii lui o asemenea expresie şi dintr-o dată i se făcu frică.

- A venit vremea să te întorci acasă!, îi spuse el cu asprime în glas. Nu ştiu ce poveşti ţi-a înşirat tipul ăsta, dar mi se pare că ai luat-o razna rău de tot. Vino cu mine, Lisa, înainte de a fi prea târziu.

- Nu, nu, nu pot!

Geoffrey nu făcu nici o mişcare, dar o ţinea în continuare strâns de mână.

- N-am prea mult timp de pierdut, îi răspunse el cu o voce lipsită de orice emoţie. Să mergem!

Tânărul o trase după el atât de violent, încât o duse până la pasarelă înainte ca ea să mai apuce să-i opună rezistenţă!

Când se trezi la realitate, Lisa începu să se zbată din toate puterile.

- Nu, Geoffrey, stai puţin!

- De ce? şopti el cu o voce răguşită. Te-ai lăsat amăgită, Lisa, şi cu cât vei pleca mai repede de aici, cu atât va fi mai bine.

O prinse şi mai strâns de braţ pe tânăra care se zbătea cu şi mai mare înverşunare. Atunci când în sfârşit Geoffrey îşi slăbi strânsoarea, simţi cum brăţara de argint îi alunecă de pe mână şi dispare în întuneric. Câteva secunde mai târziu, un zgomot uşor îi făcu să înţeleagă că bijuteria căzuse în mare.

- Oh! Brăţara! Geoffrey, mi-am pierdut brăţara! strigă ea disperată.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Lisa, taci din gură, dacă nu vrei să punem tot echipajul pe urmele noastre!

Cu coatele sprijinite de balustradă şi ochii în lacrimi, fata încerca să-şi descopere bijuteria în apa întunecată care se izbea uşor de coastele iahtului. Ajuns la capătul răbdării, Geoffrey încercă s-o prindă de braţ, dar ea se feri la timp şi o luă la fugă spre cârmă.

- Ai înnebunit?

Nu îndrăznea să vorbească mai tare, dar Lisa observă că prietenul ei era extrem de furios. De fapt, îşi spuse ea, avea toate motivele să fie. Venise acolo s-o elibereze şi ea refuza să meargă cu el. Poate că era îndrăgostit de ea, aşa cum spusese Yusuf... Oricum ar fi stat lucrurile, Lisa era hotărâtă să nu plece de pe iaht cu Geoffrey înainte de sta de vorbă

cu Yusuf.

- Geoffrey, spune-le că n-are rost să se mai opună demolării satului Zobi. Dimpotrivă, locuitorii au fost...

- Prea târziu!, o opri el cu o voce aspră. Ei sunt deja acolo, Lisa, şi peste puţin timp vor deşerta sacii de ciment.

Tânăra se uită la el cu o expresie rătăcită în ochi. Era mai puţin îngrijorată de activităţile grupului decât de ceea ce va spune Yusuf despre toată povestea asta. Marocanul va fi convins că ea avusese un rol în desfăşurarea evenimentelor.

- Membrii echipajului sunt toţi acolo, şopti ea. în sat nu sunt decât muncitori, Geoffrey. Yusuf i-a trimis la ţărm şi pe marinarii de pe Djenoun. îi aşteaptă... Oh, fă ceva, înainte să fie prea târziu!

- E deja prea târziu, îi răspunse tânărul. Ţi-am mai spus o dată: membrii grupului s-au pus pe treabă. Nu-i va vedea nimeni pentru că sacii de ciment sunt la capătul celălalt al satului, ascunşi după copaci.

- Oh, nu! exclamă ea, cu lacrimi în ochi. Yusuf va crede că...

- Să-l ia naiba pe Yusuf ăsta! izbucni Geoffrey pe un ton aspru. S-o ştergem cât mai repede de aici!

Tânărul se apropie de ea ca s-o prindă din nou de mână, dar Lisa se depărtă brusc de el şi, datorită rapidităţii mişcării, se lovi de un obiect tare şi simţi să se sufocă de durere. Se izbise de un uriaş clopot din bronz, atârnat lângă timonă. Din cauza loviturii, clopotul se mişcă şi scoase un dangăt lugubru în

întuneric.

Geoffrey înjură şi apoi strigă:

-Au să vină după noi! Grăbeşte-te!

O prinse de braţ. Prea ameţită ca să-i mai poată opune rezistenţă, Lisa se lăsă târâtă pe pasarelă. începură să alerge ca nişte evadaţi, cât îi ţineau picioarele, până la maşina pe care tânărul o parcase la capătul golfuleţului.

în mod normal, Geoffrey n-ar fi reuşit niciodată să se apropie de iaht fără să fie observat, dar Yusuf îi expediase pe toţi marinarii la Zobi şi Ali fusese probabil prea ocupat ca să mai ia seama la ce se petrece în jurul lui.

Tânărul o împinse pe Lisa în maşină, trânti portiera, apoi ocoli maşina şi se aşeză la volan.

Zgomotul motorului sparse tăcerea care îi înconjura. Geoffrey apăsă pe accelerator şi maşina se urni din loc în direcţia şoselei chiar în momentul în care Yusuf şi Ali dădură buzna pe puntea iahtului.

Cu sufletul întristat, Lisa plângea în tăcere. Geoffrey nu zicea nimic. Se concentra asupra drumului. Deodată, frână brusc şi se uită prin geamul din spate.

întoarse şi Lisa capul şi se şterse la ochi ca să vadă mai bine. Se zăreau nişte lumini care se deplasau între Zobi şi iaht.

- Blestematul ăla de clopot! şopti Geoffrey, după care izbucni în râs. Marinarii se îndreaptă spre Djenoun. îşi închipuie că patronul lor are probleme şi

aleargă în ajutorul lui.

- Nu va crede niciodată că nu ştiam de prezenţa voastră aici, spuse ea cu o voce pierdută.

Tânărul se încruntă nerăbdător şi demară din nou.

- Şi are asta vreo importanţă?

Lisa îşi pipăia nervoasă încheietura mâinii.

- Are, îi răspunse ea hohotind de plâns.

Dar Geoffrey n-o auzi.

Capitolul 8

Lisei îi era foarte clar că doamna Raymond îşi făcea griji pentru ea. într-adevăr, de când se întorsese, nu avea poftă de mâncare şi menajera o privea neliniştită ori de câte ori mâncarea se întorcea aproape neatinsă la bucătărie.

Lisa nu ieşise deloc din casă. îşi petrecea timpul citind toată ziua sau plictisindu-se de moarte. Evenimentele pe care le trăise la bordul lui Djenoun îi tulburaseră cu adevărat existenţa.

Când se gândea că în urmă cu două zile se scălda în fericire şi acum era atât de nefericită! Tânăra vorbea foarte rar şi nu mai zâmbea aproape deloc. Şi toate astea aveau loc din cauza unui bărbat care nu va mai dori niciodată s-o vadă.

Lisa îi telefonase tatălui ei ca să-l anunţe că venise şi se folosise de această ocazie ca să-i povestească episodul referitor la „salvarea“ ei. Lui John Pelham nu-i prea plăcuse modul în care o ştersese englezeşte de la aşa-zisul ei răpitor din moment ce el nu reacţionase în nici un fel atunci când Yusuf ben Dacra îi reţinuse cu forţa fiica pe iaht!

împărţirea manifestelor, afirmase consilierul comercial, era nu numai un gest infantil, dar şi lipsit de politeţe faţă de ţara care îi găzduia în acel moment. Cât despre sutele de saci de ciment care fuseseră mai întâi deşertaţi şi după aceea acoperiţi cu apă, John Pelham nu găsea cuvinte pentru a-şi exprima dispreţul. în plus, o certase pe fiica lui la

telefon pentru că se înhăiase cu asemenea golani.

Evident, Lisa nu se aşteptase să primească felicitări de la tatăl ei, dar atitudinea aspră a consilierului comercial o jignise. Acesta refuzase şi să ia legătura cu Yusuf ben Dacra ca să-i explice cum stau lucrurile. După părerea lui, fiica sa se vârâse de bunăvoie în afacerea aceea periculoasă, aşa că era de datoria ei să facă ceva pentru a ieşi cu faţa curată din toată povestea asta. Totuşi, dacă l-ar întâlni pe Yusuf, şi-ar cere scuze pentru că a adus pe lume un copil atât de iresponsabil.

După ce închisese telefonul, Lisa îşi dori să nu fi auzit niciodată de Balek. îşi imagina furia lui Yusuf când văzuse acele acte de vandalism absolut nejustificate... şi stupoarea lui crezând-o complicea lui Geoffrey.

Tânăra rememoră evenimentele din noaptea aceea. Ar fi putut foarte bine să continue să se zbată ca să nu trebuiască să fugă cu Geoffrey, dar fiind ameţită de dangătul asurzitor al clopotului şi impresionată de faptul că el îi spusese că militanţii grupului începuseră deja înfăptuirea dezastrului, îşi pierduse total controlul.

Totuşi, Lisa nu arunca toată răspunderea în spatele tânărului. La început, ea însăşi se implicase în deplină cunoştinţă de cauză în acea aventură, dar atunci când Geoffrey trecuse pe la ea, tânăra refuzase să-l primească, deşi, mai devreme sau mai târziu, ar fi fost obligată să stea de vorbă cu el,

deoarece tânărul diplomat nu avea obiceiul de a se descuraja prea uşor.

Deocamdată puţin îi păsa de faptul că poate nu-l va mai revedea niciodată pe Geoffrey, dar la gândul că l-ar putea pierde pe Yusuf, izbucnise în lacrimi ca un copil.

Mai avusese mulţi admiratori, dar nici unul n-o tulburase ca bărbatul acela tiranic pe care îl urmărise cu încăpăţânare ca să-i aducă la cunoştinţă ameninţările grupului.

Yusuf ben Dacra era foarte diferit de tinerii pe care îi cunoscuse până atunci. Mai matur, mai rafinat, arogant şi tandru în acelaşi timp... Niciodată nu-l va putea uita. Nu trebuia decât să închidă ochii ca să se şi vadă pe puntea lui Djenoun, luând masa cu el şi ascultându-i confidenţele...

încă îi mai simţea mângâierea degetelor pe pielea goală atunci când îi potrivise brăţara din argint la mână. Pierduse bijuteria numai din vina lui Geoffrey. Aproape îl ura pentru ce făcuse, chiar dacă nu intenţionase să-i facă vreun rău. în dulap se afla caftanul roşu, singura amintire din cele mai frumoase zile din viaţa ei.

Deodată, uşa salonului se deschise şi intră doamna Raymond.

- A venit domnul Mason, domnişoară. Doriţi să-l primiţi?

Poate că era o şansă de a reveni la viaţa liniştită de altădată, îşi spuse ea în gând. Tocmai se întreba

dacă va accepta să-l primească pe prietenul ei, când tânărul îşi făcu brusc apariţia în spatele menajerei. Lisa nu mai avea încotro. Dădu din cap în sens afirmativ şi doamna Raymond se dădu la o parte ca să-l lase să treacă.

- Lisa!

De ce se simţi dintr-o dată atât de enervată când îl auzi rostindu-i numele cu „z" în loc de „s"? Yusuf îl pronunţa atât de frumos!...

Geoffrey traversă încăperea cu paşi mari, afişând un aer îndrăzneţ, fără îndoială pentru a-şi ascunde nervozitatea. Atunci, Lisa îşi aduse aminte cu câtă bucurie îl întâmpina altădată. El se aşeză lângă ea, pe canapeaua plină de puişori de pernă, şi-i luă mâinile într-ale lui, dar tânăra şi le retrase imediat.

- Am trecut pe aici ieri, spuse el.

- Ştiu. Mi-a spus doamna Raymond.

- Şi n-ai vrut să mă primeşti!

Lisa îi evită privirea. îşi netezea cutele fustei cu mişcări înfrigurate.

- Nu... nu aveam chef să văd pe nimeni, Geoffrey.

- Nici măcar pe mine? Sper că nu eşti bolnavă.

Tânărul părea cu adevărat îngrijorat de starea sănătăţii ei şi Lisa ar fi dorit să-şi arate recunoştinţa în loc să se simtă enervată de prezenţa lui.

- Nu, nu sunt bolnavă! Sunt numai...

Făcu un gest de neputinţă cu mâna, nesimţindu-se în stare să exprime sentimentele ciudate care o năpădeau. Geoffrey încercă din nou să-i ia mâinile, dar ea se depărtă de el.

- Eşti dezamăgită de ceea ce am făcut la Zobi? se interesă el cu bândeţe, observând figura supărată a prietenei lui. Ce importanţă mai are acum? în definitiv, te-ai dus de bunăvoie să-l ataci pe Yusuf ben Dacra pe propriul lui teren! Ce s-a întâmplat la bordul iahtului? De când te-ai întors, parcă nu mai eşti aceeaşi.

Lisa îl privi în tăcere. Nu voia să-i povestească evenimentele care avuseseră loc înainte de aşa-zisa acţiune de „salvare“. în plus, Geoffrey nu credea ce-i povestise Yusuf referitor la Zobi, ceea ce o înfuria la culme. De ce oare acest tânăr nu voia să recunoască faptul că nu aveau nici un motiv de contestaţie?

- Chiar n-ai înţeles nimic? îl întrebă ea cu un aer obosit. Şeicul Abahn îi mută pe băştinaţi într-un sat nou, pe un pământ nou, mult mai rodnic decât cel de la Zobi. Vor trăi mai bine decât înainte şi nu au nici o obiecţie la ideea de mutare. Solul din Zobi este arid, nu este bun pentru agricultură. Pentru construcţii, asta n-are nici o importanţă. Dacă te-ai gândi mai bine, ai înţelege. în plus, ai fi putut descoperi aceste lucruri la fel de uşor ca şi planurile lui Yusuf referitoare la Zobi.

Fără să-şi dea seama, Lisa îl citase pe bogatul marocan aproape cuvânt cu cuvânt. Totuşi, Geoffrey încă nu voia să creadă, se citea acest lucru pe faţa lui.

- Pari foarte convinsă, spuse el după câtăva vreme.

Lisa se încruntă uşor.

- N-ai decât să verifici! îl provocă ea. De ce n-o faci? Nu tu eşti cel care a auzit primul despre proiect? Ar trebui să fii în stare să afli şi celelalte detalii prin aceleaşi mijloace!

Lisa simţea că este răutăcioasă, dar n-avea încotro. îi era milă de el. Geoffrey îşi riscase la început cariera pentru o cauză dreaptă şi acum afla că acea cauză era una lipsită de valoare. Adevărul era greu de acceptat şi pe faţa lui se citea o mare amărăciune.

- Bine că măcar există cineva care este pe deplin convinsă, spuse el după o lungă tăcere.

- Da, eu sunt! în cele câteva zile petrecute la bordul lui Djenoun am învăţat să-l cunosc pe Yusuf ben Dacra, îi răspunse ea cu o voce tremurândă. Sunt convinsă că mi-a spus adevărul în legătură cu Zobi.

Geoffrey o privi gânditor, întrebându-se în sinea lui în ce măsură îl cunoscuse Lisa pe răpitorul ei. Apoi dădu din umeri cu un aer jenat.

- Şi acum ce urmează? o întrebă el.

Era evident că tânărul se gândea la repercusiunile faptelor de vandalism ale grupului din Balek asupra viitorului său.

El nu participase în mod direct la acţiune, ca şi Lisa de altfel, dar grupul era o entitate care va fi judecată ca atare. Cei doi tineri vor fi consideraţi la fel de vinovaţi ca şi cei care vandalizaseră satul şi

cariera lui Geoffrey va avea de suportat consecinţele.

- Cine ştie? îi răspunse Lisa, râzând nervos. Totul depinde de Yusuf. însă, după felul cum stau lucrurile, cred că ar fi zadarnic să pledez în favoarea voastră. N-aş avea nici o şansă. Dacă va fi necesar, voi încerca totuşi s-o fac şi pe asta.

îşi aminti de mâinile blânde ale lui Yusuf, de buzele lui fierbinţi şi fu străbătută de un lung fior de voluptate.

- Trebuie să recunosc că este... este..., continuă ea cu o voce răguşită de emoţie.

Se opri şi clătină din cap. Geoffrey o studia cu o privire ciudată.

- Te-ai lăsat impresionată de el, observă el cu răutate. Sper că n-o să încerci să-l mai revezi.

Ea ezită înainte să-i răspundă.

- Nu cred c-o să mai am ocazia, spuse ea simplu. Dar dacă se va ivi vreun prilej, te rog să mă crezi că voi profita de el, pentru că vreau să-l revăd.

- Oh, Lisa!

Tânăra se prefăcu că nu vede privirea încărcată de reproşuri a prietenului ei. Clătină din cap, străduindu-se să-şi păstreze stăpânirea de sine.

- Poate că voi avea noroc în privinţa asta... nu sunt sigur dar... cunosc pe cineva... mă rog, am cunoscut o persoană care ar putea să mă ajute...

Yacub Boudri, desigur! De ce nu se gândise mai devreme? Cu cât se gândea mai mult la fermecătorul

frate vitreg al lui Yusuf, cu atât era mai optimistă. în cazul în care acesta ar fi refuzat să colaboreze cu ea, se va afla din nou în punctul din care plecase, dar nu pierdea nimic dacă încerca.

- Da, mă va ajuta, sunt sigură de asta, rosti ea dusă pe gânduri, fără să-i spună altceva lui Geoffrey. îmi voi încerca norocul.

- Lisa...

- Te rog, Geoffrey, fii drăguţ şi pleacă acum, îl opri ea.

Avea nevoie de foarte mult curaj şi argumentele tânărului
nu făceau altceva decât s-o demoralizeze.

- Dacă aş reuşi să-l întâlnesc pe Yusuf ca să-i explic..., continuă ea.

Geoffrey nu era prea încântat de vorbele ei. Nu ţinea deloc ca Lisa să se revadă cu Yusuf ben Dacra, dar tânăra părea foarte hotărâtă. Aştepta cu nerăbdare să plece camaradul ei ca să se poată gândi în linişte la modalitatea cea mai potrivită prin care ar fi putut să-şi atingă scopul.

- Nu-ţi face griji, îl sfătui ea pe Geoffrey ridicându-se în picioare. Ştiu ce trebuie să fac. îţi promit că nu mă voi mai arunca în gura lupului, ca prima oară!

- Sper că aşa va fi! spuse tânărul cu un aer ameninţător.

în timp ce-l conducea la uşă, îşi încrucişă două degete. Nu
putea să-şi permită luxul de a greşi a doua oară faţă

de Yusuf.
*
*   *

A doua zi de dimineaţă, Lisa se hotărâse. îi telefonă lui Yacub Boudri ca să-l roage s-o ajute şi-şi dădu seama, spre marea ei surpriză, că acesta era mult mai uşor de contactat decât Yusuf. îi căutase numărul în cartea de telefon şi, cu o mână tremurândă, formase numărul şi ceruse să vorbească, dacă era posibil, cu domnul Yacub Boudri.

De fiecare dată când încercase mai înainte să dea de Yusuf ca să-i aducă la cunoştinţă avertismentul grupului Balek, fusese întrebată întotdeauna despre motivul pentru care sunase şi dacă avea fixată vreo întâlnire cu el. Cu fratele lui mai mic însă, lucrurile stăteau cu totul altfel. îi răspunse o voce care o întrebă cine este. Lisa ezită.

- Spuneţi-i... spuneţi-i că sunt tânăra pe care a întâlnit-o în grădină.

- Asta e tot?

După tonul întrebării, Lisa bănui că vorbea cu unul din fraţii Boudri.

- Va... va înţelege el despre ce este vorba, îi răspunse ea emoţionată, dorindu-şi din tot sufletul ca Yacub Boudri să-şi mai aducă aminte de ea. Am rugămitnea să fiţi amabil să-l anunţaţi. Sunt sigură că va accepta să stea de vorbă cu mine.

- Oh, sunt convins de asta! o aprobă imediat vocea. Rămâneţi pe fir, mă duc să-l caut.

Lisa îi mulţumi în şoaptă. Cu siguranţă, nu era

prima femeie care îi telefona lui Yacub Boudri, îşi spuse ea. Şi asta probabil că îi amuza nespus pe fraţii lui însuraţi.

Miza foarte mult pe colaborarea cu tânărul Yacub. De fapt, nu tot el îl convinsese pe Yusuf să vină în grădină s-o cunoască în prima seară?

Câteva clipe mai târziu, spre marea ei uşurare, tânărul veni la telefon.

- îmi amintesc de tine, îi spuse el după ce schimbară câteva cuvinte de introducere. Eşti englezoaică, eşti foarte frumoasă şi în plus, foarte misterioasă, nu-i aşa? Nu vrei să-mi spui cum te numeşti?

- Prefer să n-o fac, spuse ea cu o voce emoţionată. Daţi-mi voie să vă vorbesc mai întâi, domnule.

- Cum doreşti, dar dacă vrei să te ajut în vreo problemă, ca prima oară când ne-am întâlnit, te rog să-mi spui Yacub; insist. în ce fel îţi pot fi de folos, stimată domnişoară? Sper că n-o să-mi ceri din nou să te ajut să-l vezi pe fratele meu. Ar fi o palmă pentru orgoliul meu şi nu am obiceiul să mă las întrecut de Yusuf.

într-adevăr, era clar că nu avea acest obicei. Cât despre orgoliu, putea să fie liniştit, nu era deloc în pericol!

- Ba da, vreau să-l văd pe Yusuf, îi explică ea cu o voce nesigură, dar el refuză să stea de vorbă cu

mine...

- Ah! Trebuia să-mi închipui! spuse Yacub, încântat că fusese atât de perspicace. Eşti domnişoara...

-Te rog, spuse Lisa repede. Nu vreau să fii auzit de cineva, să se ştie că vorbeşti cu mine.

-Lisa Pelham, aşa este? şopti Yacub.

Tânăra aprobă în şoaptă.

-Ai... ai auzit vorbindu-se despre Zobi?

Cu siguranţă auzise, îşi spuse ea. Yacub Boudri nu era nici pe departe un idiot. Realizase acest lucru atunci când făcuseră cunoştinţă, dar dat fiind că era un seducător înrăit, era luat drept un uşuratic. Atunci când începu din nou să vorbească, părea mai serios decât înainte.

- Vrei să-l vezi pe fratele meu? Date fiind împrejurările, sper că-ţi dai seama că nu va fi deloc uşor. Mă înţelegi, domnişoară...

- Ştiu, îi răspunse ea cu o voce atât de tristă, încât ar fi înduioşat şi pietrele. Este încă la Zobi şi dacă mă duc eu acolo, el nu...

-Nu, nu, stimată domnişoară Pelham. Fratele meu nu mai este la Zobi. S-a întors ieri cu maşina la Casablanca. Djenoun mergea prea încet, după părerea lui, deşi îl aud pentru prima oară spunând aşa ceva.

- Nu... nu ştiam, şopti ea. Ştii cumva... mă rog, de ce s-a întors atât de repede?

încălcase deja regulile bunei-cuviinţe şi tânăra se corectă imediat.

- îmi pare rău că ţi-am pus această întrebare.

- Nu ştiu de ce, stimată domnişoară, spuse el cu blândeţe.

Nu mai adăugă nimic, nu propuse nici o altă soluţie, dar
măcar nu-i închisese telefonul. încurajată, Lisa continuă:

- Este foarte important să mă văd cu Yusuf... cu fratele tău, insistă ea cu o voce emoţionată.

- Mi-ai ai spus asta odată, îi aminti el.

Oare tânărul se lăsase înduioşat? se întrebă Lisa observând o schimbare în tonul vocii lui.

- Aşa este, dar este extrem de important pentru mai mulţi oameni, inclusiv pentru tatăl meu.

- John Pelham?

Aşadar, auzise despre tatăl ei şi îşi dădu brusc seama că în cazul în care Yusuf ar fi luat măsuri împotriva grupului, era în joc poziţia de consilier comercial a acestuia.

- E o situaţie delicată, într-adevăr. Dacă doreşti să stai de vorbă cu fratele meu despre acest subiect, voi încerca să pun la cale o întâlnire. îl respect foarte mult pe John Pelham şi nu-mi place să văd o fată frumoasă plângând. Voi face tot ce depinde de mine ca să te ajut.

- Oh, mulţumesc, mulţumesc de mii de ori! exclamă Lisa cu lacrimi în ochi.

- Ştii cafeneaua La Place de pe strada Hassan? se interesă el.

- Da, o ştiu, şopti ea.

Nu era tocmai adevărat, dar va face tot posibilul s-o găsească, dacă în felul acesta va reuşi să se întâlnească repede cu Yusuf.

- Să fii acolo la ora unu şi jumătate, continuă tânărul. Voi face în aşa fel încât să vină şi Yusuf cu mine, dar nu promit nimic. Fratele meu nu mai e acelaşi om de la o vreme şi ceva mă face să cred că acest lucru ţi se datorează ţie, stimată domnişoară.

Lisa simţi că o lasă puterile, dar nu voia să se dea încă bătută.

- Mă acuză de ceva anume?

- A vorbit foarte puţin despre evenimentele de la Zobi, spuse Yacub pe un ton serios, dar nu l-am auzit niciodată pe fratele meu blestemând atât de tare nestatornicia femeilor de când s-a întors de acolo. Dat fiind că erai singura femeie de la bordul iahtului şi ai mai şi fugit în nişte împrejurări destul de dramatice, sunt tentat să cred că tu eşti femeia împotriva căreia tună şi fulgeră încontinuu.

- îmi pare rău.

Lisa era gata să izbucnească în lacrimi.

- Ce-ar fi să-i spui asta atunci când vă veţi întâlni, domnişoară? îi sugeră Yacub. Cafeneaua este un loc liniştit şi discret... ideal pentru o întâlnire. Mă înţelegi?

- Oh, da, te înţeleg perfect. Voi fi acolo, promise Lisa, uşurată şi bucuroasă. Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc. îţi sunt foarte recunoscătoare pentru că m-ai ajutat, deşi nu mă cunoşti încă.

- Poate că pe viitor vom putea corecta acest neajuns, îi propuse el zâmbind. Ne vedem deci la ora unu şi jumătate. La revedere, Lisa!

*
*   *

Lisa găsi cafeneaua destul de uşor, dar ezită câteva clipe înainte să intre. Niciodată în viaţa ei nu se simţise atât de emoţionată. La gândul că-l va vedea pe Yusuf, o apuca ameţeala. încercase de două ori să intre, dar spaima o determinase să dea înapoi.

în cele din urmă îşi luă inima în dinţi, amintindu-şi că probabil Yacub Boudri avusese mult de furcă să-l convingă pe fratele lui să vină cu el.

îi zări imediat ce intră în cafenea. Yusuf stătea în faţa fratelui său, la o măsuţă rotundă, dar cu spatele la ea. Lisa traversă încăperea, cu picioarele tremurânde.

Cu meniul în mână, Yacub vorbea cu însufleţire, dar Yusuf nu prea îl asculta. Tânăra se găsea acum foarte aproape de masa lor. Cuprinsă brusc de panică, ar fi luat-o din loc imediat dacă Yacub, cu un zâmbet liniştitor pe buze, nu s-ar fi ridicat repede ca s-o salute.

Probabil din politeţe, la fel procedă şi Yusuf. Inima ei începu să bată nebuneşte când simţi atât de aproape prezenţa seducătorului inginer.

- Ah! făcu Yacub Boudri, simulând foarte bine surpriza. îmi amintesc... eşti fata fermecătoare care

s-a ascuns într-o seară în grădina tatălui meu, nu-i aşa? Cum aş fi putut să te uit?

Se aplecă şi sărută mâna Lisei.

-îţi aminteşti de mine, stimată domnişoară? continuă el.

- Da, desigur, sunteţi domnul Boudri... domnul Yacub Boudri.

-îl cunoşti pe fratele meu?

Apoi tânărul o invită să ia loc la masa lor.

-în seara aceea nu ştiam că eşti fiica lui John Pelham.

Lisa dădu din cap, dar nu se aşeză pe scaun.

-Te rog să iei loc, domnişoară, spuse Yacub, şi dă-mi voie să te invit la masă.

Tânăra nu mai putea da înapoi. Acceptă invitaţia şi se aşeză la masă sub privirile bănuitoare şi aspre ale lui Yusuf.

Ezită înainte să ia meniul pe care i-l întindea Yacub. Toată atenţia îi era concentrată asupra întunecatului marocan. Stătea atât de aproape de ea, încât, dacă ar fi întins braţul, l-ar fi atins. însă acesta, spre deosebire de fratele său, nu se aşezase pe scaun. Stătea tot în picioare, cu mâinile sprijiite de spătarul acestuia. îi spuse lui Yacub, cu o voce aspră, dar calmă:

- Am acceptat să iau masa cu tine deoarece ştiu că nu-ţi place să mănânci singur. Acum, când văd că ai pe cineva care să-ţi ţină de urât, mă întorc la

treaba pe care am întrerupt-o pentru tine, Yacub.

- Oh, dar poţi să rămâi şi tu cu noi, insistă tânărul.

în cazul în care Yacub credea că-l va convinge, se înşela amarnic, îşi spuse Lisa. Acum îl cunoştea destul de bine pe Yusuf ben Dacra ca să ştie că acesta nu va ceda.

Tânăra era mai nefericită ca niciodată, dar ca să nu i se vadă tristeţea de pe faţă, lăsă ochii în jos.

Yusuf făcu o mişcare să plece şi, fără să vrea, atinse uşor umărul Lisei care, emoţionată de acel contact fugitiv, simţi accelerându-i-se ritmul bătăilor inimii. Totuşi, era convinsă că pentru frumosul marocan, munca nu era decât un pretext. Refuza invitaţia fratelui său numai pentru că nu voia să ia masa împreună cu ea.

- Yusuf, îndrăzni ea, fără să ridice ochii spre el şi încercând să găsească acele cuvinte de natură să-l convingă. Te rog să mă crezi că eu... că n-am vrut să plec împreună cu Geoffrey...

- Vrei să mă faci să cred o asemenea minciună, din moment ce ai fugit cu el imediat ce a sosit? o opri el brusc. Şi ai bătut din clopot ca să-ţi anunţi prietenii că ai scăpat din ghearele mele şi că puteau să se apuce de treabă? Cine a avut ideea asta strălucită? Tu sau... prietenul tău?

- Nici el, nici eu! negă Lisa cu o voce înăbuşită. Nu ştiam că Geoffrey era acolo şi clopotul l-am lovit din greşeală. N-a fost un semnal!

- Dangătul lui a declanşat totuşi actele de

vandalism. în plus, nu cred că te-ai zbătut prea mult în braţele salvatorului tău, din moment ce te găseai deja în maşina lui atunci când am sosit eu pe punte.

- Am încercat totuşi să mă opun din toate forţele!

- De ce? o întrebă Yusuf fără milă. Ştiu de la tatăl tău că îl frecventezi pe tânărul ăsta de multă vreme. în plus, m-ai avertizat de mai multe ori că el sau altcineva din grup va veni să te elibereze! De ce negi că este iubitul tău? Mă iei drept naiv, numai pentru că am binevoit să fiu... amabil cu tine?

Acum, Yusuf strângea puternic cu degetele spătarul scaunului său. Lisa fu străbătută de un lung fior.

- Poate că ai un motiv întemeiat să mă consideri naiv, dar nu-l vei mai avea, domnişoară. Niciodată! îţi promit!

Yacub nu înţelegea nimic, dar, impresionat de virulenţa fratelui său, încercă să-l domolească.

- Te rog, Yusuf, sunt convins că eşti nedrept cu domnişoara Pelham. Eşti furios şi...

- Şi am toate motivele să fiu! Domnişoara Pelham ştie despre ce este vorba! îl opri fratele lui pe un ton aspru.

- Ascultă şi ce are de spus domnişoara Pelham, îndrăzni tânărul a doua oară.

- Oh, te rog, exclamă Lisa, simţind că se sufocă de emoţie.

îi trebuiră câteva secunde până să-şi revină şi să vorbească

din nou.

- E inutil, domnule. Yusuf... fratele dumitale a luat o hotărâre şi sunt sigură că nu şi-o va schimba din cauza mea!

Yusuf continua să strângă cu putere spătarul scaunului.

- Am o grămadă de treabă care mă aşteaptă, îi spuse acesta fratelui său. Sper că mă vei scuza, Yacub. în plus, cred că domnişoara Pelham se va simţi mai bine dacă vă voi lăsa singuri.

- Deci, eşti hotărât? se interesă Yacub, care nici el nu avea obceiul să piardă.

- Scuză-mă! Domnişoară...

Se înclină cu o politeţe glacială şi se îndepărtă cu paşi mari.

Yacub se întoarse spre Lisa.

- Nu ştiu ce să spun, zise el dezamăgit de lipsa de bunăvoinţă a fratelui său mai mare. Nu credeam că se va comporta în halul ăsta. Pur şi simplu atitudinea lui mă uluieşte..

Lisa încercă imediat să justifice purtarea lui Yusuf.

- înţeleg de ce este furios. Aş fi... aş fi dorit totuşi să-l pot convinge că sunt nevinovată.

- Deci nu ştiai ce făceau ceilalţi?

Lisa clătină din cap în timp ce Yacub o privea cu atenţie. Apoi, îşi puse uşurel coatele pe masă şi-i spuse zâmbind:

- în cazul acesta, trebuie să-l convingi.

Cu ochii aburiţi de lacrimi, Lisa aşeză meniul în

faţa ei fără să-l fi citit. Nu era în stare să mănânce nimic.

- Nu mă va asculta, şopti ea cu o voce răguşită. îl cunosc... odată ce a luat o hotărâre, nimeni nu-l poate face să şi-o schimbe.

- Tu doar crezi că îl cunoşti, îi răspunse Yacub Boudri luând mâna tinerei, ducând-o la buze şi privind-o în acelaşi timp cu ochii lui galeşi. Tu nu-l cunoşti atât de bine ca mine. Voi face în aşa fel încât să vă întâlniţi din nou şi de data asta te va asculta. Da, da, te asigur că poţi să-l forţezi să te asculte, insistă el ca şi când ea ar fi avut de gând să-l contrazică.

Sărută îndelung mâna tinerei, zâmbindu-i liniştitor.

- Nu sunt un jucător, dar aş face pariu pe mulţi bani că îl poţi convinge pe fratele meu Yusuf să facă orice, sau aproape orice.

Lisa îi adresă un zâmbet jalnic, dar nu-i răspunse.

în adâncul sufletului, îşi dorea ca Yacub să aibă dreptate. Yusuf credea că îl minţise şi gândul acesta nu-l putea suporta.

Capitolul 9

Lisa nu mai avea nici o veste de la Yacub Boudri din ziua în care îşi dăduseră întâlnire la cafenea, adică de trei zile. îi promisese tinerei că va pune la cale o întâlnire cu Yusuf, dar se îndoia foarte tare că eforturile lui vor fi încununate de succes.

Nu-l mai văzuse nici pe Geoffrey şi când doamna Raymond o anunţă că acesta venise în vizită, dădu din umeri resemnată şi făcu eforturi să-şi ascundă supărarea, neştiind că zâmbetul crispat şi ochii ei înroşiţi nu puteau păcăli pe nimeni.

- Bună ziua, Lisa, spuse el când intră în salon.

Făcu un gest pentru a-i lua mâna, dar se răzgândi şi se duse să se aşeze într-un fotoliu, în loc să ia loc pe divanul oriental, lângă prietena lui, aşa cum făcuse întotdeauna.

- Te... te simţi mai bine? îndrăzni el s-o întrebe.

- Da, mulţumesc de întrebare.

- N-am mai trecut pe aici pentru că... am avut impresia ultima oară că îmi porţi pică din cauză că te-am smuls din mâinile lui ben Dacra.

- Nu era nevoie să fiu eliberată, îi explică ea pe un ton rece. Tatăl meu ştia unde mă aflu. El cunoaşte familia şeicului de multă vreme. în plus, nu eram cu adevărat prizonieră la bordul vasului!

- Aşa este! spuse el amintindu-şi zâmbetul tinerei îmbrăcate în superbul caftan. Aveai aerul că te distrezi foarte bine! Mi-am dat seama de asta după aceea, spuse el cu tristeţe. îmi pare rău pentru brăţară, adăugă el cu o voce lipsită de orice emoţie.

Din câte am înţeles, ţineai foarte mult la ea, deşi n-o mai văzusem până atunci.

- Mi-a cumpărat-o Yusuf de la Goulimine.

- De la Gou... Ai fost la...

- Da.

- Ce prost am putut să fiu!

- Oh, nu, Geoffrey, nu spune aşa ceva! Ti-ai asumat un mare risc venind după mine. Totuşi, dacă mi-ai fi oferit răgazul de a-ţi spune adevărul în legătură cu Zobi, acum nu aş fi atât de nefericită.

- Ce prost am fost! insistă Geoffrey cu tristeţe. Şi acum ce vei face, Lisa? Persoana aceea... care trebuia să te ajute...

Lisa se ridică în picioare şi începu să se plimbe de colo-colo prin cameră.

- întâlnirea a fost un eşec total. Yusuf a refuzat să mă asculte. Acea persoană a promis că va aranja o altă întâlnire, dar am pierdut orice speranţă în privinţa asta. Oh! De ce este atât de încăpăţânat? exclamă ea supărată. De ce nu mă crede atunci când încerc să-i spun că nu ştiam nimic despre atacul asupra satului?

- Este foarte important pentru tine acest lucru, nu-i aşa? se interesă tânărul după o vreme. El este convins că erai la curent cu activitatea grupului şi asta e important pentru tine...

* *

- Da, recunoscu ea. Nu încerc să mă ascund după deget.

- De asta îmi era cel mai teamă, spuse Geoffrey cu ochii plini de durere.

- Oh, Geoffrey..., exclamă ea cu buzele tremurânde.

- Ştiai ce sentimente am pentru tine, continuă el cu o voce extrem de calmă. Poate că ar fi fost mai bine să-ţi vorbesc despre toate astea mai devreme, dar credeam că ai înţeles fără vorbe ce simţeam. N-am făcut-o din cauza reţinerilor specifice britanicilor, adăugă el zâmbind melancolic. Am neglijat atracţia pe care o exercită bărbaţii de genul lui Yusuf ben Dacra asupra femeilor.

Lisa avea deja lacrimi în ochi. Pierduse de două ori: Yusuf nu va ceda niciodată insistenţelor ei şi îşi stricase şi relaţiile de prietenie cu Geoffey.

- Vrei să plec? se interesă el.

- Ar fi mai bine, spuse tânăra cu tristeţe. Cred că..., începu ea să spună ştergându-se la ochi. îmi pare rău, Geoffrey, nu pot să spun că... sunt insensibilă la... Nu voiam să te îndrăgosteşti de mine, termină ea simţind un nod în gât. Asta doare, doare foarte tare... ştiu foarte bine asta.

- Oh, Lisa, Lisa! spuse Geoffrey strângând-o cu înfrigurare la piept. Dacă... dacă blestematul tău de şeic este în stare să reziste farmecului tău, însemnă că nu este demn de strămoşii lui francezi. Dacă te respinge, e clar că nu este un adevărat bărbat!

Se aplecă şi o sărută uşor pe buze.

- Cât despre mine, eu nu voi reuşi să te uit niciodată! Adio, dragostea mea!

O sărută pentru ultima oară, îi întoarse spatele şi se făcu nevăzut.

*

* *

Lisa răsfoia un ziar atunci când fu chemată la telefon. Era Yacub, mai fermecător ca niciodată şi de o veselie de bun augur.

- Tatăl meu dă o petrecere în seara asta, dragă Lisa, spuse tânărul în şoaptă. Sper că vii şi tu.

- Yacub, nu pot... în sfârşit, este imposibil. Nu pot să mai vin acolo. Nu voi fi lăsată să intru!

- Dar ai mai fost aici, îi aminti el râzând.

- Vrei să spui că... ar trebui să intru prin... Oh, nu! Nu mai îndrăznesc să fac aşa ceva!

- Nici măcar ca să-l revezi pe Yusuf? o provocă Yacub, ştiind că tânăra nu va putea rezista tentaţiei.

Dar Lisa căzuse pe gânduri. Dorea într-adevăr foarte tare să meargă acolo, dar risca să fie alungată din nou de către Yusuf de pe proprietatea şeicului Abahn.

- Lisa?! Mai eşti pe fir?

- Eşti sigur, Yacub, că ar trebui să vin acolo? Ultima dată pur şi simplu m-a aruncat în stradă.

- Da, dar pe vremea aceea nu petrecuse câteva zile... şi nopţi împreună cu tine la bordul lui Djenoun, frumoaso! îi răspunse tânărul râzând. Deci te vei prezenta la poarta grădinii, care voi avea eu grijă să nu fie încuiată. Apoi vei aştepta în grădină, ca şi în prima seară. îţi promit că va veni şi Yusuf. Ai încredere în mine?

- Da, bineînţeles.

Nu putea rata şansa de a-l revedea, deoarece nu

* *

ştia dacă se va mai ivi şi o altă ocazie.

- Voi fi acolo, adăugă ea. Yacub... îţi mulţumesc din inimă.

*

Lisa îşi puse caftanul roşu dăruit de Yusuf. îmi va purta noroc, îşi spuse ea. în timp ce se privea în oglindă, îşi aminti seara de neuitat în care îl îmbrăcase pentru prima oară. Apoi coborî scara în grabă. Era aşteptată de un taxi.

Şoferul o luă pe acelaşi drum pe care îl parcursese împreună cu Geoffrey, apoi intră pe străduţa îngustă şi slab luminată, mărginită de ziduri groase, pe care se găsea fastuoasa reşedinţă a şeicului Abahn.

Lisa îi făcu semn şoferului să oprească în faţa uneia din porţi. Şoferul se întoarse spre ea şi o privi mirat. într-un soi de arabă amestecată cu franceză, acesta încercă s-o convingă că era foarte periculos să se afle singură, în toiul nopţii, într-un loc atât de pustiu. Lisa îi zâmbi cu un aer hotărât şi coborî din maşină. Aşteptă mai întâi să dispară taxiul după colţul străzii, apoi deschise poarta.

Lungul culoar întunecat şi glacial mirosea a umezeală... ca şi prima oară. Tânăra fu cuprinsă de un tremur nervos.

Intră în sfârşit în grădină şi inspiră adânc, încercând în felul acesta să-şi calmeze bătăile dezordonate ale inimii.

în cazul în care Yusuf va refuza să-i asculte explicaţiile, va părăsi Casablanca pentru totdeauna, îşi propuse ea. Tatăl ei va fi uluit, dar cu siguranţă Geoffrey va înţelege de ce pleacă. De ce nu se îndrăgostise de acel tânăr? Oare Yusuf ben Dacra nu era decât un vis frumos, un vis irealizabil?

Auzea zgomot de voci venind dinspre casă. Totul semăna atât de mult cu atmosfera din prima seară, încât avu brusc impresia că retrăieşte aceeaşi situaţie şi chiar se întrebă dacă nu cumva îşi imaginase aventurile de la bordul lui Djenoun.

Lisa se apropie de havuz. Clipocitul jetului de apă o mai linişti puţin şi se aplecă să-şi răcorească mâinile, încercând în

acelaşi timp să pună puţină ordine în haosul senzaţiilor ei confuze... deoarece îşi dorea, dar se şi temea de venirea lui Yusuf.

în apa havuzului se oglindea o imensă plantă mediteraneană, foşnindu-şi frunzele alungite în lumina argintie a lunii. Tânăra se surprinse gândindu-se la ultima cină luată sub clar de lună, la degetele puternice ale lui Yusuf mângâindu-i pielea, la buzele lui fierbinţi lipite de ceafa ei atunci când o implorase să plece, ca să-şi poată respecta cuvântul dat.

Deodată, tresări. O siluetă întunecată se reflecta acum în apa havuzului... silueta unui bărbat al cărui chip măsliniu cu trăsături hotărâte părea sculptat în lemn de tec.

Lisa se întoarse spre el şi se ţinu strâns de marginea havuzului, tremurând din tot trupul. Clătină încet din cap.

- Yusuf, şopti ea pe un ton rugător.

-Am fost convins să mă întâlnesc cu tine împotriva voinţei mele, spuse el pe un ton aspru.

- îţi... îţi mulţumesc că ai venit, şopti ea.

Oare ce se alesese de femeia liberă care nu se

temuse să se urce ilegal la bordul lui Djenoun, ca să-i transmită un ultimatum proprietarului acestuia? îşi spuse ea.

Yusuf avea un aer nervos, dar scoase o ţigară din buzunar. Flacăra brichetei lumină pentru scurtă vreme ochii catifelaţi, gura senzuală a marocanului şi Lisa simţi că leşină de emoţie.

- Eşti amabil să mă asculţi, Yusuf?

El se aşeză brusc pe marginea havuzului şi o studie atent pe tânără preţ de câteva secunde.

- Am promis să te ascult. După părerea fratelui meu, m-am purtat urât cu tine şi de aceea ar trebui să mă arăt mai îngăduitor. Am terminat citatul, adăugă el imediat.

Lisa nu-şi putea dezlipi privirea de pe mâinile lui Yusuf, care ştiau să mângâie atât de tandru.

- Sper că nu eşti supărat pe Yacub pentru că mi-a dat o mână de ajutor.

- Adică să te lase să intri pe portiţa din grădină, aşa cum ai făcut prima oară.

- Nu e în întregime adevărat, îl corectă tânăra. Data trecută Yacub nu avusese nici o contribuţie.

Yusuf o privea pironit locului. Părea calm, şezând pe marginea havuzului, dar cele câteva cute de pe frunte dovedeau cât este de încordat.

- Spune-mi de ce mă aflu aici, în seara asta.

Părea atât de convins de vinovăţia tinerei, încât ochii ei se umplură brusc de lacrimi.

- Oh, Yusuf, nu mă judeca atât de aspru! îl rugă ea în şoaptă. Nu ştiam ce urma să se întâmple. Crezi

cumva că aş fi putut să te mint cu atâta... neruşinare?

Trăsăturile frumosului marocan erau tot ameninţătoare, dar în vocea lui se simţea o uşoară cedare.

- Sper că nu, spuse el.

- N-aş fi fost în stare de aşa ceva, insistă ea. Nu te-am minţit, Yusuf. Nu ştiam că membrii grupului erau acolo. Geoffrey este cel care m-a informat. Prima mea intenţie a fost de a alerga la tine ca să te pun în gardă. L-am rugat pe Geoffrey să-i oprească, am încercat să-l fac să înţeleagă, dar el nu avea în cap decât ideea de a mă ajuta să fug de pe Djenoun, fără să ştie dacă eu voiam sau nu s-o fac.

- Şi te-ai dus cu el.

- Nu aveam de ales! Eram supărată că tocmai îmi căzuse brăţara în mare şi-l învinovăţeam pe Geoffrey. Apoi mi-a spus despre prezenţa militanţilor grupului Balek la Zobi şi când am vrut să vin la tine să te anunţ, m-a prins de mână, încercând să mă ia cu el. M-am zbătut şi, încercând să scap de el, am lovit clopotul. Mi-a fost îngrozitor de frică atunci când i-am auzit dangătul şi, până să mă dezmeticesc, eram împinsă spre pasarelă şi aruncată în maşină. Era atât de furios, încât nu se putea sta de vorbă cu el.

- Era gelos, spuse Yusuf privind fix vârful incandescent al ţigării.

- Da, dar eu nu bănuiam nimic.

- Este îndrăgostit de tine? se interesă el fără să se uite la ea.

- Da, mi-a spus după aceea.

- Deci, a fost vorba despre gelozie, spuse Yusuf ridicându-se şi aruncând chiştocul ţigării în bazin. Avea vreun motiv să fie, Lisa? o întrebă el cu duioşie în glas.

Lisa nu-i răspunse imediat. Tremura din tot trupul.

- Nu ştiu, şopti Lisa.

- De ce ai venit aici, Lisa?

Tânăra încercă să îşi pună un pic de ordine în gândurile confuze. Se afla aici pentru a pleda cauza tatălui său, a lui Geoffrey şi a celorlalţi, asta nu trebuia să uite.

- Voiam să-ţi cer... voiam să te rog să... să nu depui plângere împotriva membrilor grupului, începu ea cu vocea tremurândă. Tatăl meu va fi acela care va suporta consecinţele. N-aş vrea să recurgi la răzbunare, deoarece în felul acesta ar avea de suferit mulţi oameni. Nu numai cei care au acţionat într-o manieră nesăbuită, dar şi tatăl meu şi familiile acestora.

- Deci ai venit să le iei apărarea?

- Da, spuse Lisa fără nici o ezitare.

Marocanul rămase nemişcat câteva minute, fără să scoată nici un cuvânt.

- De data asta... numai de data asta, spuse el.

Lisa oftă uşurată. Se înălţă pe vârfurile picioarelor, prinse capul lui Yusuf cu ambele mâini şi îl sărută pe obraz.

- îţi mulţumesc, şopti ea emoţionată. îţi mulţumesc, Yusuf!

Atunci, tenebrosul marocan o trase încet spre el

cu o
mişcare de o senzualitate atât de mare, încât ea se înfioră din creştet până-n tălpi.

- Acesta este singurul motiv pentru care te afli aici? îi şopti el lipind-o cu patimă de trupul lui viril.

- Nu, şopti ea fericită, deoarece Yusuf îi atinsese obrazul cu buzele lui fierbinţi. Doream... doream să te văd din nou..., să te ating, să...

Marocanul se aplecă asupra ei, căutându-i gura şi sărutând-o apoi cu tandreţe. Deodată, fu cuprins de o dorinţă nebună şi o sărută cu o asemenea forţă, încât ea simţi că se înăbuşă.

Apoi o privi, ţinând-o în continuare în braţele lui musculoase, şi-i spuse:

- Credeam că ţi-ai bătut joc de mine, dar se pare că m-am înşelat.

O sărută din nou pe buze, cu şi mai multă voluptate.

- Dacă ai şti cât de mult îmi doream să mă fi înşelat! Din cauza asta am venit aici în seara asta şi nu pentru că mi-a cerut Yacub s-o fac. Voiam să te aud spunând că nu m-ai minţit!

- Te iubesc, Yusuf! spuse Lisa cu o voce răguşită de emoţie. Dacă aş fi putut să particip la ceea ce se punea la cale la Zobi, aş fi făcut-o fără nici o ezitare.

Tânăra privi în jos. Observându-i pieptul măsliniu, fu cuprinsă de un nou fior senzual. îşi încolăci braţele de gâtul marocanului.

- Vreau să te cred, îi spuse el cu o duioşie infinită,

îndepărtându-i cu buzele de pe obraz o şuviţă de păr blond. Jură-mi că nu-ţi vei mai ascunde niciodată gândurile de mine, jură-mi că nu-mi vei mai da ocazia să mă îndoiesc de tine. Poţi să faci asta?

- Pot, şopti ea mângâindu-i părul de pe ceafă.

- Te iubesc! Dacă ai şti cât m-am chinuit în ultimele zile!

Cu ochii strălucind de bucurie, Lisa îl privi îndelung, apoi
îşi lipi capul de pieptul lui musculos.

- Oh, Yusuf, dragostea mea!

Se aplecă asupra ei şi-i deschise buzele cu lăcomie. Lipită de trupul lui, Lisa descoperea cu extaz plăceri de o voluptate necunoscută până atunci.

- Vrei să fii soţia mea? îi şopti el la ureche. Oare tatăl tău va fi de acord?

Lisa ridică privirea spre el şi spuse cu un aer revoltat:

- N-am nevoie de aprobarea lui ca să te iau de bărbat. Te iubesc şi sunt o femeie liberă.

Yusuf o lipi şi mai tare de trupul lui.

- Acum nu mai eşti, dragostea mea, rosti el, după care o sărută cu atâta patimă, încât Lisei nici măcar nu-i trecu prin cap să-l contrazică.

Sfârşit